

SUB SEMNUL PERVERSIUNII ȘI VIOLENȚEI COMUNISTE

În celebra carte a lui Arthur Koestler, „Le zero et l'infini”, personajul principal, comunistul sovietic Rubașov, vorbește astfel: „Noi am împins așa departe logica, încât pentru a regla o divergență de opinii, nu cunoaștem decât un singur argument: moartea. (...) Noi am creat cel mai gigantic aparat polițienesc, în care delatorii au devenit o instituție națională, și l-am înzestrat cu cel mai rafinat și mai științific sistem de torturi mintale și fizice. Noi mănăm, cu pocnituri de bici, gloatele care gem, către o fericire viitoare, pe care numai noi o putem întrezări....”¹ Parcă ne-am afla față în față cu diabolica materializare a viziunii vechi-testamentare, relatată de Ap. Pavel: „Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebniți... Gâtleejul lor este un mormânt deschis; se slujesc de limbile lor ca să înșele; sub buze au venin de viperă; gura le este plină de blestem și de amărăciune; au picioarele grabnice să verse sânge; prăpădul și pustiirea sunt pe drumul lor; nu cunosc calea păcii; frica de Dumnezeu nu este înaintea ochilor lor...”

De altfel, la sfârșitul „Manifestului Partidului Comunist”, Karl Marx și Friedrich Engels proclamă, în mod deschis, că „țelurile lor” comuniștii nu le pot atinge decât „prin răsturnarea violentă a oricărei ordini sociale tradiționale”. După Lenin, ideea aceasta -ideea revoluției violente-, care trebuie să fie insuflată „sistematic maselor”, se găsește la baza întregii doctrine marxiste, fiindcă „fără revoluție violentă, este imposibil să substitui Statul proletar Statului burghez”. Fidel principiului „ineluctabil” al violenței, mai mult chiar, convins că nu există revoluție „fără baie de sânge”, și că revoluționarii nu vor ieși învingători din luptă „fără cea mai nemiloasă teroare”, iată ce scria Lenin într-o scrisoare inedită: „Cu cât numărul de reprezentanți ai burgheziei și ai clerului reacționar, pe care îi vom putea împușca, va fi mai mare, cu atât va fi mai bine”. Appetitul sângeros al lui Lenin reiese, de asemenea și din telegrama pe care a trimis-o lui Stalin, la 7 iulie 1918: „Noi îi vom lichida pe toți, la noapte, fără milă. (...) Noi ținem ca ostateci sute de social-revoluționari. Acești aventurieri jalnici și isterici au devenit organul contra-revoluționarilor: ei trebuie să fie zdrobiți, fără milă, pretutindeni”. Din Țarițan, Stalin îi răspunde: „Chiar de azi trimit la Bacu un curier. Totul se va face. În ce privește istericii amintiți, fiți siguri că mâna noastră nu va tremura...”.

Întocmai lui Lenin, toți discipolii săi, toți teoreticienii marxism-leninismului vor impune cu insistență, necesitatea violenței. Pentru Dimitri Manuilski, fostul secretar general al Kominternului, „toate trădările, toate crimele, toate cruzimile sunt nu numai permise, ci recomandabile, deoarece scopul lor este stabilirea paradisului comunist”. Programul Internaționalei comuniste, adoptat de către Congresul mondial de la Moscova în septembrie 1928, decidea că adevărata cucerire a puterii de către proletariat nu poate avea loc decât prin „abolirea violentă a burgheziei de la putere”, prin „distrugerea aparatului de Stat capitalist”, înlocuit cu noile organe ale puterii proletare, care sunt, înainte de toate, „instrumente de represiune destinate a zdrobi rezistența exploatatorilor”. La rândul său, mareșalul Tuhacevski, dezgustat de „pacostea” creștinismului, declara în 1936, unei reviste franceze, că aceste idei învechite, această morală, această civilizație creștină, pot fi lichidate „numai prin violență”.

După cum vedem, ideologia marxistă s-a adevărit a fi, încă de la începuturile sale, un dușman implacabil al religiei, pe care promotorii materialismului dialectic au condamnat-o, pur și simplu, la pedeapsa capitală. Fiindcă pentru Marx religia este opiul poporului, comunismul nu poate începe decât odată cu ateismul. Prietenul său Engels, socotind religia drept „un reflex fantastic” în capul omului, va trage concluzia că acest incomod reflex goleşte omul și natura sa de tot conținutul, transpunându-l în „fantoma unui Dumnezeu de dincolo”. De aceea Lenin, în calitatea sa de discipol înflăcărat al celor doi dascăli materialişti, îi va scrie lui Gorki, la 14 noiembrie 1913, că „orice concepție despre Dumnezeu, orice cochetărie cu acest Dumnezeu devine o indicibilă abominație”. Concluzia? A.B.C.-ul marxismului este lupta antireligioasă, respectiv o luptă de clasă, îndârjită, necruțătoare, vizând dispariția „rădăcinilor sociale ale religiei”.

Pentru filosoful rus Nicolae Berdiaev, comunismul vrea să devină el însuși o religie, ca să ia locul creștinismului. Scopul său ultim este distrugerea creștinismului nu numai în viața publică, dar mai cu seamă extirparea sa totală și

definitivă din conștiința cetățenilor, în vederea transformării omului vechi, de tip burghezo-moșieresc, într-un om nou - acel trâmbițat homo sovieticus - și a creării, prin el, a societății comuniste.

În lupta dusă de forțele comunismului împotriva religiei, în politica sa anticreștină, sunt folosite tot felul de stratageme drăcești - de la cea mai abjectă viclenie, până la promisiuni nicicând respectate -, cu scopul derutării opiniei publice mondiale și a camuflării intențiilor sale de înșelăciune permanentă. Ceea ce rămâne esențial, definitiv și neschimbat în viziunea revoluționară a comunismului este strategia care trasează, odată pentru totdeauna, reperele obligatorii ale hegemoniei planetare a unui totalitarism sângeros, a unui colectivism integral, a luptei de clasă, a persecutării și a lichidării opozanților politici sau religioși, a desființării libertăților „burgheze”. Nu-și puna Lenin, bunăoară, această semnificativă întrebare: „Libertate pentru care clasă socială și în vederea cărui țel?”

În afară de partea disimulată, perfid ascunsă, a politicii „lupilor răpitori”, de care vorbește Evanghelia, există și „haina de oaie”, îmbrăcămintea exterioară, partea vizibilă a comunismului, care trebuie să ascundă mișcarea sa strategică și să seducă, astfel, mulțimile credule ale creștinilor ignoranți sau superficiali în credința lor de fiecare zi. Aceasta este tactica comunistă, faimosul „cal troian”, indicat de Gheorghe Dimitrov la cel de al 7-lea Congres al Internaționalei comuniste. Este „mâna întinsă” fățarnic de partidele comuniste atât creștinilor din lumea liberă, cât și celor din țările căzute sub jugul comunist, o mână dușmănoasă, care se poate transforma oricând - citându-l pe Dimitri Manuilski - în „pumn închis”, gata să strivească pe toți cei ce nu aderă la ideologia marxist-leninistă, sau continuă să creadă în Dumnezeu¹⁰.

Să ne amintim de faimosul discurs din 25 februarie 1956 prin care Nikita Hrușciov dezvăluia, cu ocazia celui de al 20-lea Congres al P.C.U.S., crimele lui Stalin: „Arestări și deportări masive a mii de persoane, execuții fără proces și fără anchetă, crearea condiții de insecuritate, de teamă și de disperare. (...) Comisia a stabilit numeroase fapte relativ la „fabricarea” de procese contra comuniștilor (înțelegeți-mă bine, „contra comuniștilor”!, n.n.). Și-atunci, dacă, din 139 membri și supleanți ai Comitetului Central ales în 1934, un număr de 98, adică 70%, sunt împușcați în 1937 și 1938; dacă, din cei 1967 delegați la Congresul Partidului din 1934, 1108 comuniști au parte de aceeași soartă; dacă „mai multe mii de comuniști onești sunt morți în urma acestei monstruoase falsificări de „proces”, mă întreb - și te întreb, cititorule - cam câte mii de creștini, care-au refuzat ateismul comunist și-au rămas credincioși Mântuitorului Iisus Hristos, au trebuit să sufere prigoana „bezbojnicilor”, torturile și moartea?”¹⁰

***

Pentru a demasca minciuna pretinsei vieți democratice, cu care se făleau până ieri propagandiștii regimurilor comuniste totalitare, filosoful francez Gabriel Marcel n-a ezitat să aducă la cunoștința opiniei publice mondiale - prin cartea sa „Les hommes contre l'humain” - nenumăratele crime de lez-umanitate săvârșite împotriva creștinilor care au rămas credincioși învățăturii lui Iisus Hristos. Respectiv, el vorbește de tehnicile de degradare, de tot soiul de metode neomenești folosite de noua clasă instalată la putere - clasa urii și a violenței comuniste - în scopul de a zdrobi demnitatea și libertatea omului, de a nimici orice zvâcnet de gândire creștină, de a reduce pe cetățenii rămași fideli Bisericii „la condiția de sclavi și de complici”.

Una din cele mai monstruoase „tehnici de degradare” umană este, fără îndoială, spălarea creierului („brain-washing”, în limba engleză și „le lavage de cerveau” în limba franceză). Este vorba de culmea „meșteșugurilor rușinoase și ascunse”, de ultimul stadiu al vicleșugului, al perversiunii dușmanilor lui Dumnezeu, în vederea anihilării luptătorilor Crucii, care nu vor să înceteze „lupta cea bună a credinței” sub puterea politică a ateismului din ce în ce mai agresiv și mai necruțător, urmărind cu întreaga lui armătură anticreștină ca martorii învierii „să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos” în sufletele semenilor lor asupriți și supuși descreștinării.

Cele mai cutremurătoare și mai concludente cazuri de folosire a acestei degradante „tehnici” care este „spălarea creierului”, ni le oferă China comunistă din perioada când gândirea lui Mao Țe-dun era atotputernică. Două fraze maoiste ne ajută, cu prisosință, ca să lămurim problema care ne preocupă: „Să facem tabula rasa cu miturile învechite, să eliberăm spiritul nostru” și „Se poate afirma că transformarea lumii nu este posibilă decât cu pușca”.

Pentru a distruge „miturile învechite”, pentru a „elibera” spiritul omenesc, pentru a „transforma lumea” cât mai bine și mai repede, înflăcărații partizani ai lui Mao au împușcat până și câinii sau pisicile domestice. „De la

începutul revoluției culturale - raportează ziaristul englez Anthony Grey, în cartea sa „Ostatic la Peking” -, gărzile roșii au decretat că animalele familiare, precum câinii și pisicile, nu sunt decât niște creaturi „burgheze”, care nu-și pot găsi locul în societatea proletară și, ca atare, fură exterminate”.

Dat fiind că până și bietele animale domestice au suferit consecințele nebuniei asazine, ne dăm seama că nici creierul omenesc, nici inteligența creștină n-a putut să scape de execuția unei ideologii, după care - citez din memorie pe Buharin - „dragostea creștină este cel mai înrăit adversar al comunismului”. Cultul satanic al lui Mao trebuia să înlocuiască, pe plan afectiv și cerebral, cultul creștin al Mântuitorului, și aceasta de o manieră absolută. „Omniprezența maoistă era apăsătoare, povestește același Anthony Grey. În fiecare dimineață, gardienii mă deșteptau cântând Orientul e roșu, cântecul lor preferat, care proclamă: „China l-a născut pe Mao; el este marele salvator al poporului. Apoi, aceiași paznici se lansau în lectura faimoasei cărți roșii, pe care orice chinez era obligat s-o poarte mereu cu el. Paznicul șef îl proslăvea pe Mao, „marele educator, marele șef, comandantul suprem, marele călăuzitor”. Urma, după aceea, o frază scurtă, pe care am reușit s-o învăț pe dinafară în limba chineză și care însemnează: „Președintele Mao este stăpânul care ne povățuește”. Aliniați pe două rânduri, cu ochii fixați cu sfințenie pe portretul idolului, toți partizanii săi psalmodiau aceste cuvinte, împreună cu gardianul ce-i păzea. În sfârșit, aveau loc ședințe consacrate, cum spuneau ei, „studiului gândirii lui Mao”, care durau toată ziua, prelungindu-se, de obicei, până noaptea târziu”.

Preotul misionar Dries Van Coillie păstrează aceleași amintiri sumbre despre detenția sa în China comunistă. El este autorul unei mărturii bulversante, intitulată: „Am suportat spălarea creierului”. Arestat, torturat, amenințat, cu cătușe la mâini, forțat să stea timp îndelungat treaz, în picioare sau așezat pe vine, scuipat în obraz de către „tovarășii” săi de temniță, izbit cu lovituri teribile în bărbie, în coșul pieptului, în brațe, ca să-și mărturisească toate „crimele” de mârșav imperialist, el auzea întruna, prin difuzoare, o voce penetrantă, dezgustătoare, care striga: „Cerulei Chinei noi este limpede ca azurul / Poporul Chinei noi respiră bucuria și fericirea!” El era obligat să audă, fără răgaz, pe paznicul din curtea interioară, fredonând: „Estul este roșu -soarele răsare / China are un Mao Țe-dun / El este viața noastră - el este soarele nostru” .

Autorul subliniază, pe larg, în ce constă această „metodă” comunistă cu desăvârșire inumană: a înfrânge rezistența spiritului, a epuiza trupul unui om, împotrivirea sa morală, a-l despuia de „mijloacele sale de apărare”, adică a-l aduce la renegarea credinței sale, la suprimarea personalității sale umane. „Spălarea creierului”, această „transformare” a creștinului sau al oricărui alt adept religios, prin scufundarea sa - cu severitate dirijată - în apele doctrinei comuniste, consistă în aceea că „el își recunoaște spontan crimele sale și știe să-i hărțuiască pe colegii săi de captivitate pentru a-i demasca. El arată, prin toate vorbele și atitudinile sale, că se află pe drumul cel bun. La capătul unei „spălări a creierului” reușite 100%, pușcăriașul este considerat drept un element pozitiv, un progresist”.

Nu putem trece cu vederea încă o experiență groaznică și totodată convingătoare, trăită timp de trei ani în închisorile maoiste (1953-1956) de misionarul american Clifford și făcută cunoscută opiniei publice în cartea sa „Față de dușmanii mei”. Cu ocazia convorbirilor sale cu scriitorul și ziaristul francez Pierre Darcourt, la Universitatea națională din Taiwan, părintele Clifford a atras atenția asupra tehnicii științifice a spălării creierului, după el „un abil dozaj de psihologie practică, de filosofie marxistă și de forță”, care are drept scop, înainte de toate, „zdrobirea voinței victimei indicate”. Și aceasta „pentru a face din ea un instrument docil, cedând tuturor manipulărilor”. Ca să-și atingă obiectivul, „călăii trebuie să golească mintea deținutului de toate credințele și convingerile sale, de cele mai calde amintiri, de prietenie, de iubire, de atașamentul său familial”. Odată rezultatul obținut, „spiritul este transformat într-un recipient gol, iar voința încetează de a fi susținută cu ajutorul idealului, al gândurilor și al experiențelor trecute care reprezentau forța sa”.

Este pur și simplu aplicarea teoriei pavloviene despre reflexele condiționate. „Uzajul tehnicii reflexelor condiționate se regăsește în toate stadiile spălării creierului, explică Clifford. Judecătorii, polițiștii și paznicii fac uz continuu de amenințări cu moartea și de iertare. Atât de bine știu ei să dozeze violența, blândețea, cruzimea, furia și bunăvoința, încât pușcăriașul sfârșește prin a nu mai ști la ce să se aștepte”. Chiar sub vexațiunea alternanței cele mai excesive - trecerea de la brutalitate la blândețe - prin care „tehnicienii” spălării creierului încearcă să sfărâme dispozitivul de apărare al deținutului, „cel care vrea să reziste trebuie să fie gata la orice și, în mod constant, cu ochii în patru. Va trebui să se bată minut cu minut, clipă de clipă, pentru ca să nu capituleze nici fizic nici mintal”. Concluzia apodictică a preotului Clifford este aceasta: „Victoria omului înlănțuit nu-i posibilă decât cu o singură condiție: refuzul

total, absolut, definitiv de a colabora, de a pactiza, de a se supune. Dacă cedează numai o singură dată, el este pierdut".

În România comunistă, experiența „spălării creierului”, denumită cura de demascare, a întrecut orice limită omenească, depășind cu mult pe călăii chinezi în practicarea strivirii morale a tinerilor deținuți, în special studenți.

Cel dintâi care s-a aplecat asupra cazului Pitești este un fost deținut român originar din Macedonia, Dumitru Bacu, decedat în toamna anului 1997, care prezintă detaliat, în cartea sa cutremurătoare, sistemul de degradare generală folosit sub supravegherea unui monstru reeducat, Țurcanu. Iată, de pildă, una din metodele criminale relatate de autor: „Studenții erau obligați să mănânce „porcește”, adică servindu-se numai de gură. Studentul trebuia să se așeze în genunchi, cu mâinile la spate, sau direct pe brânci dacă acesta era ordinul șefului de reeducare. Din poziția aceasta, trebuia să soarbă lichidul fierbinte din gamela pusă în fața lui. „Bandiții” nu aveau voie să spele gamela după ce consumau conținutul. Curățatul se făcea cu limba, pentru că apa dată în celulă era consumată numai de cei care erau deja reeducați. (...) Se aducea de pe coridor, de către plintoane, în ciubere de lemn sau în alte vase, evitându-se bineînțeles orice vas casabil care ar fi putut da cuiva un mijloc de sinucidere”.

Să vedem ce scrie și Virgil Ierunca în legătură cu închisoarea Pitești: „Imaginația delirantă a lui Țurcanu se dezlanțuia mai ales când avea de a face cu studenți care credeau în Dumnezeu și se străduiau să nu-L renege. Unii erau „botezați” în fiecare dimineață: scufundați cu capul în hârdăul cu urină și materii fecale, în timp ce ceilalți, în jur, psalmodiau formula botezului. Aceasta dura până ce apa făcea bulbuci”. Cât despre studenții în teologie, ei erau obligați de Domnul Țurcanu (cum pretindea acesta să i se spună) „să officieze în slujbele negre pe care le regiza mai ales în săptămâna Paștelui și-n noaptea învierii. Unii făceau pe țarcovnicii, alții pe preoții. Textul liturghiei lui Țurcanu era, bineînțeles, pornografic, parafrazând, la modul demonic, textul original. Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu era numită „marea curvă”, Iisus „idiotul care a murit pe cruce”. Studentul în teologie căruia îi revenea rolul preotului, era dezbrăcat în pielea goală, apoi acoperit cu un cearceaf mânjit cu fecale, de gât i se atârna un falus făcut din D.D.T., pâine și săpun”. În Noaptea învierii din 1950, „deținuții în fază de reeducare de la Pitești au fost obligați să treacă prin fața unui atare „preot”, să sărute falusul și să spună „Christos a înviat”.

Justificarea acestor metode de perversiune și violență comuniste am găsit-o într-o cărtică editată de „Truth” în Texas, Statele Unite, intitulată „Spălarea creierului”, cu subtitlul „O sinteză a manualului rus de psihopolitică”. Profund impresionat de diabolica „tehnică” psihopolitică, de această „artă” și „știință”, cum o prezintă editorul american, prin care se încearcă a impune și a menține „dominația asupra gândurilor și credințelor indivizilor, ale ofițerilor, ale funcționarilor, ale maselor, precum și cucerirea popoarelor dușmane prin metoda însănătoșirii mentale”, am tradus în fugă, în limba franceză, surprinzătorul „manual” comunist, publicând câteva fragmente în ziarul Catacombes, pe care-l editam la Paris și anunțându-mi cititorii că în cursul anului 1975 voi aduce la cunoștința opiniei publice din Franța un „document exploziv”: „Complotul psihopolitic al comunismului (lucru pe care, din păcate, nu l-am putut face).

Ce propune, în definitiv, acest „manual”? „Instrucțiunile” sale cu privire la „războiul psihopolitic” preconizat de strategii Moscovei, pentru a se ajunge la cucerirea unei națiuni, pentru a transforma o țară într-un univers concentraționar impenetrabil, ni le descoperă Kenneth Goff, un fost membru al partidului comunist american. „Din această carte - scrie el în Nota Editorului - se poate vedea cum dușmanii lui Iisus și ai Americii, printr-un complot diabolic, încearcă să ne cucerească națiunea, supunând voinței lor, prin tot felul de mijloace odioase, mințile oamenilor”.

De altfel, în cuvântarea sa, „profesorul” L.P. Beria, urând bun venit studenților americani de la Universitatea Lenin, subliniază cu tărie în ce fel obiectivele comuniste pot fi atinse „în mod efectiv”, prin psihopolitică: „Primul și cel mai important demers al nostru este acela de a produce cât mai mult haos în cultura dușmanului. Fructele acțiunilor noastre cresc bine într-un climat de haos, neîncredere, depresiune economică și nesiguranță științifică. Aceasta pentru că o populație astfel încercată își poate afla pacea numai în statul comunist oferit de noi și pentru că, până la urmă, numai comunismul poate să rezolve problemele maselor”. Cheia de boltă a strategiei marxist-leniniste este aceasta: ascultarea de care au nevoie conducătorii - ascultarea din partea supușilor lor - este rezultatul unei forțe. Ea nu se poate obține decât cu ajutorul unor „remedii violente”, atât de utile în schimbarea loialității existente sau, pur și

simplu, în eradicarea personalității individului, fie printr-o „perseverență și continuă îndoctrinare”, demonstrându-i-se că „atașamentele sale de dinainte au fost îndreptate spre o țintă lipsită de valoare”, fie - ceea ce este mai grav - recurgându-se la șocul electric, la operații chirurgicale, la un șir întreg de privațiuni și de constrângeri, la tehnologiile de neohipnotism, care reprezintă „cea mai bună tehnică de psihopolitică”. Fiindcă, de la faza defăimării vechii loialități, se trece la acțiunea de implantare a celei noi. Scopul final al unui atare procedeu? „Schimbarea loialității unei națiuni întregi, într-o perioadă de timp scurtă”.

Să vedem, acum, care sunt „mijloacele odioase” folosite de complotiștii psihopolitici ai comunismului, mai cu seamă atunci când loialitatea individuală sau colectivă nu poate fi schimbată, când capacitatea sentimentului național și eficiența moralității creștine se opun realizării țelurilor comuniste. Să i se vorbească individului, care rezistă vicleniilor psihopolitice, despre dezechilibrul său mental, împingându-l la sinucidere, ca un stigmat al nebuniei care a pus stăpânire pe el. Distrugându-i atașamentul față de sine însuși, va fi ușor să i se distrugă omului, prins în capcana Psihopoliticii comuniste, atașamentul față de familie, față de părinți, de frați și de surori, apoi atașamentul față de prieteni, față de autorități și, finalmente, față de statul „capitalist”.

Mai mult, trebuie sprijinită propaganda de distrugere a căminului conjugal, încurajată delincvența juvenilă, dând adolescenților alcool și droguri, stimulându-le instinctele spre lecturi pornografice sau spre practici erotice de cea mai rușinoasă degradare, diminuându-le tinerilor patriotismul și suprimându-le mândria națională, împingându-i la acte de criminalitate.

Obediența, de care are nevoie comunismul, este, așa cum am mai spus, rezultatul folosirii forței. În citatul care urmează veți găsi geneza experienței bestiale de la Pitești, expusă anterior: »Cea mai barbară, mai neînfrânată și mai brutală folosire a forței, dacă este dusă până suficient de departe, atrage după sine obediența celui împotriva căruia e îndreptată. Orice individ supus unei forțe sălbatice, un timp îndeajuns de lung, ajunge să accepte orice principiu sau orice ordin”.

Dacă recent editata lucrare în limba română „Cartea neagră a comunismului” - face bilanțul uluitor al crimelor de care se fac vinovate regimurile comuniste, cartea pe care o recomandăm cititorului din România post-comunistă, respectiv „Spălarea creierului”, demonstrează pentru prima oară geneza ideologică a acestor crime comise de comunism, viziunea satanică a politicii marxist-leniniste (a se citi cu atenție capitolul VI - Problema obedienței): „Oamenii se vor supune oricărei organizații care are tăria și curajul să-și manifeste față de ei cruzimea, sălbăticia, brutalitatea și lipsa totală de omenie. (...) Dacă vrei ca oamenii să ți se supună fără să cârtească, nu trebuie să cedezi. Dacă vrei ca oamenii să ți se supună orbește, trebuie să faci să se înțeleagă limpede că nu ai milă de nimic și de nimeni”.

***

Rostul acestei cărți este ca să atragă atenția cititorului (care, după Revoluția din decembrie 1989, pare să fi uitat ravagiile celor 45 de ani de regim comunist), arătându-i că primejdia care a amenințat și continuă să amenințe umanitatea și, ca atare, propria noastră libertate fragilă, rămâne răul universal pe care-l reprezintă comunismul, despre care vorbea Alexandru Soljenițan în săptămânalul francez L'Express din 15 ianuarie 1982. Autorul celebrului „Arhipelag al Gulagului” scotea în evidență cele două slăbiciuni fundamentale ale creștinilor de azi: mai întâi, „nepriceperea”, care ne face incapabili „să ne opunem răului comunist”; și apoi „debilitatea noastră spirituală”, datorită căreia „ne lăsăm înfundați în groapa pe care ne-a pregătit-o comunismul”.

De aceea, atât eu, cât și regretata mea soție Nicole Valery, odată stabiliți în Franța, ca refugiați politici, nu puteam sta nepăsători la ceea ce se întâmpla în România dictaturii lui Ceaușescu și, mai departe, în universul represiv dominat de legea implacabilă a Secerii și Ciocanului marxist-leniniste. Chiar dacă ne-am lovit de indiferența și răceala multor ziare pariziene, dominate de inteligența profund comunistă a filosofului existențialist Jean-Paul Sartre; chiar dacă nici oamenii politici, nici mai marii Bisericii catolice nu ne-au înțeles clocotul lăuntric și veridicitatea argumentelor noastre privind lipsa de libertate politică și religioasă din țările de dincolo de cortina de fier și de bambus, și considerau documentele publicate în revista Catacombes, pe care am editat-o la Paris între anii 1971 și 1992, drept relatări „exagerate”, marcate - după aprecierea lor - de un vizibil „anticomunism primar, rău văzut în Franța”, noi n-am încetat

să reîmprospătăm memoria conducătorilor lumii occidentale, unde era difuzat „mesagerul Bisericii Tăcerii”, dându-ne toată silința să-i facem să înțeleagă dialectica barbariei comuniste și permanenta amenințare a acestui „rău” satanic, care încearcă și astăzi, după prăbușirea zidului Berlinului, să pregătească umanității - cu răbdare, cu încăpățănare, cu cele mai subtile vicleșuguri - „un viitor fericit” sau, cum se laudă comuniștii francezi, „des lendemains qui chantent”.

În ultima mea lucrare, editată în Franța, „L'homme interieur”, încerc să dau în vileag bilanțul defavorabil al dinamicii gândirii omului firească, neconvertit, atacat întruna de forțele ofensive ale Antihristului comunist, fie în perioada hegemoniei sovietice, fie de-a lungul și de-a latul lumii libere, în mare măsură descreștinată și incapabilă să-i reziste sau să-l învingă.

Comunismul, ca întruchipare a Răului, a Violenței, a Urii și-a Minciunii a profitat întotdeauna de fragilitatea inteligenței îndepărtată de Dumnezeu și impregnată nu de adevărurile infailibile ale Evangheliei lui Hristos, ci de prejudecăți și de superstiții religioase, practicând, cu o uluitoare perseverență, perfida spălare a creierului, mai cu seamă acolo unde ateismul era decretat drept doctrină oficială și obligatorie pentru toți.

Ca să marxiseze gândirea neutră și, adesea, ostilă a cetățeanului neînregimentat pe plan politic, partidele comuniste s-au folosit de toate mijloacele posibile de propagandă ateistă (presa, literatura, cinematografia, teatrul, radio-televiziunea, conferințele cu caracter antireligios) pentru a o înșelă, a o distruge, a o goli de orice urmă de credință. S-a mers - în special în închisori, în lagărele de exterminare și în azilele psihiatrice din universul concentraționar comunist - până-n fundul intoleranței și al persecuției, pentru a descreștina intelectul omenesc, pentru a viola legile spirituale ale inteligenței, pentru a mutila obrazul sfânt al rațiunii, pentru a profana spiritul și libertatea de conștiință.

Dacă în România s-au ridicat din mijlocul nostru, după invazia trupelor sovietice, „profeții” și „visătorii” comunismului în ofensivă ideologică și politică, determinând pe mulți intelectuali -oameni de știință, scriitori, artiști, academicieni - să se lepede de „Dumnezeul cel viu și adevărat” ca să meargă după „alți dumnezei” - după dumnezeii marxism-leninismului - și să le slujească timp de 45 de ani, a existat, totuși, și „turma cea mică” a creștinilor ortodocși, greco-catolici, catolici și neoprotestanți care, deși au trăit sub teroarea Securității și-au asistat la distrugerea bisericilor, deși au fost condamnați pe nedrept din cauza credinței și trimiși la stuf, în Deltă, la canalul morții sau în temnițele epuizării fizice, deși au suferit văzând slugărnicia și trădarea ierarhiei bisericești, n-au cedat în fața terorii comuniste și nu și-au vândut sufletul și mintea Satanei, ci și-au păstrat cugetul curat înaintea lui Dumnezeu, fiindcă „în ziua cea rea”, de care vorbește sfântul Pavel, ei s-au îmbrăcat „cu toată armătura lui Dumnezeu”, împotrivindu-se opresiunii ideologiei anticreștine „prin cuvântul adevărului, prin puterea lui Dumnezeu, prin armele de lovire și de apărare, pe care le dă neprihănirea”.

Dacă „debilitatea spirituală” a elitelor intelectuale și a conducătorilor de culte din țara noastră i-a împins spre cloaca unei doctrine diabolice și spre supușenia rușinoasă în fața unui regim totalitar, ostil religiei și urmărind desființarea ei, vreau să nădăjduiesc că după citirea atentă a acestui document exploziv pe care îl oferim românului iubitor de carte, dar și de adevăr, multe suflete ignorante sau complăcându-se în iluzia unei schimbări politice, fără ca Iisus Hristos să se afle în centrul preocupărilor celor ce stau la cârma Statului și a Bisericii, vor accepta soluția izbăvirii pe care ne-o oferă Evanghelia. Căci numai prin lupta cea bună a credinței vom fi în stare să răsturnăm toate izvoarele perversiunii unor ideologii politice de sursă comunistă, prezente din păcate și-n presă și la televiziune, și vom putea să ne subordonăm, cu toată evlavie și cu tot entuziasmul, „legii Duhului”, făcându-ne „orice gând” închinat patriei, „rob ascultării de Hristos”.

***

Un lucru țin să nu se neglijeze: comunismul n-a murit. Au dispărut regimuri comuniste, dar tentația viziunii leniniste a rămas aceeași, deoarece reziduurile partidelor comuniste din occident, ca și din România post-decembristă, respectiv actualii promotori ai unui comunism cu „față omenească”, încearcă să îmbrace, peste cangrena lor doctrinară, haina unui idealism ideologic, simulând refuzul comunismului sângeros, practicat în U.R.S.S. și promițând, demagogic unica posibilitate de realizare a unei societăți cu adevărat democratice, în care cetățenii să se bucure de o totală libertate. Să nu-i credem. Biblia ne avertizează: „Bea și mănâncă îți va zice el, dar inima lui nu este cu tine”. Ca

dușman al lui Dumnezeu, comunismul își are rădăcinile în Satana, în „Balaurul cel mare”, care - ne învață Apocalipsa - a fost înfrânt în războiul din cer și aruncat pe pământ, unde nu încetează să se războiască zi și noapte cu cei „care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Iisus Hristos”

Voia Tatălui ceresc a fost ca să cunoaștem lumea comunistă și să trecem prin cuptorul ei de foc. Cei mai mulți, fie de teamă, fie ademeniți de privilegii și de scaune înalte, au făcut parte din această lume și n-au putut rezista ispitei. Alții, totuși, au vegheat, au rezistat și s-au opus, cu tărie, răului comunist. Să ne rugăm, așa cum s-au rugat și ei:

- Tatăl nostru, izbăvește-ne de cel rău. Izbăvește-ne de răul ideologic, care ne-a împușinat ființa, otrăvindu-ne sufletul, denaturându-ne mintea și îndepărtându-ne de Tine. Scapă-ne de răul din noi și din afara noastră. Amin!

SERGIU GROSSU

Apud Sergiu Grossu: „Au fond de l'abîme”, Apostolat des Éditions, Paris, 1976, pag. 7.

Cf. Romani, 3. 12-18.

Cf. „Manifeste du Parti communiste”, Paris, 1936, Bureaux des Éditions, Pag. 41.

Cf. „L'Etat et la Revolution”, Paris, 1972, Editions Sociales, PP- 33-34.

Citat în revista Le Messenger orthodoxe, aprilie 1970.

Textul acesta l-am aflat în „Calendrier des invalides de guerre russes”, Paris, 1972 (sursa de informație: ziarul sovietic Pravda).

Ci. „Le complot sovietique”, în Le Journal de Geneve din 23 februarie 1934.

Cf. „Le communisme contre la chretiente, la chretiente contre le communisme”, La Cause, 1932, pag. 35.

Ibidem.

A se consulta și excepționala lucrare, tradusă recent din limba franceză, „Cartea neagră a comunismului”, editată de Humanitas, în care se menționează că numărul victimelor nevinovate se ridică la 80 de milioane.

Cf. Catacombes, noembrie 1971, pag. 10, intitulată „Spălarea creierului”.

Cf. 2 Corinteni, 4. 2-6.

Cf. Selection Reader's Digest, februarie 1971, pag. 196.

Idem, pag. 224.

Apud Dries Van Coillie: „J'ai subi le lavage de cerveau”,

editura Mobilisation des Consciences, 1964, pp. 8, 20.

Idem, pp. 21-24. Același autor, la pag. 315, se referă la cuvintele unui tânăr militant comunist chinez, reproduse de J. Monsterleet, în lucrarea „L'Empire de Mao Tse-toung”: „Celui qui n'a pas le courage d'abattre son pere à bout portant, parce qu'il est un gros propriétaire, n'est pas digne d'être communiste”.

Cf. Pierre Darcourt: „Requiem pour l'Eglise de Chine”, editura La Table Ronde, Paris, 1969, pp. 177-183.

D. Bacu: „Pitești - Centru de reeducare pentru studenți”, Madrid, 1958. A se consulta și almanahul pe care l-am publicat în ianuarie 1973, sub titlul „Catacombes 1973”, pp. 59-60.

Virgil Ierenuca: „Pitești”, editura Limite, 1981, pp. 41-42.

În original: „Brain-Washing” (A synthesis of the Russian Textbook of Psychopolitics).

Cf. **Catacombes**, din iunie 1974 (rubrica „Stratagemele adversarului”) și N-rul din septembrie 1977: „Haosul necesar comunismului” (Revelațiile unui fost comunist american).

Editura Resiac, 1996.

Cf. Efeseni, 6. 13.

Cf. 2 Corinteni, 6. 7.

Idem, 10. 5.

Cf. Proverbe, 23. 7.

Cf. Apocalipsa, 12. 17; iar la capitolul 2, versetul 10 citim: „Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce...”

A nu se neglija cele 6 «Anexe», adăugate de noi, spre a demonstra justetea tezei acestei cărți și anume că, oriunde se află la putere, comunismul nu poate fi decât totalitar, pervers și anticreștin.

Nota editorului

Din 2 mai 1936, până în 10 octombrie 1939, am fost membru cotizant al Partidului Comunist, acționând sub numele meu adevărat de Kenneth Goff și, uneori, sub pseudonimul de John Keats. În 1939, m-am prezentat din proprie inițiativă în fața Comitetului pentru Activități Antiamericane din Washington, D.C., comitet aflat pe atunci sub președinția lui Martin Dies; mărturia mea poate fi găsită în volumul IX al Raportului înaintat de acest for, către Congres, în același an.

În timpul cât am fost membru al Partidului Comunist am urmat cursurile inițiate de Partid în cadrul școlii ce funcționa în clădirea din strada E. Wells 113, Milwaukee, Wisconsin, înregistrată sub numele de Școala Muncitorească Eugene Debs. Aici am fost instruit în arta războiului sub toate aspectele sale; mă refer atât la războiul psihologic cât și la cel fizic ce vizează distrugerea societății capitaliste și a civilizației creștine. O parte a studiilor noastre a fost dedicată analizei problemei Psihopoliticii. Aceasta este arta de a pune stăpânire pe mințile tuturor indivizilor dintr-o națiune prin spălarea creierelor și aplicarea distorsionată a ideii de însănătoșire mentală; este arta de a subjuga o întreagă națiune regulilor dictate de Kremlin, punând stăpânire pe mintea oamenilor. Ni s-a adus argumentul că degradarea mentală a populației este mai puțin inumană decât distrugerea ei în masă prin lansarea de bombe căci, pentru orice ființă ce trăiește o singură dată, viața, oricum ar fi ea, este mai bună decât moartea. A fi învingător într-un război înseamnă a obține controlul asupra poporului cucerit. Dacă un popor poate fi cucerit fără război, scopul războiului va fi atins iară distrugerile inerente unei asemenea confruntări.

În ultimii ani am observat cu groază cum crește ponderea războiului psihopolitic exercitat asupra americanilor. Mai întâi a avut loc acțiunea de spălare a creierelor soldaților noștri din Coreea; apoi a urmat propaganda de „însănătoșire mentală” finanțată generos și promovată de grupurile de presiune ale stângii, fapt ce a dus la adoptarea în multe state americane a unei serii de legi ce pot fi folosite de dușmanii Americii pentru a-i tortura și întemnița atât pe cei ce predică Evanghelia Mântuitorului nostru Iisus Hristos cât și pe cei care se opun amenințării comunismului. Un exemplu grăitor este cazul Luciile Miller. În războiul psihopolitic, comuniștii au hotărât că „trebuie recrutat orice agent cu instincte ucigașe și transformat într-un instrument al urii înverșunate față de practicile religioase de însănătoșire mentală”.

Un alt exemplu de război psihopolitic în plină desfășurare este încercarea de a face din Alaska, prin legea de sănătate adoptată, un fel de Siberie mentală. Un studiu atent al legii te ajută să înțelegi că acest teritoriu nu este rezervat acordării de loturi și că, sub pretextul păstrării sănătății mentale a națiunii, el poate fi transformat oricând într-un lagăr de prizonieri unde să fie aduși toți cei care ridică glasul împotriva comunismului și împotriva celor ce ne conduc din umbră.

Cartea de față a fost folosită în școlile mișcării ilegaliste și conține cuvântul adresat de Beria, în 1936, studenților americani de la Universitatea Lenin. Textul cărții este, în general, cel din „Manualul de instrucțiuni privind războiul psihopolitic” și a fost folosit în America la formarea cadrelor comuniste. Singura schimbare operată în carte este rezumatul adăugat de comuniști după realizarea bombei atomice. Din această carte se poate vedea cum dușmanii lui Iisus și ai Americii, printr-un complot diabolic, încearcă să ne cucerească națiunea supunând voinței lor, prin tot felul de mijloace odioase, mințile oamenilor.

Acest manual al Partidului Comunist ar trebui să ajungă în mâinile fiecărui american de bună credință, pentru ca oamenii să fie conștienți de faptul că, pentru a cuceri o națiune, nu e nevoie întotdeauna de armate și de arme.

KENNETH GOFF

Cuvântarea ținută de L. P. Beria

Studenți americani de la Universitatea Lenin, vă urez bun venit la cursurile de Psihopolitică!

Deși mai puțin cunoscută, Psihopolitică este o parte importantă a geopoliticii. Ea este mai puțin cunoscută din pricină că se adresează numai persoanelor cu pregătire superioară, adică straturilor de la vârful cel mai înalt al mișcării de „însănătoșire mentală”.

Prin Psihopolitică, obiectivele noastre majore pot fi atinse în mod efectiv. Primul și cel mai important demers al nostru este acela de a produce cât mai mult haos în cultura dușmanului. Fructele acțiunilor noastre cresc bine într-un climat de haos, neîncredere, depresiune economică și nesiguranță științifică. Aceasta pentru că o populație astfel încercată își poate afla pacea numai în statul comunist oferit de noi și pentru că, până la urmă, numai comunismul poate să rezolve problemele maselor.

Psihopoliticianul trebuie să depună toate eforturile de care este în stare pentru a produce maximum de haos în domeniul „însănătoșirii mentale”. El trebuie să recruteze și să folosească toți factorii și toate facilitățile din acest domeniu. El trebuie să acționeze pentru creșterea personalului și mijloacelor din domeniul „însănătoșirii mentale”, în așa fel încât, până la urmă, întreaga arie a științei mentale să fie complet dominată de principiile și dezideratele comuniste.

Pentru a-și atinge aceste obiective, psihopoliticianul trebuie să zdrobească orice metodă „autohtonă” de însănătoșire mentală din America. Învățăturile lui James, Eddi și ale vindecătorilor credincioși penticostali, apărute în rândul concetățenilor voștri dezorientați, trebuie neapărat eliminate. Cei ce le propovăduiesc trebuie discreditați, defăimați și arestați chiar de propriul lor guvern, până când își vor pierde orice credibilitate și până când va rămâne să acționeze numai „însănătoșirea” de orientare comunistă. Trebuie să acționați până când fiecare profesor de psihologie, în mod conștient sau inconștient, va ajunge să predea, sub masca psihologiei, numai doctrina comunistă. Trebuie să acționați până când fiecare medic și psihiatru va deveni un psihopolitician sau un pion ce lucrează, fără să-și dea seama, în slujba noastră.

Trebuie să acționați până când vom ajunge să punem stăpânire pe mintea și trupul tuturor personalităților importante din națiunea voastră. Trebuie să puneți o astfel de pecete asupra stării de dezechilibru mental și să ajungeți să vă bucurați de o autoritate atât de mare în afirmarea acesteia, încât nici unui om de stat, astfel etichetat, să

nu i se mai acorde vreo credibilitate din partea propriului popor. Trebuie să acționați până când sinuciderea provocată de dezechilibrul mental va deveni un fapt obișnuit și nu va mai genera investigații și comentarii.

În instituțiile pentru cei dezechilibrați mental dispuneți, în țara voastră, de locuri unde pot fi închise până la un milion de persoane ce sunt lipsite de drepturi civile și de orice speranță de libertate. Asupra acestor oameni se pot practica șocuri electrice și intervenții chirurgicale care să-i facă să-și piardă pentru totdeauna orice luciditate. Trebuie să faceți ca aceste tratamente să devină comune și să fie acceptate. Trebuie să eliminați orice alt fel de tratament și orice grup de persoane care ar încerca să intervină prin mijloace eficiente.

Trebuie să dominați, ca oameni cu autoritate, domeniul psihiatriei și al psihologiei. Trebuie să dominați spitalele și universitățile. Trebuie să răspândiți mitul că numai un medic european poate fi competent în domeniul bolilor mentale, justificând în acest fel faptul că în mijlocul vostru există un mare număr de oameni născuți și instruiți în străinătate. Dacă și când vom pune stăpânire pe Viena, veți avea un loc unde vă veți putea întâlni și de unde veți putea primi instrucțiuni ca admiratori ai lui Freud și ai altor psihiatri.

Psihopolitica presupune sarcini înalte. Prin ea îi puteți elimina dușmani ca pe niște insecte. Puteți submina eficiența liderilor introducând insanitatea în familiile lor cu ajutorul drogurilor. Îi puteți elimina prezentând dovezi în favoarea susținerii tezei că ar fi dezechilibrați mental. Când par să fie foarte rezistenți, le puteți provoca starea de insanitate folosind tehnologiile noastre.

Prin Psihopolitica le puteți schimba credințele. Prin contactul, chiar de scurtă durată, cu un psihopolitician, puteți nimici pentru totdeauna loialitatea unui soldat ori a unui om de stat față de propria-i țară sau îi puteți distruge rațiunea.

Dar veți avea de înfruntat și unele primejdii. Se poate întâmpla să se descopere remedii împotriva tratamentelor noastre. Se poate întâmpla ca poporul să-și ridice glasul împotriva acestei „însănătoșiri mentale”. Se poate întâmpla ca problema însănătoșirii mentale să fie dată în seama miniștrilor și, în acest fel, să fie îndepărtată de psihiatrii și psihologii noștri. Dar setea capitalistă de control, caracterul inuman al capitalismului și groaza oamenilor față de boală pot fi folosite în așa fel încât să ne protejeze de asemenea lucruri. Dacă totuși ele se întâmplă și dacă unii cercetători independenți reușesc să descopere mijloace de contracarare a procedurilor psihopolitice, nu trebuie să rămâneți pasivi; necruțându-vă nici într-un fel odihna și banii, trebuie să luptați împotriva lor pentru a-i discredita, a-i distruge și a-i anihila. Căci, prin mijloace eficiente, toate acțiunile și cercetările noastre pot fi contracarate.

Într-un stat capitalist sunteți ajutați de existența unei filosofii corupte despre om și vremuri. Veți vedea că totul vă va ajuta în lupta voastră de a pune stăpânire, a controla și a folosi toate mijloacele de „însănătoșire mentală”, în scopul răspândirii doctrinei noastre și pentru a scăpa de dușmanii noștri dintre alte frontiere.

Pentru realizarea țelurilor noastre, folosiți tribunalele, folosiți-i pe judecători, folosiți Constituția țării, folosiți societățile medicale și legile. Nu precupeți nici un efort pe care l-ați putea face în această direcție. Iar când munca voastră va fi încununată de succes, veți descoperi că puteți aplica propriile voastre legi după cum doriți și că, organizând cu atenție societățile medicale, ducând o continuă campanie pe tema relelor din societate și pretinzând că acțiunile voastre sunt eficiente, puteți face în așa fel încât înșși capitaliștii din țara voastră să finanțeze, din propriile lor fonduri, o mare parte din această pașnică cucerire comunistă a națiunii.

Creați haos prin Psihopolitică! Lăsați națiunea fără conducător! Ucideți-i pe dușmanii noștri! Și aduceți pe pământ, prin Comunism, cea mai grandioasă pace pe care Omul a cunoscut-o vreodată!

Vă mulțumesc.

Istoria și definiția Psihopoliticii

Deși pedeapsa de dragul pedepsei s-ar putea să rămână cu totul fără rezultat, este adevărat, totuși, că scopul oricărei pedepse este acela de a inculca în mintea persoanei pedepsite o idee, fie de constrângere, fie de supunere.

Deoarece, de când e lumea, pentru a-și putea atinge țelurile, conducătorii au avut nevoie de ascultare din partea supușilor, ei au trebuit să recurgă la pedeapsă. Acest lucru este adevărat în cazul oricărui trib și al oricărui stat din istoria Omului. Astăzi cultura rusă a dezvoltat metode mai sigure și mai precise de a pune pe un anumit făgaș și de a asigura loialitatea indivizilor și a maselor, precum și metode de a le impune să fie obedienți. Această dezvoltarea modernă a unei vechi practici se numește Psihopolitică.

Prostia și mărginirea popoarelor ce n-au fost binecuvântate cu gândirea rusă le-au făcut să se bazeze pe practici care sunt astăzi prea vechi și depășite pentru a face față ritmului rapid și eroic al timpurilor noastre. Și, având în vedere progresul uriaș al culturii ruse în domeniul tehnologiilor mentale, început cu vestitele lucrări ale lui Pavlov și continuat, cu cel mai mare succes, de savanții ruși de mai târziu, ar fi de mirare să nu apară o artă și o știință închinată obținerii loialității și obedienței indivizilor și maselor.

Procedeele psihopolitice reprezintă o dezvoltare firească a unor practici la fel de vechi ca și Omul, practici ce se folosesc curent în orice grupare de oameni din lume. Ele nu ridică nici o problemă de etică, deoarece realitatea ne arată limpede că Omul este constrâns, oricum și mereu, fie prin câștiguri economice, fie printr-o îndoctrinare în sensul urmărit de stat, să acționeze împotriva voinței sale, spre binele superior al țării.

De fapt, Omul este un animal. Un animal căruia i s-a dat un lustru de civilizație. Omul este un animal colectiv ce trăiește în grupuri pentru a se apăra de primejdiile din mediul înconjurător. Cei care organizează și conduc aceste grupuri trebuie să dispună de tehnici specializate pentru a canaliza energiile animalului Om, în așa fel încât eficiența acțiunilor acestuia în realizarea scopurilor Statului să crească.

Într-o formă sau alta, Psihopolitica a fost folosită în Rusia de multă vreme; ea este necunoscută însă în afara granițelor țării noastre, cu excepția locurilor unde ne-am transplatat cu grijă informațiile și unde această știință este utilizată spre binele superior al națiunii.

Definiția Psihopoliticii este următoarea:

Psihopolitica este arta și știința impunerii și menținerii dominației asupra gândurilor și credințelor indivizilor de tot felul, ale militarilor, ale funcționarilor, ale maselor, și a cuceririi națiunilor dușmane prin intermediul „însănătoșirii mentale”.

Obiectul Psihopoliticii cuprinde o serie de teme, fiecare dintre ele derivând, în mod firesc și logic, din cea precedentă. Prima este constituția și anatomia Omului văzute ca organism politic. Următoarea este examinarea Omului ca organism economic, acesta putând fi controlat de dorințele sale. Apoi urmează temele privitoare la: clasificarea scopurilor Statului în ceea ce privește individul și masele; analiza loialității; problema obedienței, în general; anatomia mecanismelor stimul-răspuns la Om; tema șocului și a puterii Omului de a îndura; categoriile de experimente; catalizarea și alinierea experienței; folosirea drogurilor; folosirea implantărilor; aplicarea generală a Psihopoliticii în Rusia; organizarea și folosirea contra-Psihopoliticii; folosirea Psihopoliticii la cucerirea națiunilor străine; problema organizațiilor psihopolitice din afara Rusiei, alcătuirea și activitatea lor; introducerea filosofiei slave în cadrul unei națiuni dușmane; contracararea activităților antipsihopolitice, străinătate. Tema finală este cea a destinului dominației Psihopoliticii în era științei. La toate acestea pot fi adăugate o serie de subteme ca, de exemplu, aceea a anihilării armelor moderne prin activități Psihopolitice.

Puterea și eficiența psihopoliticii sunt foarte mari, mai ales atunci când ea este folosită în cadrul unei națiuni decăzute prin pseudo-intelectualism, acolo unde exploatarea maselor poate fi combinată ușor cu acțiunile psihopolitice și unde lăcomia regimurilor capitaliste sau monarhice a dus la o foarte mare frecvență a cazurilor de nevroză ce pot fi folosite ca bază pentru activitatea psihopolitica.

Studenti, este de datoria voastră să împiedicați desfășurarea unor activități psihopolitice în detrimentul statului rus, după cum - dacă vi se dă această sarcină - este de datoria voastră să continuați a acționa, în cadrul națiunii noastre și în afara ei, pentru promovarea misiunii și scopurilor Psihopoliticii. Un agent al Rusiei nu poate fi cu adevărat eficient dacă nu e înarmat cu temeinice cunoștințe de Psihopolitica.

Studenti, aveți față de Rusia datoria de a folosi cum trebuie ceea ce învățați aici.

2.

Alcătuirea omului ca organism politic

Omul este constituit dintr-o aglomerare de celule și ar fi o eroare să-l considerăm drept o individualitate. Coloniile de celule s-au adunat la un loc pentru a alcătui organele trupului, după care organele s-au unit între ele pentru a forma întregul.

Se vede de aici că omul însuși reprezintă un organism politic și că el poate fi privit astfel chiar dacă nu ne referim la o masă de oameni.

Boala poate fi considerată ca o trădare a unui organ față de celelalte. Această trădare, devenind evidentă, duce la revolta unei părți din trup împotriva restului trupului; aceasta este, în fapt, o revoluție internă. Inima, nemulțumită, nu mai acționează în strânsă unitate cu restul organismului și în serviciul acestuia; se constată că, din pricina acestei acțiuni revoluționare a inimii, întregul trup este tulburat în toate acțiunile sale. Inima se revoltă pentru că nu mai vrea să coopereze cu restul trupului. Dacă i se îngăduie inimii să se revolte, rinichi, urmând exemplul inimii, pot, la rândul lor, să se revolte și să nu mai lucreze spre binele organismului. Revolta, întinzându-se la celelalte organe și la sistemul glandular, duce la moartea „individului”. Este ușor de văzut că revolta înseamnă moarte și că revolta oricărei părți a organismului duce la moarte. Deci, când e vorba de revoltă, nu se poate face nici un compromis.

Asemenea omului „luat ca individ”, Statul este o adunare de conglomerate. Entitățile politice ale Statului trebuie să coopereze, toate, spre binele Statului. Altfel, Statul decade și moare, căci lipsa loialității, chiar și a unei singure entități, reprezintă un exemplu dat celorlalte și, cu timpul, întregul Stat se prăbușește.

Priviți Pământul. Este un întreg organism. Organismul Pământului este asemenea organismului omului. Organele Pământului sunt diferitele rase și națiuni. Când una dintre ele i se îngăduie să se rupă de întreg, însuși Pământul este amenințat cu moartea. Revolta amenințătoare a unei țări, oricât de mică ar fi ea, împotriva întregului organism al Pământului, va face ca Pământul să se îmbolnăvească și, drept urmare, ca starea culturală a omului să sufere. Astfel, putreziciunea statelor capitaliste, răspândindu-și puroiul și microbii în țările sănătoase ale lumii, va duce la moartea Pământului, dacă aceste organisme bolnave nu vor fi aduse la loialitate și supunere și dacă ele nu vor fi determinate să funcționeze spre binele statelor din întreaga lume.

Trupul omului este constituit în așa fel încât individul nu poate să funcționeze eficient fără participarea fiecărei părți și a fiecărui organ din anatomia sa. Întrucât într-un stat primitiv și lipsit de cultură, ca în cazul sălbaticilor din junglă, omul este lipsit de puteri, el trebuie să fie învățat să-și coordoneze funcțiile organice prin exercițiu, educație și o muncă susținută pusă în slujba unor scopuri determinate. Trebuie să facem observația că, pentru a-și realiza

exercițiul, educația și munca, individul trebuie dirijat din afară. El trebuie să fie adus în situația de a înțelege acest lucru, căci numai după aceea va putea fi făcut să funcționeze eficient în rolul ce i s-a atribuit.

Principiile individualismului dur, ale determinismului personal, ale bunului plac, ale imaginației și ale creativității personale reprezintă, în cazul maselor potrivnice binelui Marelui Stat, cam același lucru. Aceste forțe refractare și rebele nu sunt altceva decât boli care vor duce la lipsa de loialitate, la dezagregarea și, cu timpul, la prăbușirea grupului din care face parte individul.

Constituția omului se pretează ușor și în profunzime reglării ^{S1}gure și precise, din exterior, a tuturor funcțiilor sale, inclusiv a celor ale gândirii, obedienței și loialității; dacă vrem să creem un stat mai puternic, toate aceste funcții trebuie controlate.

În timp ce chirurgului poate să i se pară recomandabilă soluția amputării unui membru sau a unui organ pentru a salva restul organismului, acest lucru nu este posibil în cadrul națiunilor luate în întregime a lor. Se constată că un trup lipsit de unele organe funcționează cu mai puțină eficiență. Dacă ar fi înlăturată lumea în care muncitorii au fost aruncați în sclavie de stupiditatea bolnava și absurdă a capitaliștilor și monarhilor, s-ar crea o anumită invaliditate a statelor din întreaga lume. Se constată că, la sfârșitul unui război, cel care a obținut victoria este nevoit să repună în drepturi populația țării cucerite, căci orice acțiune de depopulare a unei părți neloiale a lumii poate să aibă urmări grave. Pe de altă parte, dacă ne gândim la atacul unor viruși sau al unor bacterii dușmănoase organismului, se vede clar că, în cazul în care microbii nu sunt învinși, organul sau organismul atacat vor avea de suferit.

În fiecare stat există anumiți indivizi care acționează precum virușii și microbii: atacând populația sau orice grup din sânul populației, ei produc, prin acțiunea lor nocivă, o boală a organului atacat, boală care se răspândește apoi în întreg organismul. Alcătuirea omului ca organism autonom și alcătuirea Statului sau a unei părți din Stat ca organism politic sunt analoage. Menirea Psihopoliticii este, în prima etapă, aceea de a organiza supunerea și de a orienta scopurile pe care aceștia trebuie să le urmărească și, apoi, aceea de a menține starea de supunere prin anihilarea acțiunilor persoanelor și personalităților care ar putea să îndrepte grupul spre nesupunere. În națiunea noastră, unde lucrurile sunt mai bine orânduite și unde rațiunea domină totul, nu este greu să înlăturăm bacteriile rebele ce ar putea ataca una din entitățile noastre politice. Dar pe câmpul de luptă, în cadrul națiunilor mai puțin luminate unde statul rus nu deține încă puterea, nu este la fel de simplu să-i înlături cu totul pe cei cu voință proprie. Psihopolitica face posibilă înlăturarea acelei părți a personalității individului care, prin însăși existența ei, face ravagii atât în constituția respectivei persoane cât și în aceea a grupului din care aceasta face parte.

Dacă animalul om ar fi lăsat să trăiască netulburat de propaganda contrarevoluționară și să acționeze sub îndrumarea bine planificată a Statului, omul nu ar da decât puține semne de boală, iar Statul nu s-ar îmbolnăvi niciodată. Dar când individul este tulburat de o propagandă conflictuală, când el devine efectul activităților revoluționare, când i se îngăduie să nutrească gânduri critice chiar și la adresa Statului, când i se permite să se îndoiască de cei în a căror grijă se află, organismul său suferă. La această suferință se adaugă cea a inimii și a altor părți din organismul său. Este un principiu atât de bine verificat încât, ori de câte ori un om este bolnav, dacă am cerceta lucrurile mai în adâncime, am descoperi o loialitate greșit orientată și o lipsă de supunere față de grupul din care bolnavul face parte.

Unii cercetători s-au lansat în chip nesăbuit într-o călătorie spirituală de tipul „Alice în țara minunilor” spre ceea ce ei numesc „subconștient” sau „inconștient”; aceștia, sub masca psihoterapiei, încearcă să vindece organele bolnave, dar rezultatele lor sunt cu totul lipsite de succes. O asemenea abordare nu are nici o putere. Când, în Rusia, s-a descoperit hipnotismul, s-a observat că e de ajuns să comanzi individului lipsit de rezistență psihică să se simtă bine pentru ca, în multe cazuri, acest lucru să se și întâmple. Partea slabă a hipnotismului era aceea că mulți indivizi nu erau receptivi la acțiunea lui; din acest motiv hipnotismul a trebuit să fie ameliorat în sensul creșterii sugestibilității indivizilor care nu puteau fi abordați într-un alt mod. Orice națiune a trăit experiența însănătoșirii sale, ca organism integral, atunci când s-a acționat cu suficientă putere împotriva grupului lipsit de atașament. După cum, prin hipnotism, orice organ poate fi adus la o stare de mai mare supunere și ascultare, tot astfel orice grup politic poate fi adus la o mai mare ascultare și supunere dacă, în acest scop, se folosește destulă forță, lotuși, forța duce adesea la

distrugere și uneori nu-ți poți realiza scopurile propuse folosind o prea mare presiune asupra maselor. Este necesar, deci, să aducem indivizii pe un anumit făgaș împotriva dorinței lor de a se supune.

După cum este un adevăr recunoscut că omul trebuie să se adapteze mediului, tot astfel, cu trecerea timpului, oamenii recunosc din ce în ce mai mult că până și corpului omului i se poate comanda să se însănătoșească.

Constituția omului îl face să fie foarte adaptabil la reorientarea atașamentelor proprii ființei sale. Când aceste atașamente nu pot fi acceptate de constituția individului ca, de exemplu, atașamentul față de mica burghezie, față de sistemul capitalist, față de ideile antirusești, corpul individului este foarte receptiv la boală; așa se explică epidemiile de tot felul, nevrozele, tulburările și stările confuzionale din sânul maselor în Statele Unite și în celelalte țări capitaliste. Aici atașamentul muncitorului este greșit și impropriu orientat, ceea ce îi provoacă boala. Pentru a-1 salva și pentru a-1 orienta corect spre țelul lui de făurire a unui Stat superior, este absolut necesar să-1 ajutăm să-și îndrepte atașamentul în direcția cea bună. Scopul și direcția Psihopoliticii pot fi clar înțelese dacă ne gândim că, în capitalism, atașamentele muncitorilor sunt abătute de la calea lor firească și că supunerea lor este urmărită cu mare insistență de indivizi ce nu le vor binele; dar acești indivizi sunt puțini chiar și în țările capitaliste.

Pentru a-i ajuta pe muncitori într-o asemenea situație grea este necesar să eliminăm, printr-o propagandă generală, prin alte mijloace și prin propria lor cooperare, bunul plac al liderilor pervertiți. Este necesar, de asemenea, să-i îndoctrinăm pe cei din straturile educate, propagând în rândurile lor tezele și principiile cooperării cu mediul social; în acest fel li se va asigura muncitorilor o conducere mai puțin denaturată și o cooperare mai bună cu ideile și idealurile statului comunist.

Tehnologiile Psihopoliticii sunt îndreptate spre acest scop.

3.

Omul ca organism economic

Omul are anumite dorințe și nevoi care sunt firești pentru existența sa ca și pentru existența oricărui animal. Dar Omul are particularitatea că le exagerează dincolo de granițele rațiunii. Acest lucru este evident dacă urmărim dezvoltarea claselor înstărite, a grupurilor pseudointelectuale, a micii burghezii, a capitalismului și a altor rase ca acestea.

S-a spus, pe bună dreptate, că 10% din viața omului este legată de politică și 90% de problemele economice. Fără hrană, omul moare. Fără îmbrăcăminte, el îngheață. Fără adăpost și fără arme, el este o pradă ușoară pentru lupii flămânzi. Dobândirea de bunuri suficiente pentru acoperirea acestor necesități de hrană, îmbrăcăminte și adăpost este dreptul firesc al oricărui membru dintr-un stat luminat. Excesul acestor bunuri aduce după sine neliniște și tulburare. Existența articolelor de lux, ca și crearea și stimularea artificială a poftelor de tot felul, așa cum se face prin reclamele capitaliste, duc, în mod sigur, la accentuarea unor caracteristici mai puțin pozitive ale Omului.

Omul este un organism economic deoarece, pentru a putea trăi, el are nevoie de o anumită cantitate de hrană, de o anumită cantitate de apă și de o anumită cantitate de căldură. Când are mai multă hrană decât poate să mănânce și mai multă îmbrăcăminte decât îi trebuie pentru a-și proteja trupul, el intră într-o stare de lenevie care-i tocește spiritul și conștiința, făcându-l să cadă pradă greutăților pe care, într-o stare mai puțin rea, ar fi putut să le prevadă și să le evite. Așa apare lăcomia, care este o Primejdie pentru Om.

Situația este aceeași și în cazul grupului. Când un grup de oameni achiziționează prea multe bunuri, conștiința existenței propriilor semeni și a mediului social se reduce, iar eficiența grupului se pierde.

Menținerea unui echilibru între lăcomie și necesitate este o problemă a științei economiei și reprezintă un subiect de studiu și o preocupare importantă a statului comunist.

Dorința și necesitatea reprezintă stări de spirit. Oamenii pot fi educați să dorească și să ceară mai mult decât ar putea obține vreodată, și acești oameni sunt nefericiți. Cele mai multe dintre caracteristicile dușmănoase ale capitaliștilor vin din lăcomia acestora. Capitalistul îl exploatează pe muncitor cu mult mai mult decât i-ar fi necesar lui, în calitate de capitalist.

Într-o țară în care echilibrul economic nu este controlat, poftele individului sunt stimulate în mod nejustificat prin tot felul de îndemnuri atrăgătoare și pline de fantezie; de aici rezultă un fel de nebunie, fiecare individ fiind îndemnat și convins să posede mai mult decât poate să folosească și să pună stăpânire pe toate aceste bunuri chiar și în dauna semenilor săi.

În echilibrele economice există și celălalt aspect. O privațiune prea mare și prea îndelungată poate să nască dorințe nesănătoase care, dacă nu sunt stăvilate, pot să-1 facă pe individ să acumuleze mai mult decât poate să folosească. Deci, chiar și sărăcia, cultivată cu atâta grijă în statele capitaliste, poate aduce după sine un dezechilibru în achiziționarea bunurilor. După cum vidul atrage materia, într-o țară în care privațiunea impusă maselor este tolerată și unde dorințele sunt stimulate în mod artificial, necesitatea se transformă în lăcomie; în aceste state exploatarea celor mulți în beneficiul celor puțini apare cu ușurință.

Dacă, prin tehnologiile Psihopoliticii, această lăcomie excesivă a celor puțini ar fi domolită, muncitorul ar fi liber să-și caute un echilibru economic mai firesc.

Avem de-a face aici cu două extreme. Fiecare dintre ele prezintă un fel de demență. Dacă vrem să creăm o stare de demență i să aducem un individ la dezechilibru mental, nu trebuie decât să-1 îmbuibăm dându-i prea multe bunuri sau să-1 lipsim cu totul de ele pe o perioadă de timp ce depășește puterea sa de a rezista. Un exemplu simplu este alternarea, într-o încăpere, a unei presiuni prea joase cu o presiune prea ridicată; acesta este un excelent procedeu psihopolitic. Prin variația rapidă a presiunii se produce o stare de haos în care voința individuală nu mai poate acționa și în care, prin forța lucrurilor, alte voințe își vor asuma controlul.

În esență, la scara unei țări întregi, în scopul de a conduce națiunea și de a exercita controlul asupra ei, trebuie să-i înlăturăm, prin orice mijloace, pe cei nesățioși de bunuri, după care trebuie să creăm și să întreținem, în sânul maselor, o stare de semiprivațiune. Pentru a anula voința individuală, trebuie să se întrețină în mase o continuă speranță de prosperitate, ca și multe vise de belșug și bunăstare, această speranță trebuind să fie contracarată de realitatea lipsurilor și de continua amenințare cu pierderea tuturor mijloacelor economice în cazul lipsei de loialitate față de Stat.

Într-o țară aflată în plin proces de cucerire, cum este America, în cadrul unei politici lente și ascunse, pentru a ne atinge scopul de a exercita un control din ce în ce mai mare asupra voințelor individuale, nu trebuie să facem altceva decât să profităm de ciclurile de avânt economic și de cădere, inerente statelor capitaliste. Pentru noi, perioada de avânt economic este la fel de avantajoasă ca și aceea de cădere, căci, în timp de prosperitate, nu trebuie decât să continuăm să scoatem în evidență bogăția pe care această perioadă o oferă puținilor săi aleși; în acest fel îi vom îndepărta pe aceștia de la controlul Statului. În timpul depresiunii economice, nu trebuie decât să arătăm că această stare a apărut ca rezultat al lăcomiei câtorva oameni și al incompetenței politicii generale a conducătorilor țării. Mânuierea propagandei economice nu-i este proprie sferei Psihopoliticii, dar psihopoliticianul trebuie să înțeleagă măsurile economice și obiectivele comuniste legate de ele.

Masele trebuie să ajungă să creadă că numai impozitarea excesivă a celor bogați poate să le ușureze de „povara claselor avute” și să fie aduse în starea de a accepta o măsură ca aceea a impozitului pe venit, principiu marxist strecurat pe nesimțite, în 1909, în legislația capitalistă a Statelor Unite. Și asta s-a întâmplat cu toate că legea de bază a Statelor Unite interzicea un asemenea lucru și cu toate că, pe acea vreme, Comunismul nu avea în America decât puțini ani de activitate. Dacă un succes atât de mare ca legea impozitării venitului ar fi fost urmat și de altele la fel de însemnate, Statele Unite și nu Rusia ar fi devenit primul stat comunist din lume. Dar vitalitatea și bunul simț al popoarelor ruse a învins. S-ar putea ca Statele Unite să nu devină în întregime comuniste decât după mijlocul secolului, dar când acest lucru se va împlini, el se va datora modului nostru superior de a înțelege problemele economice și psihopolitice.

Agentul comunist, specializat în economie, are drept sarcină să corupă personalul agențiilor de impozitare pentru a crea cât mai multă dezordine și haos. O altă sarcină a sa este aceea de a determina adoptarea unor legi favorabile scopurilor noastre. Aceste sarcini trebuie lăsate în grija sa. Operatorul psihopolitic joacă, în acest scenariu, un rol diferit. Cei bogați, specialiștii în finanțe, cei bine informați în problemele guvernamentale sunt țintele speciale, individuale ale psihopoliticianului. Rolul lui este acela de a lua puterea din mâinile persoanelor care ar putea să împiedice sau să compromită programele economice comuniste. Fiecare om bogat, fiecare om de stat, fiecare persoană bine informată și competentă din guvern trebuie să aibă lângă sine, în chip de confident de încredere, un operator psihopolitic.

Famiiliile acestor persoane sunt adeseori dereglate din pricina lenei și a lăcomiei și acest fapt trebuie speculat și chiar creat. Sănătatea normală și extravaganța unui fiu de bogătaș trebuie să fie tulburate și degradate, fiind etichetate apoi ca nevroze, după care, prin administrarea de droguri sau prin violență, ele pot duce la criminalitate sau nebunie. Acest fapt va aduce pe cineva din mișcarea de „însănătoșire mentală” în contact confidențial cu familia și din acest moment contactul realizat va fi speculat la maximum.

Comunismul are cele mai mari șanse de reușită dacă pe lângă fiecare om bogat-sau influent s-ar putea plasa un operator psihopolitic, o autoritate necontestată în domeniul „însănătoșirii mentale” care, prin sfatul său sau prin intermediul soției sau fiicei omului bogat sau influent, va putea, expunându-și opiniile, să ducă o politică optimă menită să tulbure sau să deregleze economia țării. Când vine momentul, omul bogat sau influent poate fi înlăturat pentru totdeauna, administrându-i-se un drog sau un tratament adecvat care să ducă la dispariția sa într-un sanatoriu, ca pacient, sau la moarte prin sinucidere.

Plasat în apropierea persoanelor puternice ale unei țări, agentul psihopolitic poate să ghideze și alte politici, pentru succesul cauzei noastre.

Capitalistul nu cunoaște definiția războiului. El crede că războiul este un atac puternic realizat cu ajutorul soldaților și mașinilor. El nu știe că un război mai eficient, deși ceva mai lung, se poate duce cu pâine sau, în cazul nostru, cu droguri și cu priceperea noastră. Capitalistul nu a câștigat niciodată, de fapt, un război. Psihopoliticianului nu îi va veni greu să-1 câștige pe acesta.

4.

Obiectivele Statului cu privire la individ și mase

După cum la un bolnav, organele, luate fiecare în parte, au țeluri diferite de restul organismului, tot astfel indivizii și Statul se îmbolnăvesc atunci când obiectivele lor nu sunt riguros codificate și îndeplinite.

Există indivizi care, în timpurile mai puțin luminate, l-au făcut pe Om să creadă că țelurile sale trebuie căutate și întreținute de fiecare în parte și că întreaga năzuință a Omului spre lucruri superioare izvorăște din Libertate. Trebuie să ne aducem aminte că popoarele care au adoptat această filosofie sunt și cele care au întreținut în Om mitul existenței spirituale.

Toate țelurile au la originea lor constrângerea. Viața este o continuă evadare. Fără forță și amenințare nu poate exista strădania necesară pentru realizarea unei năzuințe. Fără suferință nu poate exista dorința de a scăpa de suferință. Fără amenințarea pedepsei nu se poate obține nimic. Fără constrângere și autoritate nu se poate realiza o disciplină a funcțiilor trupului. Fără un control riguros și direct, obiectivele Statului nu pot fi îndeplinite.

Obiectivele Statului trebuie să fie formulate de către Stat în sensul realizării supunerii indivizilor din interiorul Statului și al obținerii acordului lor. Un Stat în care nu există obiective astfel formulate este un Stat bolnav. Un Stat lipsit de puterea și de dorința imperioasă de a-și impune obiectivele este un Stat bolnav.

Când Statul comunist emite un ordin și acest ordin nu este ascultat, urmează îmbolnăvirea. Acolo unde starea de supunere dispare, masele suferă.

Pentru îndeplinirea obiectivelor Statului este nevoie de devotament și de supunere. Când un obiectiv al Statului este supus interpretărilor, se descoperă, cu siguranță, că undeva a intervenit o voință proprie, lăcomia, lenea, individualismul acerb sau o inițiativă egoistă. Se va vedea că această nerealizare a obiectivelor Statului se datorează unei persoane a cărei lipsă de atașament și de supunere este rezultatul direct al propriului său dezacord cu viața.

Nu este întotdeauna necesar să eliminăm individul. Stă în putința noastră să eliminăm tendințele sale de a-și afirma propria voință în problemele privitoare la îmbunătățirea obiectivelor și realizărilor societății. Tehnologiile Psihopoliticii sunt progresive; pe scara pe care sunt înșiruite, se pornește de la un punct situat deasupra celui corespunzător eliminării individului însuși și se ajunge la un proces în care se elimină doar tendințele ce generează lipsa sa de cooperare.

Nu este de ajuns ca Statul să-și fixeze niște obiective. Aceste obiective, odată prezentate, trebuie duse la îndeplinire, iar realizarea lor depinde de atașamentul și de supunerea muncitorilor. Angajați în majoritatea lor în tot felul de munci grele, muncitorii n-au timp de pierdut cu speculațiile, ceea ce constituie un lucru bun. Dar, din nefericire, există deasupra lor, într-o poziție sau alta, tot felul de șefi, și unii dintre ei, în lipsa muncii fizice, pot avea destul timp liber pentru a ajunge să se comporte cu o anumită independență și lipsă de atașament.

Psihopolitica corectează această tendință spre lipsa de atașament ori de câte ori ea depășește obișnuita putere de convingere a celor care, pe scară ierarhică, se găsesc imediat deasupra persoanei în discuție.

5.

O analiză a loialității

Dat fiind că loialitatea este foarte importantă pentru structura economică și socială a Statului, ea trebuie analizată mai în detaliu.

În sfera Psihopoliticii, loialitatea înseamnă, pur și simplu, „alinieri”, adică încadrare. Mai exact, încadrarea în țelurile statului comunist. Lipsa de loialitate înseamnă lipsă de aliniere, neîncadrare și, în sens mai larg, neîncadrare în obiectivele statului comunist. Dacă ne gândim că obiectivele statului comunist urmăresc binele maselor, ne putem da seama că lipsa loialității, ca termen, poate implica ideea de neîncadrare democratică. Loialitatea față de persoanele ce nu și-au însușit doctrina comunistă este, în mod clar, o aliniere greșită.

Măsurile împotriva lipsei de loialitate sunt conținute în întregime în principiile de încadrare. Când un individ dă dovadă de lipsă de loialitate, trebuie să facem ca scopurile sale să fie aliniate la obiectivele comunismului, și se va vedea cum multe lucruri negative din existența lui de dinainte vor dispărea.

Înima sau rinichii aflați în stare de revoltă împotriva restului organismului sunt organe neloiale față de rest. Pentru ca inima și rinichii să se vindece, este necesar ca activitățile lor să fie încadrate în funcționarea restului organismului.

Tehnologiile Psihopoliticii demonstrează aplicabilitatea acestui principiu. Un șoc electric moderat poate să ducă, și chiar duce, la restabilirea cooperării organului aflat în revoltă. De fapt, realinierea părții neloiale a corpului este realizată mai mult de acest șoc și de caracterul punitiv al operației chirurgicale decât de operația în sine. Ceea ce face ca un organ neloial să-și îndrepte din nou atenția spre sprijinul întregului organism nu este atât valoarea terapeutică a razelor X, cât procesul în sine de bombardare cu aceste raze. Chiar dacă șocul electric nu are o valoare terapeutică în stare să-1 facă pe om mai sănătos, se consideră însă, pe bună dreptate, că valoarea sa punitivă va crea, în pacient, o atitudine de mai mare cooperare. Operația pe creier nu se bucură de date statistice care să o recomande pentru altceva decât pentru îndepărtarea personalității individuale din calea organelor cărora aceasta nu le permite să coopereze. Aceste două metode, puse la punct în Rusia, nu au avut niciodată pretenția de a schimba starea de sănătate a omului. Ele sunt eficiente și utile atunci când se pune problema introducerii în personalitatea cuiva a unui

mecanism de pedepsire adecvat, cu scopul de a o face să se oprească din drumul și din direcția egotistă pe care a pornit-o trupul însuși. Violența șocului electric și chirurgia pe creier sunt utile în supunerea personalității recalcitrante, care reprezintă piedica cea mai importantă ce stă în calea maselor sau Statului. Uneori se constată că îndepărtarea personalității recalcitrante, prin șoc electric și operație chirurgicală, permite refacerea și restabilirea organelor pe care această personalitate le adusese în stare de revoltă. Folosirea eficientă a șocului electric și a operațiilor pe creier este demonstrată clar prin faptul că un Stat bine reglementat este alcătuit din organisme și nu din personalități.

În prima sa fază, schimbarea loialității constă în eradicarea loialității existente. Acest lucru poate fi realizat pe una sau două căi. Prima cale constă în a demonstra că atașamentele existente au dus la situații primejdioase din punct de vedere fizic, precum la închisoare, la nerecunoașterea meritelor, la constrângere sau la privațiuni de tot felul; a doua cale constă în a eradică însăși personalitatea individului.

Prima se realizează printr-o perseverență și continuă îndoctrinare a individului în credința că atașamentele sale de dinainte au fost îndreptate spre o țintă lipsită de valoare. Una dintre cele mai eficiente metode prin care se poate susține aceasta este crearea unor circumstanțe negative, provocate aparent tocmai de ținta spre care se îndreptase înainte loialitatea individului în cauză, ceea ce face să se nască în ființa sa o stare de respingere. O parte integrantă a procedurii este crearea în individ a unei stări de spirit speciale, realizată prin privarea sa de libertate și prin furnizarea unor probe falsificate, menite să demonstreze că pricina detenției sale este tocmai ținta greșită spre care se îndreptase înainte atașamentul său. O altă parte a aceluiași metode constă în defăimarea și degradarea celui a cărui loialitate trebuie schimbată, în fața celor ce reprezintă ținta loialității sale (ca, de exemplu, în fața superiorilor sau a conducerii), în așa fel încât, cu timpul, aceștia să-și facă despre el o părere proastă, să-l respingă și, în cele din urmă, să-l convingă prin comportamentul lor că loialitatea sa a fost prost plasată. Acestea sunt metode de lucru mai moderate, dar ele s-au dovedit deosebit de eficiente. Cel mai mare dezavantaj în utilizarea lor este acela că fabricarea de probe false necesită timp și concentrare din partea operatorului psihopolitic.

În cazurile de urgență, care sunt multe, se poate recurge la modificarea personalității individului, prin șoc electric, operații chirurgicale, constrângere, privațiuni de tot felul și, mai ales, apelându-se la implantare și la tehnologiile de neohipnotism care reprezintă cea mai bună tehnică din Psihopolitică. Acest tratament de constrângere trebuie să cuprindă, în prima sa fază, o acțiune de defăimare a vechii loialități, după care urmează, în faza a doua, acțiunea de implantare a celei noi. Un operator psihopolitic, competent și experimentat, folosind tehnologiile psihopolitice și lucrând în cele mai bune condiții, poate să schimbe loialitatea unui individ atât de bine încât nici chiar prietenii lui să nu aibă vreo bănuială că s-a produs o schimbare. Acest lucru reclamă însă mult mai multă finețe. Neohipnotismul în masă poate să ducă la aproximativ aceleași rezultate, dacă este condus de un observator psihopolitic cu experiență. Scopul final al unui asemenea procedeu ar putea fi schimbarea loialității unei națiuni întregi într-o perioadă de timp scurtă, prin utilizarea neohipnotismului în masă, lucru care a fost realizat, în mod eficient, în unele state din Rusia.

S-a demonstrat că loialitatea este lipsită de acea caracteristică mitică cunoscută sub numele de calitate spirituală. Loialitatea este, în întregime, un lucru ce ține de o dependență, economică sau mentală. Ea poate fi schimbată prin cele mai brutale implementări. Observând ce se întâmplă cu muncitorii din fabrici și de pe ogoare, vedem că ei se atașează ușor de șeful lor sau de vreo femeie, pentru ca apoi, la fel de ușor, să-i părăsească, înlocuindu-i cu alte persoane și, totodată, respingând persoanele spre care își îndreptaseră atașamentul mai înainte. Starea de nesiguranță în care se află masele în țările capitaliste face ca asemenea lucruri să se întâmple mai des decât într-un stat luminat cum este Rusia. În statele capitaliste, dependențele sunt atât de marcate de lașitate, dorințele și privațiunile atât de exagerate, încât loialitatea este cu totul lipsită de fundament etic; ea există doar legată de ideea de dependență, de constrângere sau de cerere.

Din fericire, Comunismul se apropie foarte mult de o stare de spirit ideală; iată de ce schimbarea loialității se face oarecum mai ușor, mai ales că toate celelalte filosofii existente și practicate astăzi pe pământ sunt, în comparație cu filosofia comunistă, degradate și pervertite. Agentul psihopolitic lucrează în siguranță, pentru că știe că poate schimba loialitatea unui individ, aducând-o la un nivel mai apropiat de cel ideal, apelând doar la rațiune, și că de diferitele metode ale psihologiei psihopolitice are nevoie numai în cazurile urgente. Orice om care nu poate fi convins

de argumentele comuniste trebuie considerat ca fiind nesănătos din punct de vedere mental și, în acest caz, folosirea tehnicilor demenței pentru necomuniști este pe deplin justificată.

Pentru a realiza schimbarea loialității este nevoie ca, mai întâi, să stabilim care sunt loialitățile pe care le împărtășește individul în cauză. Sarcina devine foarte ușoară, dat fiind că statele capitaliste și fasciste nu sunt prea sigure de atașamentul subiecților lor. Așa stând lucrurile, s-ar putea să descoperim că loialitatea „subiecților” (adică a oricărei persoane asupra căreia urmează să se aplice tehnologia Psihopoliticii) este prea slabă pentru a necesita eradicarea. În general, pentru ca un individ să-și îndrepte loialitatea spre statul rus, este de ajuns să duci o muncă de convingere, folosind logica și argumentele, deosebit de raționale, ce pledează în favoarea comunismului. Nu trebuie să consumăm prea mult timp cu fiecare individ în parte, timpul acordat fiecăruia fiind determinat de importanța „subiectului”; dacă propaganda comunistă dă greș, trebuie să se apeleze la constrângerea emoțională, la șocuri electrice sau la chirurgia pe creier. Dacă e vorba de o persoană foarte importantă, va fi poate nevoie să se folosească unele tehnologii psihopolitice mai delicate, dar în așa fel încât atât persoana în cauză cât și cei din jurul său să nu-și poată da seama de operație. În acest caz se face o implantație, cu valoare maximă de constrângere și comandă. Pentru realizarea unei asemenea implantații se folosesc cei mai competenți operatori psihopolitici, căci o treabă prost făcută ar putea să scoată la lumină operația de transformare a proceselor mentale la care este supus subiectul. În cazul unei persoane importante, dacă există vreo îndoială cu privire la succesul operației, este cu mult mai recomandabil să se aleagă ca țintă psihopolitică niște oameni apropiați de personalitatea în cauză și de care aceasta este legată afectiv. În mod normal, soția și copiii săi reprezintă cele mai bune ținte și asupra lor se poate lucra fără nici o reținere. Pentru asigurarea loialității unei persoane foarte importante, trebuie să plasăm în imediata sa apropiere un susținător permanent al cauzei noastre care, prin relații sexuale sau familiale, să acționeze întotdeauna în slujba comunismului. S-ar putea să nu fie necesar să facem din soția și din copiii săi niște comuniști, după cum s-ar putea dovedi și că această metodă este eficientă. În cele mai multe cazuri însă, un asemenea lucru nu este cu puțință.

În epoca noastră modernă și în cadrul realității psihopolitice este foarte ușor să provoci o stare de nevroză severă sau de dezechilibru mental soției sau copiilor, prin folosirea diferitelor droguri; în acest fel, cu aprobarea deplină a respectivei persoane importante, a conducerii statului sau a biroului în care lucrează aceasta, bolnavul este trecut în mâinile unui operator psihopolitic.

Acesta, în laboratorul său propriu, fără nici o restricție și fără teama, va fi investigat sau controlat, poate, folosind șocul electric, operația chirurgicală, atacul sexual, drogurile sau alte metode eficiente, să degradeze sau să schimbe complet personalitatea acelui membru al familiei și să facă din acesta un subiect adus în stare de sclavie prin Psihopolitică. Acesta, la o comandă sau la un semnal, va comite acțiuni imorale, discreditând persoana importantă înrudită, sau, la un nivel mai subtil, îi va cere acelei persoane importante să ia anumite măsuri ce, bineînțeles, vor fi dictate de operatorul psihopolitic.

De obicei, atunci când Partidul nu este cu adevărat interesat de activitatea sau de deciziile unei persoane importante, ci doar dorește să o îndepărteze de orice acțiune eficientă, atenția pe care i-o acordă agentul psihopolitic nu trebuie să fie atât de mare; este de ajuns ca persoana în cauză să fie dată pe mâinile unui simplu practician mai puțin calificat care, fiind format de agenții psihopolitici, va ști să-i pună tot felul de piedici.

În cazul în care loialitatea individului nu poate fi schimbată și când opiniile, capacitatea și eficiența sa stau, în mod evident, în calea realizării țelurilor comuniste, cel mai bun lucru este să i se inducă, prin orice mijloc aflat la îndemână, o nevroză moderată. Și apoi, vorbindu-i-se cu abilitate despre dezechilibrul său mental, să fie determinat să se sinucidă, sau să i se provoace moartea, în așa fel încât decesul său să semene cu o sinucidere. Lucrând cu multă dibăcie, operatorii psihopolitici au rezolvat asemenea situații, de zeci de mii de ori, atât în interiorul Rusiei cât și în afara ei.

Conform unui principiu bine stabilit al Psihopoliticii, persoana care urmează să fie distrusă trebuie, mai întâi, în mod direct sau indirect, stigmatizată ca fiind dezechilibrată mental. Ea trebuie pusă în contact cu operatorii psihopolitici sau cu oamenii formați de aceștia, care vor face, în jurul acelui dezechilibru mental, cât mai mult zgomot și publicitate. Reputația persoanei în cauză este pecetluită, iar acel stigmat al nebuniei trebuie întreținut cu grijă prin diferite acte iraționale - ale sale sau ale celor aflați în imediata sa apropiere. Această activitate poate fi considerată ca

o distrugere parțială a vechii sale „alinieri”; dacă distrugerea este dusă până la capăt, dezlegarea individului de toate vechile sale atașamente, greșit orientate, poate fi considerată completă și se poate trece, în deplină siguranță, la inducerea unor atașamente noi.

Provocând dezechilibrul mental sau sinuciderea soției unui personaj politic important, se creează în psihicul acestuia o dereglare suficient de mare pentru a-i schimba atitudinea. Această acțiune, continuată cu perseverență sau ajutată prin implantare psihopolitică, poate să marcheze începutul reconstruirii unor atașamente noi, orientate, de această dată, într-o direcție mai bună și mai corectă.

Un alt argument care pledează pentru realizarea activităților psihopolitice, prin inducerea stării de dezechilibru mental, este acela că bolile mentale sunt privite cu un fel de dispreț și că orice vine în contact cu ele este tratat cu superficialitate. Din aceste motive, un operator psihopolitic, ce lucrează pe lângă o persoană bolnavă psihic, poate să respingă și să dezaprobe orice acuzație ce i se aduce, demonstrând că familia respectivului bolnav este atinsă de nebunie. Această metodă este uimitor de eficientă în țările capitaliste, unde bolile mentale provoacă o asemenea teamă încât nimeni nici măcar nu se gândește să facă investigații privitoare la ele. Propaganda psihopolitică lucrează constant și trebuie să lucreze constant pentru a întări și a menține o aură de mister în jurul bolilor mentale; ea trebuie să mărească groaza și deznădejdea provocate de aceste boli, pentru a putea explica măsurile neterapeutice luate împotriva celui bolnav. În țările capitaliste, în mod special, o persoană dezechilibrată nervos este lipsită de drepturi în fața legii. Nici o persoană dezechilibrată mental nu poate depune mărturie în fața instanțelor. Procedând în felul acesta, în fața noastră se deschide un drum minunat, pe care putem merge spre a ajunge la țintă și a ne împlini destinul.

Convingând lumea că sănătatea psihică a unei persoane este pusă sub semnul întrebării, putem discredita și anihila, fără greutate, toate planurile și activitățile acesteia. Demonstrând demența unui grup sau a unui guvern, putem face ca poporul respectiv să nu le recunoască. Amplificând mereu reacția umană generală față de bolile mentale, prin continua menținere a subiectului demenței în atenția opiniei publice și prin utilizarea acestei reacții pentru a crea repulsia populației față de conducătorii săi, putem suspenda orice guvern și putem pune capăt oricărei mișcări.

Este important de știut că toate aceste acțiuni trebuie făcute cu cât mai multă abilitate. Una dintre primele și cele mai importante misiuni ale psihopoliticianului este să facă în așa fel încât atacarea comunismului să devină sinonimă cu nebunia. Definiția nebunului, și anume aceea a paranoicului, trebuie să ajungă să fie următoarea: „Paranoicul este cel care crede că este atacat de comuniști”. În felul acesta, pe dată, orice suport al celui ce atacă comunismul se va prăbuși și va pieri.

În loc ca liderii naționali să fie executați, se va proceda la eliminarea acestora prin sinucidere, în circumstanțe care să pună cauza morții lor sub semnul întrebării. În felul acesta putem să îndepărtăm orice opoziție față de extinderea comunismului în lume și să facem ca masele care ar vrea să ni se împotrivescă să rămână fără conducător; în starea de haos și derută pe care o vom crea, vom putea proceda cu mare ușurință la implantarea doctrinelor, clare și pline de forță, ale comunismului.

Acțiunile noastre de atac prin metode psihopolitice trebuie să fie conduse cu atâta abilitate și în așa fel încât ele să nu poată fi înțelese nici de persoanele particulare și nici de oficialități care, în majoritate, nu sunt înzestrate cu prea multă minte; lucrând tot timpul sub steagul autorității și spunând mereu că principiile psihoterapiei sunt prea complicate pentru a fi înțelese de nespecialiști, putem săvârși o adevărată revoluție, fără ca populația să aibă vreo bănuială înainte ca această revoluție să fi devenit un fapt împlinit.

Dat fiind că nebunia reprezintă un maximum de dereglare, ea poate fi considerată ca o armă de maximă eficiență pentru retezarea «așamentelor individului față de unii lideri și față de vechea orânduire socială. Iată de ce este de cea mai mare importanță ca agenții psihopolitici să se infiltreze în mijlocul națiunii pe care vrem să o cucerim, ocupând un loc influent printre cei ce lucrează în domeniul sănătății. De pe această poziție, ei trebuie să exercite o continuă presiune asupra populației și asupra guvernului, până când are loc cucerirea. Acesta este însuși obiectul și scopul Psihopoliticii.

În reconstruirea atașamentelor, trebuie să avem un control asupra valorilor lor. La om, ca și la orice animal, primul atașament este acela față de sine însuși. Acest atașament poate fi distrus, demonstrându-i-se că greșește, că nu-și amintește tot felul de lucruri, că în foarte multe situații nu poate să acționeze și că, prin urmare, nu trebuie să aibă încredere în sine însuși. Cel de-al doilea atașament al omului este cel față de familie, față de părinți, de frați și de surori. Acest atașament poate fi distrus făcând ca membrii familiei să nu depindă, din punct de vedere economic, unii de alții, minimalizând valoarea căsătoriei, ușurând formalitățile legate de divorț și făcând în așa fel încât, ori de câte ori e cu putință, copiii să fie crescuți de către stat. Următorul atașament al omului este îndreptat spre prieteni și spre mediul înconjurător. Acest atașament poate fi distrus subminându-i-se încrederea în prieteni și raportându-i-se tot felul de declarații false, ce-i sunt prezentate ca fiind făcute, despre el, de prieteni sau de diferite autorități din oraș sau din sat. Urmează atașamentul față de Stat care, ținând seama de obiectivele comunismului, este singurul atașament ce trebuie să existe după ce Statul a devenit un stat comunist. Pentru a distruge atașamentul față de statul capitalist, se vor pune în aplicare toate felurile de interdicții legate de viața tineretului; în acest fel, tinerii vor fi lipsiți de drepturi în statul capitalist și, prin promisiuni într-o viață mai bună în comunism, li se va câștiga atașamentul față de mișcarea comunistă.

Refuzând oamenilor dintr-o țară capitalistă accesul ușor la justiție, declanșând și sprijinind propaganda de distrugere a căminului, creând și susținând continua delicvență juvenilă, impunând tot felul de practici menite să-1 despartă pe copil de Stat, se va crea, până la urmă, starea de haos necesară comunismului.

Sub masca atrăgătoare a acordării de ajutor, legile dure privitoare la munca copiilor reprezintă cele mai bune mijloace pentru a le refuza acestora orice drept în societate. Refuzându-li-se plată corectă, obligându-i să se afle într-o stare nedorită de dependență față de părinți, făcând în așa fel ca părinții să fie stresați, tot timpul, din pricina lipsei banilor, copiii pot fi îndemnați să se revolte încă din adolescență. De aici se va naște delincvența.

Făcând ca drogurile de tot felul să fie ușor accesibile, dând adolescenților alcool, lăudându-i pentru nebuniile lor, stimulându-le instinctele spre lecturi pornografice și făcând reclamă diferitelor practici erotice, așa cum sunt gândite de Sexpol, operatorul psihopolitic poate să creeze starea necesară de haos, trândăvie și josnicie, context în care va da, apoi, soluția capabilă să ofere adolescentului o completă libertate în toate domeniile: Comunismul.

Dacă se va putea, se va prelungi menținerea sub arme a tineretului peste limita de timp rezonabilă, prin declanșarea de războaie nepopulare și prin tot felul de alte mijloace, deoarece timpul petrecut în armată reprezintă pentru tânăr, întotdeauna, o piedică în calea proiectelor sale de viață, distrugându-i orice speranță imediată de a lua parte la viața civilă a poporului său.

Prin aceste mijloace, patriotismul tinerilor față de țările lor capitaliste va scădea în așa măsură, încât ei nu vor mai reprezenta o primejdie ca soldați. Dat fiind că pentru realizarea acestui obiectiv poate să fie nevoie de multe zeci de ani, capitaliștii, cu modul lor de a vedea lucrurile pe termen scurt, nu vor înțelege niciodată perspectiva de amploare a obiectivelor noastre.

Dacă am putea ucide mândria națională și patriotismul, fie și numai ale unei singure generații, am putea considera că am cucerit țara. Urmează de aici că trebuie să se facă o propagandă continuă pentru a submina atașamentul cetățenilor, mai ales al adolescenților, față de țara lor capitalistă.

Rolul operatorului psihopolitic este foarte mare. El poate, de pe poziția sa de autoritate în problemele privitoare la mintea omenească, să recomande tot felul de măsuri distructive. El poate să recomande ca părinții să nu-și mai controleze în nici un fel copiii, în situația optimă, el poate instrui întreaga națiune în ceea ce privește modul cum trebuie să fie tratați copiii; această instruire va fi făcută în așa fel încât copiii, lipsiți de orice control și de un cămin adevărat, o vor lua razna, fără să considere că ar avea vreo responsabilitate față de națiune sau față de ei înșiși.

Înlăturarea atașamentului tineretului față de națiunea capitalistă pregătește terenul favorabil pentru reeducarea sa prin orientarea spre atașamentul față de comunism. Creând și încurajând pofta de droguri, destrăbălarea sexuală și libertatea necontrolată, și prezentându-le tinerilor drept avantaje ale comunismului, vom izbuti cu ușurință să-i câștigăm de partea noastră.

În cazul când în grupurile de tineri există lideri puternici, agentul psihopolitic poate să acționeze în mai multe feluri, folosindu-se de ei sau îndepărtându-i. Dacă liderul vizat, băiat sau fată, urmează să fie folosit, caracterul său trebuie schimbat cu grijă, îndreptându-l spre căi criminale, după care urmează să fie ținut sub control prin șantaj sau prin alte mijloace. Dacă liderul vizat nu este receptiv la această schimbare, rezistând la toate metodele noastre de convingere, în cazul în care considerăm că ar putea să devină primejdios pentru cauza noastră, nu trebuie să cruțăm nici un efort pentru a îndrepta spre el atenția autorităților și pentru a-l hărțui în toate felurile, până când ajunge pe mâinile autorităților ce se ocupă de tineret. După ce s-a ajuns aici, putem spera că agentul psihopolitic, în calitatea sa de consilier în problemele legate de copii, va izbuti, în deplina siguranță pe care i-o oferă închisoarea și sub acoperământul legii, să-i distrugă sănătatea. Elevii și studenții străluciți, sportivii de performanță și conducătorii grupărilor de tineret trebuie tratați într-unui din aceste două moduri.

În ceea ce privește dirijarea activităților tribunalelor care se ocupă de delincvența juvenilă, sarcina ce-i revine agentului psihopolitic este foarte ușoară. În țările capitaliste există, în general, atât de multă nedreptate, încât faptul că se mai adaugă încă puțină trece neobservat. La tribunalele specializate în delincvența juvenilă există întotdeauna persoane cu înclinări mai ciudate, judecători, polițiști sau gardience. Dacă asemenea oameni nu există, ei pot fi creați. Dându-le pe mână fete și băieți, în „siguranța” pe care o oferă închisoarea sau casa de detenție, și apărând la momentul potrivit cu aparate de filmat sau cu martori, vom deține o armă cu care, la nevoie, vom putea orienta cum vom vrea toate deciziile viitoare ale celor implicați.

Cazurile în care sunt implicați tinerii trebuie tratate în tribunale în așa fel încât ele să fie privite, din ce în ce mai mult, nu atât ca încălcări ale legilor cât ca „probleme mentale”; și asta până când întreaga națiune va ajunge să se gândească mai mult la „problemele mentale” decât la actele ce țin de criminalitate. Acest mod de a privi lucrurile va face să se creeze posturi libere peste tot, în tribunale, în birourile de avocatură, în cadrul poliției; aceste posturi vor putea fi ocupate de agenții psihopolitici care, prin influența lor, vor ajunge să fie marii judecători ai țării și să aibă în mâinile lor întregul control al criminalității, fără ajutorul căreia nu se poate săvârși niciodată o revoluție.

Autoritatea agenților psihopolitici în problemele privitoare la tineret și la adulți întărindu-se, se va ajunge ca ei să fie solicitați atât de mult încât, într-o bună zi, chiar și serviciile militare, recunoscându-le autoritatea în „probleme mentale”, vor vrea să-i folosească la rezolvarea diferitelor lor cazuri; din acest moment, forțele armate ale națiunii vor încăpea pe mâinile noastre, care vom avea asupra lor o autoritate la fel de mare ca și când am fi proprii lor comandanți.

Datorită avantajului nostru de a avea câte un agent experimentat pe lângă fiecare tehnician sau pe lângă fiecare membru al serviciilor perete militar, țara, în eventualitatea unor revoluții, așa cum s-a întâmplat în Germania în 1918 și 1919, se va trezi în mâinile comunismului, complet imobilizată de propria ei armată și forță navală. Așadar, problema atașamentului și a realinierii sale este, fapt, problema cuceririi dușmanului fără folosirea armelor.

6.

Problema obedienței

Obediența este rezultatul folosirii forței.

În întreaga istorie a pământului, oriunde ne-am îndrepta privirile, vom descoperi că obediența față de conducătorii noi vine din faptul că acești conducători au dovedit că sunt mai puternici decât cei de dinaintea lor. O populație, îngenuncheată și cucerită prin război, se supune cuceritorului ei. Ea este supusă față de cel care a cucerit-o pentru că învingătorul ei a arătat că e capabil de mai multă forță.

Forța seamănă cu brutalitatea, pentru că în aceasta din urmă sunt implicate trăsături umane reprezentative și pentru forță. Cea mai barbară, mai neînfrânată și mai brutală folosire a forței, dacă este dusă până suficient de

departe, atrage după sine obediența celui împotriva căruia e îndreptată. Orice individ, supus unei forțe sălbatice un timp îndeajuns de lung, ajunge să accepte orice principiu sau orice ordin.

Forța se află la antipodul acțiunilor care umanizează. În mintea omului ea este sinonimă cu sălbăticia, cu nelegiuirea, cu brutalitatea și cu barbaria; e destul să manifesti față de oameni o atitudine inumană pentru ca aceștia să-ți recunoască puterea.

Oamenii se vor supune oricărei organizații care are tăria și curajul să-și manifeste față de ei cruzimea, sălbăticia, brutalitatea și lipsa totală de omenie. Această folosire a forței constituie, în sine, elementul esențial al marelui rău. Este destul să ne gândim la numeroasele exemple date de marii noștri lideri comuniști care, în momente de mare tensiune și de grea încercare, având de înfruntat puterea țaristă, au continuat să lupte peste capetele unei populații înrobite și au arătat suficient curaj pentru a nu se opri nici un moment din acțiunea lor de transformare a statului rus într-un stat comunist.

Dacă vrei ca oamenii să ți se supună fără să cârtească, nu trebuie "cedezi. Dacă vrei ca oamenii să ți se supună orbește, trebuie să ci să se înțeleagă limpede că nu ai milă de nimic și de nimeni. Omul este un animal. În ultimă analiză, el înțelege numai lucrurile pe care le înțelege un animal.

Un exemplu în acest sens îl constituie un individ ce refuză să se supună. Este bătut și, după asta, refuzul său de a se supune devine mai puțin vehement. Este bătut din nou și rezistența sa scade și mai mult. Dacă i se administrează bătaie după bătaie, la un moment dat, sigurul său gând rămâne acela de a se supune persoanei de la care a emanat forța. Principiul eficienței forței este un principiu verificat; el este principalul principiu pe care Omul, animalul om, l-a folosit din cele mai vechi timpuri. Este singurul principiu eficient, singurul principiu care a dus la o credință neîntreruptă și larg răspândită. Faptul că un individ care este lovit mereu de către cineva sfârșește, cu timpul, prin a crede, ca hipnotizat, tot ce îi spune cel ce l-a administrat loviturile, este în folosul nostru.

Prostia lumii occidentale este demonstrată cum nu se poate mai bine de faptul că ea crede că hipnotismul este un lucru în care sunt implicate mintea, atenția și subconștientul omului. Nu este adevărat. Eficiența hipnotismului asupra unei persoane nu poate fi garantată decât dacă acea persoană a fost în prealabil bătută, supusă unor pedepse grele și maltrată fără milă. O serie de autorități în materie de hipnotism din Occident au stabilit că numai 20% din oameni pot fi hipnotizați. Această afirmație nu este de loc adevărată.

Dacă li se administrează un număr suficient de băți și de pedepse, toți oamenii, din orice timp și de oriunde, devin receptivi la hipnoză. Cu alte cuvinte, cu ajutorul forței, hipnotismul este eficient în toate cazurile. Când starea de inconștiență nu poate fi indusă printr-o simplă concentrare a hipnotizatorului, ea poate fi indusă prin droguri, lovituri, șocuri electrice sau alte mijloace. În cazurile când starea de inconștiență nu poate fi indusă în așa măsură încât să permită efectuarea unei implantări sau ca o comandă hipnotică să devină eficientă, este de ajuns să amputăm anumite părți din creierul animalului om pentru a-l anula și a face ca el să nu mai reprezinte pentru noi o amenințare. Ținând seamă de cele de mai sus considerăm că hipnotismul este o metodă deosebit de eficientă.

Mecanismul hipnotismului demonstrează limpede că oamenii pot fi făcuți să creadă în anumite lucruri, în ceea ce îi înconjoară sau în politică, prin administrarea forței. Iată de ce psihopoliticianul trebuie să fie un expert în administrarea regimurilor de forță. Acționând în acest fel, el poate să aducă în stare de obediență nu numai o bună parte dintre membrii populației, ci chiar întreaga populație și chiar guvernul. Este de ajuns să arate destulă cruzime și să aibă o atitudine suficient de lipsită de omenie și de milă, și va fi ascultat și crezut.

Problema hipnotismului este o problemă de credință. În ce pot fi făcuți oamenii să creadă? Ei pot fi făcuți să creadă în orice lucru care le este administrat cu destulă brutalitate și forță. Obediența unei populații există în măsura în care oamenii vor crede în cel căruia i se supun.

Unele religii demne de dispreț, precum creștinismul, au știut asta. Ele au știut că, dacă li se induce oamenilor o credință puternică, ei pot fi îngenuncheați de înseși rizibilele idei creștine ce propovăduiesc iubirea de oameni și mila și, în acest fel, dezarmați. Dar, pentru a aduce poporul într-o stare de mare supunere, nu e nevoie să apelăm la acest

act de credință religioasă. Pentru a-i face pe oameni să creadă în noi și să ni se supună este suficient să arătăm destulă brutalitate și cruzime. Întrucât comunismul este o problemă de credință, studiul lui este un studiu al forței.

Primii psihiatri ruși, pionieri ai științei psihiatriei, au înțeles ca hipnoza este indusă de o stare acută de teamă. Ei au descoperit ca ea poate fi indusă și de un șoc de natură emoțională, de o stare de extremă privațiune, ca și de bătaie și droguri.

Pentru a induce o puternică stare de hipnoză într-un individ, într-un grup de indivizi sau într-o populație, prezența unui element de teroare venit din partea celor ce vor să stăpânească este întotdeauna obligatorie. Psihiatrul este foarte potrivit pentru a-și asuma acest rol, deoarece brutalitățile sale se săvârșesc în numele țintei, sunt inexplicabil de complicate și depășesc cu totul puterea oamenilor de a le înțelege. O teamă suficient de mare, inspirată de psihiatru, va induce în mulți indivizi o stare de demență. Agentul psihopolitic poate ca apoi, protejat de autoritatea sa recunoscută, să înceapă și să continue o campanie de propagandă, descriind diferite „tratamente” care se administrează bolnavului. Agentul psihopolitic trebuie să insiste mereu asupra faptului că aceste tratamente sunt terapeutice și necesare. El poate să găsească în cărțile sale un mare număr de bolnavi despre care să pretindă că s-au vindecat prin aceste mijloace. Dar aceste tratamente nu trebuie să ducă, în realitate, la vindecarea vreunui bolnav. Atâta vreme cât agenții psihopolitici sau cei influențați de ei sunt singurele autorități care stabilesc dacă un om este sănătos psihic sau este nebun, cuvântul lor cu privire la valoarea terapeutică a unui asemenea tratament va fi decisiv. Nici un om din afară nu va îndrăzni să se aventureze să emită vreo părere despre starea de sănătate a unui individ pe care psihiatrul l-a declarat nebun. Individul în cauză nu poate să facă nici o reclamație, iar familia lui este și ea discreditată de faptul că, în mijlocul ei, a apărut un caz de nebunie. Trebuie să avem grijă ca toți ceilalți specialiști în boli mentale să fie ținuti la distanță pentru că, altminteri, ar putea ieși la iveală faptul că brutalitățile practicate în numele tratamentului nu sunt terapeutice.

Un agent psihopolitic nu are nici un interes să folosească metode cu adevărat terapeutice sau medicamentele indicate pentru însănătoșire. Cu cât numărul nebunilor din țara în care el activează este mai mare, cu atât mai numeroși vor fi cei ce ajung sub controlul său și cu atât mai mari îi vor fi privilegiile. Dat fiind că problema bolilor mentale implică multe elemente incontrolabile, agentul Psihopolitic poate să facă în așa fel încât să creeze în jurul lui o atmosfera specială, dând impresia că are de-a face cu situații urgente și extreme; prin aceasta, el poate justifica folosirea unor tratamente ca șocurile electrice, lobotomia frontală, leucotomia transorbitală și alte operații practicate, încă de multă vreme, pe deținuții politici din Rusia.

Operatorul psihopolitic are interesul ca posibilitatea de tratare a celor dezechilibrați mental să fie scoasă în afara legii și interzisă. Pentru a face ca o parte din populație să ni se supună fără cârtire și pentru a putea pune stăpânire pe reacțiile ei generale, trebuie, cu orice preț, să menținem un anumit nivel de brutalitate. Numai în acest fel poate fi păstrată totală încredere în deciziile absolute emise de agentul psihopolitic în privința normalității sau a lipsei de normalitate a oamenilor publici. Dacă agentul psihopolitic este suficient de brutal față de pacienți, poporul va ajunge să creadă orbește orice lucru pe care acesta îl spune despre ei. Cel mai important lucru este ca acest câmp al proceselor mentale să fie dominat de agentul psihopolitic într-o măsură suficient de mare pentru ca orice idee să poată fi inculcată pe cale hipnotică. Având sub controlul său, din punct de vedere psihologic, toate categoriile de oameni, agentul psihopolitic poate să realizeze o totală transformare a viitorilor lideri ai unei țări, intervenind în procesul lor de educație și, în acest fel, să-i pregătească pentru comunism.

Pentru a fi ascultat orbește, trebuie să fii crezut. Dacă unui individ i se acordă suficientă crezare, el va fi ascultat fără crâcnire.

În cazul când agentul psihopolitic este destul de norocos pentru a putea controla o persoană din apropierea unui om politic important, acest factor al obedienței absolute devine deosebit de important. Persoana aflată sub tratament psihiatric trebuie să fie adusă într-o stare de mare teamă pentru ca să preia, fără să crâcnească, toate ordinele date de agentul psihopolitic și, în acest fel, să poată influența acțiunile personalității politice care trebuie să fie câștigată pentru cauza noastră.

Inducerea, în mintea populației și a liderilor săi, a ideii că agentului psihopolitic trebuie să i se dea întotdeauna crezare, ar putea să aibă, drept efect, un mare succes. Fără să exagerăm, putem spera că, într-o țară ca Statele Unite, agenții psihopolitici vor deveni mai apropiați consilieri ai personalităților politice, ajungând să influențeze întreaga politică a unui partid și acțiunile sale în alegeri.

Vederea în perspectivă este cel mai important mod de a vedea lucrurile. Crediința este indusă prin teamă și teroare de la un nivel autoritar; ea este urmată apoi de o stare de totală supunere.

Propaganda generală ce slujește cel mai bine Psihopolitica este aceea care insistă continuu pe ideea că la anumite niveluri, cu autoritate în domeniul medical, se consideră că tratamentele propuse de ea pentru vindecarea bolilor mentale sînt cele corecte. Aceste tratamente trebuie să includă întotdeauna o anumită doză de brutalitate. Propaganda făcută trebuie să vorbească tot timpul despre creșterea numărului de bolnavi mentali din țară. Spre binele națiunii, întregul câmp al comportamentului uman poate fi, cu timpul, extins spre comportamentul anormal. Astfel, oricine dă dovadă de vreo comportare ieșită din comun, mai ales de excentricitatea de a combate Psihopolitica, poate fi redus la tăcere de opinia autoritară a agentului psihopolitic, conform căreia faptele acestuia sînt anormale. Cu oarecare noroc, individul ce reprezintă pentru noi o amenințare poate fi dat pe mâinile operatorului psihopolitic, care-1 va anihila pentru totdeauna sau îi va schimba atașamentele printr-un tratament bazat pe durere fizică, droguri și hipnotism.

În ceea ce privește obediența în sine, cea mai bună este aceea care exclude complet propria gândire. Ordinul dat trebuie să fie ascultat fără ca subiectul să gândească asupra lui. De aceea ordinul trebuie implantat în mintea celui pe care vrem să-1 influențăm, în zone mai profunde decât cele în care au loc procesele de gândire și trebuie să acționeze asupra sa în așa fel încât să-1 împiedice să judece.

Este în interesul Psihopoliticii ca să i se spună populației că o persoană hipnotizată nu va face nimic împotriva propriei sale voințe, ea nu va săvârși acte imorale și că nu va face nimic care să o pună în primejdie. Dar dacă acest lucru este adevărat pentru hipnotismul de salon, el nu este de loc adevărat când e vorba de ordinele implantate prin folosirea șocului electric, a drogurilor sau a pedepselor fizice grele. Se contează pe faptul că agenții psihopolitici au discreditat complet această idee în ochii publicului. Dacă lumea ar ști că, sub influența unor comenzi adânc implantate prin hipnoză, indivizii ce au fost supuși acestui tratament pot să săvârșească lucruri ce le periclitează viața și să facă tot felul de acte imorale, ea ar înțelege adevărul cu privire la acțiunile multor oameni ce lucrează, fără să-și dea seama, în favorarea comunismului. Indivizii ce acționează la comenzile implantate prin hipnoză trebuie să pară că acționează din propria lor voință și din convingere.

Pentru apărarea întregului domeniu al hipnozei psihopolitice, al Psihopoliticii în general, trebuie ca surse cu autoritate să protesteze continuu afirmând că asemenea lucruri nu sînt posibile, în cazul în care un agent psihopolitic este demascată, el trebuie să declare că întregul proces este, din punct de vedere fizic, o imposibilitate și să se folosească de autoritatea sa pentru a spulbera orice acuzație. Dacă se descoperă vreun document psihopolitic, el trebuie bagatelizat și catalogat drept o farsă. În acest fel, activitățile psihopolitice pot fi ușor apărute.

Când activitățile psihopolitice au ajuns să aibă o mare amploare, aproape că nu mai există cale de întoarcere, căci populația se află deja într-o stare de supunere totală față de agenții psihopolitici și de acoliții lor. Această stare de supunere totală este importantă pentru că autoritatea absolută de care se bucură agentul psihopolitic în fața maselor face ca afirmațiile sale, menite să anuleze orice suspiciune privitoare la acțiunile psihopolitice, să nu poată fi combătute de nimeni. Situația cea mai bună ar fi aceea în care oamenii noștri ar ajunge să ocupe toate pozițiile din care ar putea să fie consultați de către oficialitățile statului în problemele legate de Psihopolitică. Consilierul psihiatric trebuie să fie plasat în așa fel încât să fie consultat în orice acțiune guvernamentală. Dat fiind că, în această situație, sarcina rezolvării suspensiunilor privitoare la Psihopolitică îi va reveni agentului psihopolitic, nu se va întreprinde niciodată vreo acțiune împotriva comunismului și scopul său va putea fi realizat.

Din punctul de vedere al profanului, Psihopolitică se bazează pe lucruri stranii, ce nu pot fi ușor înțelese. Acestea reprezintă cea mai bună apărare a sa, dar deasupra tuturor mijloacelor de apărare se află starea de totală

obediență a oficialităților și a populației, la care se ajunge prin munca operatorului psihopolitic în domeniul însănătoșirii mentale.

7.

Mecanismele stimul-răspuns la om

Omul este un animal care funcționează pe baza mecanismului de stimul-răspuns. Întreaga sa capacitate de a gândi, chiar și principiile sale etice și moale, se bazează pe acest mecanism. Acest lucru a fost demonstrat cu mult timp în urmă de savanții ruși, precum Pavlov; principiile ce stau la baza acestui mecanism au fost folosite, cu mult timp în urmă, pentru reeducarea celor recalcitranți, la educarea copiilor și pentru a induce în populație un comportament cât mai bun.

Neavând o voință proprie, Omul este ușor de manipulat prin mecanisme de tip stimul-răspuns. E de ajuns să se instaleze în creierul omului un stimul, care va fi apoi reactivat ori de câte ori o comandă venită din exterior îl trezește din starea de latență.

Mecanismele stimul-răspuns sunt ușor de înțeles. Omul înregistrează imaginea fiecărei acțiuni din mediul ce-l înconjoară. Când în aceste acțiuni sunt incluse brutalitatea, teroarea, șocul și alte asemenea lucruri, imaginea mentală înregistrată conține, ea însăși, toate aceste elemente. Dacă individul a fost lovit, durerea loviturii se va face simțită din nou ori de câte ori individul este chemat să răspundă la o comandă venită de la o sursă exterioară.

De exemplu, dacă un individ este bătut și tot timpul cât durează bătaia i se spune că trebuie să se supună orbește anumitor oficialități, în viitor, în momentul când va înceta să se mai supună, va începe să simtă durerea pe care a simțit-o când a fost bătut. Durerea instalată în minte acționează asemenea unui gardian, pentru că experiența individului îi demonstrează acestuia că nu poate să se opună acelor oficialități și că, dacă nu li se va supune, va fi bătut.

Mintea omului poate funcționa în mod foarte complex în ceea ce privește răspunsurile sale la stimuli. Hipnotismul a demonstrat cu ușurință că în mintea omului poate fi indus, prin bătaie, șocuri sau teroare, un întreg lanț de comenzi; ele vor rămâne acolo, ca adormite, până când vor fi trezite din amorțeală de vreo asemănare dintre circumstanțele din mediul exterior și cele în care s-a petrecut așa numitul „incident al pedepsirii”.

În cazul stimulului denumit de noi „incidentul pedepsirii”, pentru ca mecanismul de răspuns să aibă loc, el nu trebuie să cuprindă decât o mică parte din stimul; aceasta va trezi în mintea individului imaginea incidentului pedepsirii sale, imagine care va acționa împotriva trupului, făcându-l să re trăiască momentul durerii de atunci. Atâta timp cât individul este supus și urmează comenzile ce i s-au dat la implantarea stimulului, el nu are nimic de suferit. În orice țară civilizată, comportamentul copiilor este reglementat în acest fel. Tatăl, văzând că nu poate să-l facă pe copil să i se supună, recurge la violența fizică; după ce, în mai multe rânduri îi administrează copilului câte o pedeapsă fizică, el este răsplătit prin aceea că, ori de câte ori îi cere ceva, copilul i se supune imediat și fără să crâcnească. Dar pentru că părinții sunt de obicei blânzi față de copiii lor, ei nu le administrează decât arareori doza de pedeapsă suficientă pentru a obține de la ei obediența totală. Puterea organismului de a rezista la pedeapsă este foarte mare. Un răspuns complet nu poate fi obținut decât folosind stimuli suficient de brutali pentru a răni cu adevărat organismul. Metoda folosită de cazaci pentru a-și îmblânzi caii este un exemplu grăitor. Calul nu poate fi stăpânit și nu ascultă de nici o comandă a celui ce vrea să-l încalece. Călărețul, vrând să-l îmblânzească, îl încalecă, ia o sticlă de votcă și o sparge, izbindu-l cu ea între urechi. Căzut în genunchi și cu ochii plini de alcool, pe care-l ia drept sânge, calul se va supune imediat călărețului și, în viitor, nu va mai fi necesară nici o altă acțiune de îmblânzire.

Dificultățile în domesticirea cailor sunt pricinuite doar de faptul că. pedepsele administrate sunt prea ușoare. Există o mentalitate sentimentaloidă și răsuflată privitoare la această „îngenunchere a spiritului”; nu trebuie însă să uităm că,

În acest caz, urmărim să avem un cal care să se supună comenzilor călărețului și că, pentru a realiza acest lucru, trebuie să folosim o doză suficientă de brutalitate.

Mecanismele stimul-răspuns sunt de așa natură încât durerea și comanda se pot subdivide pentru a se echilibra una pe cealaltă. Imaginea mentală a pedepsirii nu va acționa asupra individului decât dacă acesta nu se supune comenzii. În multe scrieri ale primilor savanți ruși care au lucrat în domeniu se subliniază faptul că acest mecanism permite supraviețuirea. El a fost folosit, cu succes, pentru supraviețuirea comunismului.

Pentru a obține un răspuns adecvat, e de ajuns să implantăm în organism un stimul suficient de puternic.

Atâta vreme cât organismul se supune stimulului, ori de câte ori acesta este reactivat, el nu va avea de suferit durerea fizică asociată cu acesta; dar, în momentul când încetează să asculte de comanda stimulului, stimulul reacționează și îl pedepsește. Acesta este unul dintre principiile de bază ale Psihopoliticii. Un stimul bine instalat în mintea unui individ va acționa în viitor ca un mecanism polițienesc, determinându-l să se supună și să urmeze comenzile și directivele ce-i sunt date. Dacă va înceta să le urmeze, mecanismul stimulului va intra în acțiune. Deoarece în mintea individului comenzile se asociază cu momente de brutalitate, el le va da ascultare fără să mai fie nevoie de repetarea lor; individul se va supune directivelor date de agentul psihopolitic chiar dacă se va afla la mii de mile depărtare de el. Aceste principii, descoperite de Pavlov și dezvoltate apoi de savanți din școala rusă, sunt de un folos uriaș în lupta noastră pentru victoria comunismului, căci țările mai puțin moderne și mai puțin informate de pe pământ, care nu cunosc acest mecanism și nu-l pot înțelege, și pe care agenții noștri psihopolitici le mențin într-o stare de somnolență, îi vor cădea cu siguranță victime.

Corpul omului este mai puțin apt să reziste la stimuli dacă este nehrănit și extenuat. Rezultă de aici că toți acești stimuli trebuie administrați individului după ce rezistența organismului său a fost mult micșorată prin înfometare și printr-o oboseală fizică excesivă. nelăsându-l să doarmă mai multe zile în șir și nedându-i hrană suficientă» îl vom aduce în starea cea mai propice receptării stimulului. Dacă, după ce a fost adus în această stare, i se administrează un șoc electric și, în timpul administrării șocului, i se spune că trebuie să se supună ordinelor și să săvârșească anumite fapte, el nu mai are altă cale decât să facă tot ceea ce i se cere sau să re trăiască șocul electric, așa cum îi apare el în imaginea, bine întipărită, din mintea sa. Acest mecanism, atât de bine fundamentat științific și cu o atât de mare aplicabilitate, este de o valoare inestimabilă pentru practica Psihopoliticii.

Drogarea individului are ca rezultat epuizarea sa fizică; dacă unui individ i se administrează droguri sau șocuri și bătaie și, în acest timp, i se dau o serie de comenzi, felul său de a simți și de a gândi poate fi definitiv schimbat. Este metoda P.D.H., adică metoda bazată pe Pedepsă-Drog-Hipnoză.

În timpul pregătirii sale profesionale, agentul psihopolitic trebuie să studieze atent atât hipnotismul cât și sugestia post-hipnotică. El trebuie să dea atenție deosebită aceluia aspect al hipnotismului denumit „mecanismul celui ce uită”, mecanism ce se bazează pe implantarea în subconștient. Agentul psihopolitic trebuie să remarce mai ales faptul că, dacă unei persoane aflate în stare de hipnoză i se dă o comandă și i se spune apoi să o uite, ea o va executa după trezirea din transă, atunci când va primi din exterior un semnal de stimul-răspuns.

După ce stăpânește bine toate aceste detalii, lucrând pe criminali, pe prizonieri sau pe bolnavii internați în spitale, agentul psihopolitic poate să realizeze transa hipnotică prin folosirea drogurilor și să inducă sugestii post-hipnotice prin pedepse fizice. Sinistrate persoanei în timp ce aceasta se află sub acțiunea drogurilor. Agentul psihopolitic va putea studia apoi reacțiile pe care le are persoana „trezită” și să-i dea semnalul de stimul-răspuns care va pune în acțiune comenzile implantate sub hipnoză și tensiune. Prin practică îndelungată, agentul psihopolitic va învăța care sunt dozele minime, începând de la care diferitele droguri devin eficiente, și care este cantitatea de violență, exprimată în numărul și intensitatea șocurilor electrice sau al șocurilor adiționale realizate prin droguri, necesară pentru a aduce omul la starea de obediență maximă față de comenzi. Agentul psihopolitic trebuie să se convingă pe sine însuși că nu poate și că nu trebuie să existe nici o metodă cunoscută de om care să-l facă pe pacient să fie conștient de ceea ce i s-a întâmplat; pacientul trebuie menținut într-o stare de totală obediență, care să-l facă să răspundă fără crâcnire la comenzile date, dar în totală ignoranță cu privire la cauza acestei stări.

Lucrând pe criminali și pe deținuți, agentul psihopolitic în formare trebuie să facă experimente care să scoată în evidență efectul folosirii violenței în absența privațiunilor; în acest scop el trebuie să administreze celui vizat șocuri electrice, bătăi și tactici de inducere a terorii, însoțite de mecanisme identice cu cele folosite în hipnotism, și să observe cu atenție care este comportamentul individului la ieșirea din starea de tensiune indusă prin violență.

Agentul psihopolitic trebuie să-i observe cu atenție pe cei care manifestă o tendință spre revoltă, pentru a putea recunoaște posibila revenire în memorie a comenzilor implantate de el. Din pură curiozitate științifică, agentul psihopolitic trebuie să se convingă și de eficacitatea chirurgiei cerebrale în acțiunea de anihilare a celor recalcitranți.

Prestigiul și curajul operatorului psihopolitic pot fi mult mărite dacă persoanele care s-au dovedit recalcitrante și au fost supuse unui tratament de tip P.D.H. (Pedeapsă-Drog-Hipnoză) au posibilitatea de a vedea cât de discreditate sunt afirmațiile persoanelor calificate drept dezechilibrate mental.

Trebuie de asemenea să se facă exerciții de provocare a crizelor de nebunie, doar printr-un semnal dat persoanelor asupra cărora s-a acționat prin metoda P.D.H., ca și exerciții de provocare a acestor crize prin discuții purtate în anumite locuri și în anumite momente. '

Pentru a căpăta deplină încredere, agentul psihopolitic în formare trebuie să facă practică în domeniul chirurgiei pe creier, așa cum a fost ea dezvoltată în Rusia, informându-se astfel despre: 1) condițiile precare în care ea poate fi făcută; 2) siguranța ștergerii din memorie a mecanismului stimul-răspuns; 3) posibilitatea inducerii stării de imbecilitate și idioție și 4) puținele comentarii pe care le pricinuiesc accidentele grave ce au loc în operațiile pe creier.

Agentul psihopolitic trebuie să practice și atacurile sexuale, pentru a demonstra incapacitatea pacienților, aflați în stare de hipnoză indusă prin metoda P.D.H., de a-și aminti că s-a produs asupra lor un atac, în timpul căruia li s-a indus dorința de a-și intensifica activitatea sexuală. La toate animalele, sexul este un factor puternic, ce le poate motiva acțiunile; el reprezintă același lucru și pentru animalul om. Prin acțiunile sale, agentul psihopolitic trebuie să demonstreze că poate să pună la cale legături sexuale între femeile din familia vizată și anumiți bărbați, și că acest lucru se poate realiza sub controlul lui și în deplină siguranță; în acest fel, agentul psihopolitic are în mâinile sale o armă excelentă pentru a distruge relațiile de familie și, ca urmare, pentru a face ca personalitățile vizate să fie blamate public.

Omul poate fi dresat așa cum poate fi dresat un câine. Omul poate fi dresat așa cum poate fi dresat un cal. Dorința sexuală, masochismul și orice altă perversiune pot fi induse prin metoda P.D.H., adică prin metoda bazată pe Pedeapsă-Drog-Hipnoză, folosită în beneficiul Psihopoliticii.

Schimbările loialității, starea de supunere și sursele de comandă pot fi realizate ușor prin tehnologiile psihopolitice; înainte de a începe să lucreze asupra țăintelor psihopolitice de mare importanță, agentul psihopolitic trebuie să practice și să înțeleagă bine toate aceste lucruri.

Simplitatea metodei P.D.H., bazată pe Pedeapsă-Drog-Hipnoză folosirea șocului electric, utilizarea drogurilor, producerea nebuniei prin injecții și cu ajutorul altor metode trebuie să fie complet mascate, apelându-se la o nomenclatură foarte tehnică, spunându-se mereu, cu autoritate, că tot ce se face este în folosul pacientului și cultivându-se, cu grijă, pozițiile suspuse din țara ce trebuie cucerită.

Deși agentul psihopolitic care lucrează în universități, unde poate influența direct conținutul cursurilor de psihologie, este tentat, adeseori, să predea studenților receptivi unele principii ale Psihopoliticii, el trebuie să se limiteze la a prezenta studenților, sub masca psihologiei, informațiile necesare pentru cunoașterea doctrinei comuniste. De asemenea, el trebuie să-și limiteze activitatea la a crea în rândurile studenților o stare de spirit care să-i facă pe aceștia să accepte să-și asume principiile comuniste, considerându-le moderne și științifice.

Exceptându-i pe cei pe care îi pregătește pentru a-i deveni colaboratori, agentul psihopolitic nu trebuie, în nici un caz, să-i introducă pe studenți în fondul problemelor legate de mecanismele de stimul-răspuns și nici să le prezinte principiile Psihopoliticii. Nu-i necesar să o facă, și e primejdios.

Degradarea, șocul și puterea de rezistență

Noțiunea de degradare și cea de cucerire sunt legate între ele. Pentru a putea fi cucerită, o națiune trebuie să fie mai întâi degradată prin război, prin ocupare, prin impunerea de tratate de pace umilitoare sau prin supunerea populației de către armata învingătoare. Dar degradarea poate fi realizată în mod mult mai insidios și mai eficient printr-o puternică și continuă acțiune de defăimare.

Defăimarea este cea mai bună armă a Psihopoliticii. Trebuie să se ducă în mod sistematic o acțiune, continuă și constantă, de degradare a liderilor naționali, a instituțiilor naționale, a practicilor naționale și a eroilor naționali; aceasta este însă sarcina principală a membrilor partidului comunist, în general, și nu a psiho-politicianului.

Psihopoliticianului îi revine sarcina de a defăima și de a degrada Omul în ceea ce reprezintă el în sine. Atacându-se caracterul și principiile morale ale omului și inducându-se, prin contaminarea tineretului, un sentiment general de degradare, se va ajunge mult mai ușor la subjugarea populației.

Există o curbă a degradării care coboară până într-un punct în care rezistența individului devine aproape nulă; orice acțiune îndreptată împotriva individului ajuns în această stare îi va provoca un mare șoc ce-i va distruge puterea de rezistență și-1 va face să accepte, pe cale hipnotică, orice i se va spune. De exemplu, un soldat căzut prizonier poate fi maltratat, înjosit și umilit până e adus într-o asemenea stare încât chiar și cel mai neînsemnat gest al celor ce l-au chinuit îl va face să tremure de frică. El se va supune fără crâcnire sau își va schimba simțămintele și credințele la prima vorbă poruncitoare a asupritorilor săi. Dacă este degradat până la limita necesară, prizonierul poate fi făcut să-și ucidă chiar și compatrioții aflați în același lagăr cu el. Experiențele efectuate pe prizonierii germani au demonstrat că, după șaptezeci de zile de înfometare, de nesomn și de cazare mizeră, individul ajungea într-o asemenea stare încât până și cel mai mic gest făcut împotriva lui îi provoca un șoc puternic ce-i distrugea puterea de rezistență și-1 făcea să accepte, pe cale hipnotică, orice i se spunea. Procedând astfel, putem face ca miile de prizonieri dintr-un lagăr să fie aduși într-o stare de totală obediență; totodată, fără să fie nevoie să lucrăm cu fiecare individ în parte, le putem schimba simțămintele și credințele și le putem implanta comenzile adecvate pentru a fi siguri de comportamentul lor viitor, chiar și după ce vor fi liberi și se vor întoarce acasă.

Micșorând puterea de rezistență a unui individ, a unui grup sau a unei națiuni și ducând o continuă acțiune de degradare și de umilire, putem induce o stare de șoc sub care individul, grupul sau națiunea vor accepta orice comandă dată.

Primul lucru ce trebuie să fie degradat, în orice națiune, este însăși starea Omului. Națiunile ce au un nivel etic ridicat sunt greu de cucerit. Simțămintele și convingerile lor sunt greu de zdruncinat, loialitatea lor față de conducătorii țării este mare și ceea ce ei numesc de obicei integritatea lor spirituală e cu neputință de violat prin constrângere și brutalitate. Nu este eficient să ataci o națiune aflată într-o asemenea stare de spirit. De aceea principalul scop al Psihopoliticii este să coboare nivelul acestei stări de spirit până în punctul în care națiunea poate fi înrobită. Prima țintă a Psihopoliticii este Omul. El trebuie coborât și transformat dintr-o ființă cu viață spirituală într-un șablon cu reacții de animal. Omul trebuie să ajungă să gândească despre sine însuși ca despre un animal, capabil doar de reacții animalice. Omul nu trebuie să mai creadă despre sine despre cei din jurul său că ar fi apți de „rezistență spirituală” sau de sentimente nobile.

Cea mai bună abordare a acțiunii de degradare a ființei umane este, în primele sale etape, propaganda bazată pe așa zisele „teorii științifice” asupra Omului. Omului trebuie să i se demonstreze mereu și cu argumente puternice că este un mecanism lipsit de individualitate și că reacțiile individualiste ale unora sunt rezultatul dezechilibrului lor mental. Populația trebuie să fie determinată să considere că un individ care se împotrivește, sub orice formă, acțiunilor de înrobire a poporului său, este un om dezechilibrat mental, ale cărui comportări „excentrice” se explică prin faptul că e bolnav de nervi și că, în această stare fiind, el trebuie supus tratamentului unui psihopolitician.

Situația optimă ar fi ca acest program de degradare să poată fi aplicat forțelor militare ale țării și să se ajungă ca armata să considere că unica soluție în privința celor ce nu vor să asculte de ordine, dovedind prin aceasta că sunt

dezechilibrați psihic, este ca ei să fie supuși unui „tratament mental”. Înrobirea populației poate da greș numai dacă acești răzvrățiți sunt lăsați să-și exercite influența asupra concetățenilor lor, instigându-i la revoltă și făcând apel la simțămintele lor nobile și la dragostea lor de libertate. Dacă acești indivizi recalcitranti nu sunt izolați și dați pe mâinile agenților psihopolitici încă din primele faze ale acțiunii noastre de înrobire a națiunii respective, ei ne vor pricinui numai necazuri în tot timpul desfășurării procesului.

Funcționarii guvernamentali, studenții, intelectualii de tot felul trebuie să fie îndoctrinați prin orice mijloace, în așa fel încât să ajungă la convingerea fermă că liderii impenitenți, ambițioși, indivizii recalcitranti sunt niște oameni inadaptați la mediu, ce pot fi vindecați numai dacă se recurge la agenții psihopolitici ce se ocupă de însănătoșirea mentală.

Micșorând încrederea generală în statutul pe care-l conferă calitatea de Om și cooperând cu factorii economici importanți implantați în țară, este relativ simplu să-i izolăm pe cetățeni unii de alții, să-i facem să se îndoiască de competența guvernanților lor și să-i determinăm să ne ceară să le fim conducători.

În cadrul programelor educaționale ale Psihopoliticii, trebuie să avem grijă să-i căutăm, printre tinerii de diferite categorii și vârste, pe cei ce vor deveni viitorii conducători ai țării și să-i educăm în convingerea că omul este, în esența sa, un animal ca oricare altul. Acești tineri trebuie învățați să respingă ideile și comportamentele individuale. În primul rând, ei trebuie formați în convingerea că salvarea Omului poate să vină din buna sa adaptare la mediul înconjurător.

Acest program educațional din domeniul Psihopoliticii poate fi îndeplinit, în cele mai bune condiții, dacă se introduce în școală pregătirea obligatorie în unele domenii ca psihologia sau vreo altă știință înrudită, și asigurându-ne că fiecare program de pregătire psihopolitică este supervizat de un psihiatru care trebuie să fie un experimentat agent psihopolitic.

Ținând seamă de faptul că, în țările străine, după cât se pare, Biserica are o foarte mare putere de a influența și de a înnobilă spiritele, trebuie să avem grijă ca, prin toate mijloacele, orice acțiune a oricărei biserici să fie total discreditată. Religia trebuie să fie socotită demodată, prin îndoctrinare psihopolitică demonstrându-se că nu există suflet și că Omul e un animal. Mincinoasele mecanisme ale Creștinismului l-au făcut pe om să săvârșească, fără nici un rost, tot felul de acte de bravură. Spunând oamenilor că există o viață de apoi, teama lor de urmările pe care le-ar putea avea actele de curaj, făptuite de ei în timpul vieții, a scăzut mult. Dacă vrem ca poporul să asculte de ordinele noastre fără să crâcnească, această teamă trebuie mult mărită. Așadar, credința în Biserică trebuie să dispară și puterea Bisericii trebuie anihilată pas cu pas.

În programul său de degradare a Omului, agentul psihopolitic trebuie să se ocupe de fiecare familie profund religioasă și să-l provoace unuia dintre membrii ei o stare de nevroză sau de nebunie, după care să susțină că această nevroză sau psihoză este rezultatul credinței religioase a celui bolnav. Religia trebuie să devină sinonimă cu nevroza sau psihoza. Oamenii profund credincioși vor fi considerați din ce în ce mai puțin responsabili de propria lor sănătate mentală și vor fi trecuți, din ce în ce mai mult, în grija agenților psihopolitici.

Dacă izbutim să corupem instituțiile țării, să realizăm degradarea generală a poporului, să intervenim în problemele economice ale țării, până când se ajunge la sărăcie și depresiune psihică, vor fi de ajuns câteva șocuri minore pentru a produce, în întreaga populație a țării, o reacție profund obedientă sau o stare de isterie. Pentru a aduce întreaga națiune în această stare de spirit, agentul psihopolitic are de străbătut un drum lung și anevoios; totuși, pentru realizarea întregului nostru program, nu-i nevoie de mai mult de douăzeci sau treizeci de ani, căci deținem toate armele necesare pentru a ne putea atinge obiectivele.

Organizarea campaniilor de însănătoșire mentală

Agentul psihopolitic trebuie să aibă grijă, tot timpul, să folosească orice ocazie pentru a organiza, „spre binele comunității”, cluburi sau grupuri de însănătoșire mentală. Invitând populația să coopereze la diferite programe de însănătoșire mentală, putem induce în rândurile ei o mare teamă față de bolile nervoase. Mai mult, fiecare din aceste grupuri de însănătoșire mentală, dacă e bine îndrumat, poate să ajungă să exercite o anumită presiune legislativă asupra guvernului, cu scopul de a întări poziția agentului psihopolitic și de a obține, pentru acesta, burse guvernamentale și alte drepturi; astfel, guvernul este adus în situația de a finanța propria-i prăbușire.

Din aceste organizații de însănătoșire mentală trebuie să fie eliminat orice specialist cu adevărat competent în problemele privitoare la dezechilibrele mentale și la tratarea lor. În organizațiile de acest tip nu trebuie să existe preoți, psihanaliști bine pregătiți, hipnotizatori de valoare. Aceștia, dispunând de cunoștințele necesare în domeniul dezechilibrelor mentale și al tratării lor, și de experiență în îngrijirea bolnavilor, dacă vor fi lăsați să beneficieze de instituțiile statului și să primească literatură de specialitate, vor avea, mai devreme sau mai târziu, bănueli în privința activităților întreprinse de agentul psihopolitic. Acești indivizi trebuie deci discreditați și excluși din organizații, ca fiind „nepregătiți”, „necalificați”, „escroci” sau „farsori”.

În nici o țară nu trebuie lăsată să-și continue activitatea vreo mișcare de însănătoșire mentală cu obiective reale de terapie. De exemplu, în China, folosirea acupuncturii în tratarea dereglărilor mentale și fizice trebuie complet discreditată și eliminată, deoarece această metodă are o oarecare eficacitate, iar cei ce o practică, printr-o îndelungată experiență, ajung să înțeleagă multe din principiile ce stau la baza acțiunilor de însănătoșire mentală. Folosindu-se de diferite argumente, agentul psihopolitic trebuie să ocupe, tot timpul, poziția de cea mai mare autoritate din domeniul sănătății mentale. Întotdeauna există primejdia ca problemele de însănătoșire mentală să fie rezolvate de vreun individ sau de vreun grup, altul decât cel controlat de noi, fapt care ar putea deregla programul desfășurat de agentul psihopolitic în cluburile sale de însănătoșire mentală.

Funcționarii municipali, persoanele ce ocupă poziții sociale importante și tot felul de alte personalități lipsite de cunoștințe în domeniu trebuie invitați să ia parte la activitatea grupurilor de însănătoșire mentală. De fapt, prin toată această acțiune se urmărește să se stângă bani pentru ameliorarea condițiilor de muncă a agentului psihopolitic. Membrilor acestor grupuri trebuie să li se bage bine în cap ideea că problema bolilor mentale este atât de complexă încât nici unul dintre ei nu poate să înțeleagă ceva din ea. Clubul trebuie menținut la un nivel social și financiar ridicat.

În cazul în care grupurile interesate de sănătatea comunității au fost deja constituite de către altcineva, ele trebuie infiltrate și preluate de oamenii noștri; dacă acest lucru nu e cu putință, ele trebuie discreditate și desființate, iar oficialitățile locale trebuie invitate să le interzică activitatea, etichetându-le drept primejdioase pentru om.

Când descoperă un grup ostil care se ocupă și el de sănătatea mentală a oamenilor, agentul psihopolitic poate să recurgă la mecanismele declanșate de peiotă, de mescalină și de alte droguri mai noi care provoacă o stare temporară de nebunie. El poate trimite bolnavi, de preferință dintre cei pe care îi ține bine sub control, în grupul de sănătate mentală pe care vrea să-l distrugă, urmând ca specialiștii de aici (predicatori ai învățăturii creștine sau ai altor religii) să-și dovedească priceperea lucrând pe noii lor pacienți trimiși de noi în scopul de a-i discredita. De obicei, cei din grupul vizat spre a fi compromis acționează cu entuziasm, dorind să-și demonstreze competența. La mijlocul tratamentului aplicat de ei, o injecție, discret făcută, cu peiotă, mescalină sau cu alt drog, sau un șoc electric discret administrat, îi vor provoca simptome de nebunie pacientului trimis de noi în grupul dușman. Cazul său va fi raportat imediat poliției, după care bolnavul folosit de noi va fi dus și închis într-un azil organizat de agenții psihopolitici, pentru a fi scos de sub privirile publicului. Procedând în acest fel, vom face ca oficialitățile să ajungă la convingerea că în acest grup se folosesc metode ce provoacă dezechilibre mentale; ca urmare, aceste practici vor fi discreditate, fiind calificate drept nocive, și vor fi interzise prin lege.

Importanța unei organizații de însănătoșire mentală cu o mare rază de acțiune devine evidentă când se constată că orice guvern poate fi forțat să acorde agenților psihopolitici tot felul de facilități, înființând pavilioane de psihiatrie în toate spitalele și institutele naționale aflate în mâinile agenților psihopolitici și deschizând clinici în care tinerii pot fi contactați și reeducați în conformitate cu scopurile Psihopoliticii.

Grupurile noastre de însănătoșire mentală reprezintă o forță politică însemnată care poate să impună orice lege sau autoritate dorită de agentul psihopolitic. Întărirea autorității agenților psihopolitici asupra organizațiilor de însănătoșire mentală se face, în primul rând, prin apelul la educație. Agentul psihopolitic trebuie să se asigure că psihiatrii pe care îi controlează și psihologii pe care îi are sub ordinele sale au fost formați într-un foarte lung șir de ani. Cu cât timpul de pregătire e mai lung, cu atât programul psihopolitic este mai în siguranță, deoarece se reduce primejdia apariției unor noi practicieni care ar putea să dezvăluie unele lucruri și să ne pună piedici în realizarea programului nostru psihopolitic. Mai mult, înșiși membrii grupurilor noastre nu pot spera că vor ajunge să cunoască bine toate problemele legate de însănătoșirea mentală decât după ce vor avea în urmă foarte mulți ani de pregătire intensivă.

Sediul general al Psihopoliticii este menținut la Viena, pentru ca acest oraș este locul de naștere al psihanalizei. Deși activitățile noastre au epuizat demult tot ceea ce acumulaseră grupările freudiene, depășindu-le, apropierea dintre Rusia și Viena, unde psihopolitica își are cartierul ei general în străinătate, și necesitatea ca agenții psihopolitici „să-și perfecționeze mereu studiile” în orașul de baștină al psihanalizei fac ca, periodic, principalele noastre grupuri de lucru să se poată întâlni aici. În discuțiile pe care le purtăm trebuie să avem grijă să subliniem, tot timpul, cuvântul „psihanaliză”, pretinzând că studiul psihanalizei reprezintă o parte foarte importantă a pregătirii profesionale a psihiatrilor noștri.

Psihanaliza se află în posesia unui vocabular foarte prețios și are o acțiune suficient de redusă pentru a se evita revenirea în memorie a implantărilor psihanalitice. Ea poate fi modernizată prin intermediul organizațiilor noastre de însănătoșire mentală; învățându-i teoriile și crezând că-i înțeleg unele dintre fenomenele de bază, membrii grupărilor de însănătoșire mentală pot să ajungă să se considere specialiști în acest domeniu. Pentru că pune accentul pe sex, psihanaliza este, prin ea însăși, o armă adecvată de calomniere a reputației unui om, și poate fi folosită din plin la atingerea scopurilor noastre de degradare a ființei umane. De aceea, atunci când se organizează grupuri de însănătoșire mentală, trebuie să avem grijă ca literatura de specialitate, pusă la îndemâna membrilor lor, să fie axată pe psihanaliză.

Dacă în fiecare oraș mai mare din țara pe care vrem s-o cucerim izbutim să formăm un grup de persoane interesate în suprimarea delincvenței juvenile, în promovarea mijloacelor de tratare a oamenilor cu dezechilibre mentale, în promovarea agenților psihopolitici și a acțiunilor lor, succesul programului psihopolitic este asigurat, pentru că aceste grupuri reprezintă un mare segment din populație. Făcând o propagandă continuă pe tema consumului de droguri, a homosexualității și a comportamentului depravat al tinerilor, îi putem determina până și pe judecătorii din acea țară să-și schimbe părerea și să reacționeze violent împotriva tineretului; este momentul când, atrăgându-i pe tineri, ne putem asigura de sprijinul lor.

Dacă organizațiile de însănătoșire mentală sunt bine constituite și plasate, se pot stabili linii de comunicare în folosul Psihopoliticii, pornind de la cei mai de seamă cetățeni ai țării și până la guvern. În această situație, putem spera ca, prin influența pe care o exercită aceste grupuri, să se ajungă să se înființeze câte o secție de psihiatrie în fiecare spital din țară și să se plaseze câte un psihiatru în fiecare companie și regiment din armată; de asemenea, prin acțiunea grupurilor noastre de însănătoșire mentală, se poate ajunge ca agenții psihopolitici să conducă toate instituțiile guvernamentale, în care pot fi plasați, spre avantajul psihopoliticianului, funcționarii guvernamentali ce dau dovadă de o orientare greșită.

Dacă se va înființa câte o secție de psihiatrie în fiecare spital și oraș din țară, putem fi siguri că, mai de vreme sau mai târziu, fiecare cetățean de vază va ajunge în îngrijirea agenților psihopolitici sau a acoliților lor.

Legalizarea poziției psihiatrului în cadrul forțelor armate și în instituțiile cu statut special ale Statului poate să ducă la un flux și la un fond de informații mult superior celui ce s-ar putea obține prin oricare alt program. Dacă fiecare

pilot care zboară pe un nou avion poate ajunge să fie interogată de un agent psihopolitic, dacă cei ce fac planurile acțiunilor militare pot fi anchetați de agenții psihopolitici, informațiile pot fi extrase cu mare ușurință, folosindu-se anumite droguri administrate în așa fel încât soldatul să nu-și mai aducă aminte, după aceea, de ceea ce i s-a întâmplat; astfel, orice acțiune întreprinsă împotriva comunismului va putea fi complet zădărnicită. Dacă o națiune poate fi educată în ideea că trebuie să-și dea pe mâinile agenților psihopolitici orice soldat recalcitrant, ea își va pierde cei mai buni luptători. Avantajele pe care le prezintă organizațiile de însănătoșire mentală sunt evidente, căci, exercitând o mare acțiune publică asupra guvernului, ele pot să aducă la îndeplinire aceste importante obiective ale noastre.

Finanțarea activităților psihopolitice este dificilă dacă nu este făcută de cetățeni și de guvern. Deși se pot obține sume mari de bani de la pacienții particulari și de la persoanele care au interesul să-și închidă vreo rudă apropiată într-un spital de nebuni, milioanele necesare sunt greu de obținut, dacă guvernul nu cooperează. Cooperarea cu guvernul, în scopul de a se obține aceste mari sume de bani, se realizează cel mai bine prin organizarea grupurilor de însănătoșire mentală în care să intre cetățeni ce fac parte din conducerea țării și care, prin influența lor, pot obține sprijinul guvernului. În acest mod pot fi finanțate multe programe la care, dacă nu ar exista această soluție, psihopoliticienii ar fi nevoiți să renunțe.

Agentul psihopolitic trebuie să ducă o muncă continuă pentru a forma și a menține în activitate cât mai multe grupuri de însănătoșire mentală.

De asemenea, agentul psihopolitic nu trebuie să-și cruțe eforturile pentru a elimina, prin orice mijloace, toate grupările care urmăresc adevărata însănătoșire a bolnavilor, precum: grupările în care se aplică acupunctura, întâlnite în China; cele în care se apelează, pentru vindecare, la învățătura creștină și, în general, la credință, frecvente în Statele Unite; cele bazate pe doctrina catolică, din Italia și Spania; și cele din Anglia, în care tratarea bolnavilor se poate face prin diferite metode de practică psihologică.

Comportamentul psihopoliticianului când e atacat

Psihopoliticianul poate să ajungă să fie ținta unor atacuri îndreptate împotriva sa ca individ sau ca membru al unui grup. El poate fi atacat pentru calitatea sa de comunist sau pentru incompetență profesională. Psihopoliticianul poate fi atacat de familiile celor pe care i-a schilodit sufletește. În toate cazurile, comportamentul său trebuie să fie calm și rezervat. Agentul psihopolitic trebuie să se bazeze pe autoritatea pe care i-o dau marele număr de ani de pregătire profesională și faptul că a participat activ la organizarea acțiunilor din domeniul „însănătoșirii mentale”.

Dacă nu și-a dus bine munca, grupările ostile lui îl pot demasca și ataca pentru calitatea sa de psihopolitician. Membrii acestor grupări ostile pot pune sub semnul îndoielii eficacitatea unor tratamente psihiatrice, precum folosirea șocului electric, a drogurilor și a chirurgiei cerebrale. Tocmai de aceea agentul psihopolitic trebuie să poată prezenta, oricând, cât mai multe documente care să dovedească existența unui număr uriaș de cazuri încurajatoare, în care vindecarea s-a produs ca rezultat al utilizării șocului electric, a chirurgiei cerebrale, a drogurilor și a unui tratament general specific. Menționăm că nu este nevoie ca aceste cazuri să fie reale, dar ele trebuie să fie bine întărite cu documente și prezentate în așa fel încât să poată constitui probe excelente pentru justiție.

Când este atacat pentru supunerea sa față de străinătate, agentul psihopolitic trebuie să explice legăturile sale cu Viena pe baza faptului că Viena este locul unde se studiază cel mai bine toate problemele importante privitoare la activitatea mentală a omului, încă și mai important este ca, folosindu-se de autoritatea sa, agentul psihopolitic să-și arate desconsiderarea față de sănătatea mentală a celui ce-l atacă și, dacă arhivele psihiatrice ale țării sunt adecvate, să scoată din ele tot felul de date compromițătoare pe care să le prezinte apoi în contraatac.

Dacă vreo persoană încearcă să arate că psihoterapia este, în acest caz, o activitate psihopolitică, cea mai bună apărare este punerea la îndoială a sănătății mentale a celui ce atacă. Alte metode de apărare, toate foarte eficiente,

constau în folosirea autorității profesionale, a agentului psihopolitic, în validarea practicilor psihiatrice prin statistici lungi și impresionante și chiar în îndepărtarea atacatorului prin administrarea tratamentului indicat pentru a-i declanșa o stare de nebunie temporară care să dureze atât cât ține procesul. Prin această ultimă metodă, atacatorul va fi discreditat mai mult decât prin oricare alta; totuși, practicarea ei fiind primejdioasă, ea nu trebuie folosită decât în cazuri extreme. Psihopoliticienii trebuie să evite crima și violența; fac excepție situațiile în care crima sau actele de violență s-ar putea produce fără riscuri, sub protecția instituției, împotriva unor persoane care au fost diagnosticate ca fiind dezechilibrate mental. Când, în respectiva instituție, numărul deceselor devine „nerezonabil”, oficialitățile orașului și cele din justiție pot să folosească această situație pentru a-și face capital politic. Dacă agentul psihopolitic sau cei din grupul său de lucru și-au dus bine munca, ei și-au alcătuit un dosar care cuprinde date și informații compromițătoare, confirmate prin acte, privitoare la persoana atacatorului sau la rudele sale; aceste date trebuie folosite în așa fel încât să-i descurajeze pe anchetatori.

După o perioadă de îndoctrinare, populația va ajunge să creadă că nebunia trebuie tratată prin violență psihopolitică. Activitățile psihopolitice trebuie să devină singurul remediu recunoscut pentru vindecarea dezechilibrelor mentale. Acest mod de a gândi poate fi dus până atât de departe încât faptul de a omite din tratamentul unui bolnav șocul electric și chirurgia cerebrală să fie ilegal.

Pentru a apăra activitățile psihopolitice, trebuie să se procedeze în așa fel încât să se arate mereu marea complexitate a tehnologiei psihiatrice, psihanalitice și psihologice. Orice audiere de la Curtea de Justiție trebuie să fie îngreunată printr-o terminologie mult prea complicată pentru a putea fi transcrisă de către grefier. Trebuie să se facă risipă de termeni ca schizofrenie, paranoia și de alți termeni ce desemnează stări ce nu pot fi definite.

Testele psihopolitice accesibile publicului nu trebuie neapărat să concorde unele cu altele. Diferitele tipuri de nebunie trebuie caracterizate folosindu-se termeni dificili. Starea pacientului trebuie prezentată folosindu-se un limbaj cât mai obscur, căci această avalanșă de cuvinte dificile poate crea, în mintea celor ce investighează cazul sau a judecătorilor, impresia că au de a face cu o abordare științifică, dar că aceasta este prea complexă pentru a putea fi înțeleasă. Nu credem că judecătorii sau membrii comisiei de anchetă își vor propune să studieze mai în profunzime problema nebuliei, deoarece ei înșiși, făcând parte din masele îndoctrinate, încearcă un simțământ puternic de intimidare, mai ales dacă psihopoliticienii au avut grijă să prezinte în presă articole documentate despre grozăvia bolii.

În cazul unei audieri sau al unui proces, caracterul înspăimântător al nebuliei și amenințarea pe care ea o reprezintă pentru societate trebuie să fie exagerate până când Curtea de Justiție sau comitetul de anchetă vor ajunge la concluzia că agentul psihopolitic este absolut necesar în postul lui și că el nu trebuie hărțuit din pricina unor acțiuni întreprinse de niște persoane iraționale.

Cea mai bună apărare constă în atacul prompt, dat asupra sănătății mentale a atacatorului înainte ca să fi avut loc vreo audiere. Zicala după care „Numai nebunii îi atacă pe psihiatri” trebuie să fie bine cunoscută de toată lumea. Trebuie inculcată în societate ideea că paranoia este o stare caracterizată prin aceea că „individul crede că este atacat de comuniști”. Se va constata că această metodă de apărare este eficientă.

O bună strategie de apărare trebuie să includă măsuri care să elimine din societate orice activitate de psihoterapie reală. Aceasta trebuie distrusă în mod sistematic, deoarece o psihoterapie reală ar putea da la iveală rezultatele activităților noastre psihopolitice.

Într-o țară capitalistă, jurisprudența este atât de înceată și de nepricepută încât cazurile se rezolvă mai întâi prin presă. Noi am aranjat lucrurile mult mai bine în Rusia; îi aducem pe oameni la proces, toate mărturiile pe care urmează să le depună fiind implantate în mintea lor înainte ca procesul să aibă loc.

Dacă apare în vreo publicație vreun zvon sau vreun pamflet îndreptat împotriva activităților psihopolitice, el trebuie bagatelizat și calificat drept o minciună; cu prima ocazie, autorul lui și cel care l-a publicat vor fi etichetați drept nebuni, fapt ce se va confirma după ce, prin folosirea drogurilor, li se va provoca o stare de nebunie.

Folosirea Psihopoliticii în răspândirea comunismului

Națiunile reacționare sunt făcute în așa fel încât atacă un cuvânt fără ca măcar să-i cunoască înțelesul. Acțiunea de cucerire a unei națiuni bazându-se pe inducerea principiilor comuniste în mintea oamenilor, nu este necesar ca termenul de „comunism” să fie asociat, de la început, cu măsurile educative folosite.

În Statele Unite am izbutit să modificăm operele lui William James și ale altora, dându-le un caracter mai acceptabil, și să plasăm principiile lui Karl Marx, Pavlov, Lamarck, precum și pe cele ale materialismului dialectic în antologiile de psihologie, în așa fel încât oricine face studii în domeniu și citește aceste cărți devine, pe nesimțite, un om pregătit să accepte ideea caracterului echilibrat și echitabil al comunismului.

Toate catedrele de psihologie din Statele Unite fiind ocupate de oamenii noștri sau de persoane ce pot fi influențate de oamenii noștri, folosirea masivă a acestor texte este garantată. Ele se bucură de autoritate și sunt predate studenților cu mare grijă.

Presiunea constantă, exercitată de oamenii noștri asupra organelor legislative ale Statelor Unite, poate duce la adoptarea unei legislații conform căreia fiecare tânăr ce studiază într-o școală sau într-o universitate să fie obligat să urmeze cursuri de psihologie.

Astfel, realizarea unei bune îndoctrînări comuniste a straturilor educate ale populației devine relativ mai ușoară; când li se va da prilejul să aleagă între sistemul capitalist și cel comunist, cei îndoctrinați vor considera că sistemul comunist este mult mai echilibrat și mai echitabil decât cel capitalist, pe care îl vor judeca prin prisma noastră.

Remedii violente

Oamenii, în general, înțelegând că în comportamentul față de cei dezechilibrați mental este nevoie de o anumită violență, acceptă tratamentele dure ce li se par a fi îndreptățite. Pornind de la un nivel scăzut de violență, cum ar fi utilizarea cămășilor de forță și a altor mijloace de blocare, ne este relativ ușor să trecem peste atitudinea rezervată pe care o au oamenii față de violență și să adăugăm, în tratamentul celor bolnavi, o doză din ce în ce mai mare de cruzime.

Dacă vom crește brutalitatea tratamentului, speranța pe care oamenii și-o vor pune în el se va mări, iar protestul individului căruia i se aplică tratamentul nu se poate produce deoarece, după administrarea sa, pacientul nu mai este capabil de nici o acțiune. Familia celui aflat sub tratament nu se mai bucură nici ea de prea multă credibilitate, pe motivul că are, în sânul ei, un nebun. Oricum, protestul familiei trebuie discreditat.

Cu cât tratamentul este mai violent, cu atât puterea de comandă a agentului psihopolitic va deveni mai mare. Operațiunile pe creier trebuie să ajungă a fi privite ca niște lucruri obișnuite. Deși numărul real de decese trebuie ascuns ori de câte ori este cu putință, totuși nu este în interesul agentului psihopolitic ca, în timpul acestor intervenții, să aibă loc multe decese.

Treptat, publicul trebuie instruit în privința tratamentului prin șoc electric; mai întâi, el trebuie convins că acest tratament este foarte eficient pentru vindecarea bolii și că are efecte calmante asupra pacientului. Apoi, publicul va fi informat că, în cele mai multe cazuri, șocul electric atacă dinții și coloana vertebrală, iar, în cele din urmă, i se va spune că, de foarte multe ori, el duce la moartea pacientului sau, în cel mai bun caz, la distrugerea coloanei vertebrale și la căderea bruscă a dinților. Mă îndoiesc că vreun „profan” în materie ar putea suporta să asiste fie și numai la o singură ședință de tratament prin șoc electric. Și cu siguranță că „cei din afară” n-ar putea suporta să vadă cum se face o

lobotomie sau o leucotomie transorbitală. Cu toate acestea, publicul trebuie adus, dacă se poate, la nivelul la care să considere că acestea sunt tratamentele indicate, detaliile acestor tratamente putând fi făcute publice; astfel prestigiul agentului psihopolitic va crește.

Cu cât tratamentul este mai violent, cu atât se accentuează ideea că nebunia este o boală lipsită de speranță.

Societatea trebuie ridicată la nivelul la care fiecare tânăr recalcitrant să fie adus în fața justiției și dat în grija unui agent psihopolitic care, administrându-i șocuri electrice, îl va reduce la o completă și obtuză docilitate pentru tot restul vieții sale.

Printr-o continuă și tot mai mare publicitate făcută tratamentelor violente, populația va ajunge, până la urmă, să tolereze instituirea unor tratamente atât de cumplite încât, după aplicarea lor, pacienții se vor întoarce acasă semănând mai mult cu niște fantome decât cu niște oameni adevărați. În acest fel o bună parte din populație, mai ales cea care s-a dovedit recalcitrantă, poate fi redusă la o stare de totală obediență față de psihopolitician.

Populația trebuie convinsă, prin diferite metode, că bolile mentale pot fi tratate numai prin șoc electric, tortură, lipsuri de toate felurile, umilire, discreditare, violență, mutilare, ucidere, și administrarea pedepsei sub toate formele ei. În același timp, societatea trebuie educată în credința că numărul nebunilor crește. Această convingere creează o stare de panică și face din psihopolitician un salvator care, cu timpul, va ajunge să conducă societatea.

13

Recrutarea acoliților psihopolitici

Acolitul psihopolitic este un individ bine pregătit, care acționează în slujba agentului psihopolitic de care ascultă fără să crâcnească.

Deoarece aproape toți oamenii consideră că e normal ca, în timpul pregătirii profesionale, să se supună unui anumit regim de lucru, nu este prea greu ca persoanele, ce se pregătesc să muncească în domeniul însănătoșirii mentale, să fie convinse să accepte a li se administra droguri și șocuri electrice, de tărie medie și mică. Dacă izbutim să facem acest lucru, acolitul psihopolitic poate fi format imediat, pe baza folosirii metodei P.D.H. (Pedeapsă-Drog-Hipnoză).

Pentru recrutarea celor ce urmează să activeze în cadrul mișcării de „însănătoșire mentală”, este foarte bine să avem grijă să-i atragem în rândurile ei numai pe studenții care sunt deja, într-o oarecare măsură, atinși de depravare sau pe cei care au fost „tratați” de agenții noștri psihopolitici.

În vederea acestei recrutări, vom face astfel încât activitatea din domeniul însănătoșirii mentale să fie foarte atractivă, din punct de vedere financiar și sexual.

Doza de promiscuitate ce poate fi indusă în mintea pacienților acționează puternic în avantajul agentului psihopolitic care se ocupă de recrutarea cadrelor. Tânărul vizat pentru recrutare poate fi implicat în mai multe legături sexuale compromițătoare, ale căror probe, bine întocmite, vor putea fi utilizate ca material de șantaj, pentru a preveni orice situație în care efectul metodei P.D.H., ce-l face pe tânăr să execute orbește ordinele date, ar putea să nu se mai manifeste.

Promițând tinerilor că vor avea prilejuri nenumărate de a face sex, că vor fi stăpâni absoluți pe trupurile și mințile pacienților și că vor putea face orice fără să fie descoperiți, vom putea atrage de partea noastră mulți tineri buni pentru o astfel de muncă, care vor fi încântați să se conformeze activităților psihopolitice indicate.

Dat fiind că-i are sub controlul său pe toți indivizii dezechilibrați mental din țară, că majoritatea lor au înclinații criminale și că, pe măsură ce mișcarea ia amploare, poate să-i recruteze chiar și pe criminalii adevărați, psihopoliticianul ajunge să dispună de un număr enorm de ființe umane pe care le poate folosi la realizarea oricărui

proiect pe care îl dorește. Dacă i se administrează doza indicată de pedeapsă și tratamentul de implantare, omul dezechilibrat mental va săvârși, fără nici o împotrivire, tot felul de fapte distructive, iar o serie de proiecte, ca degradarea tineretului țării, defăimarea conducătorilor ei, subordonarea justiției, vor deveni foarte ușor de îndeplinit.

Psihopoliticianul are avantajul de a putea califica drept simptom al bolii orice încercare a pacientului de a face publice ordinele primite.

Psihopoliticianul trebuie să adere la instituțiile de stat și să evite, ori de câte ori e cu putință, practica particulară, căci aceste instituții îi dau posibilitatea să controleze un număr foarte mare de oameni ce pot fi folosiți spre binele comunismului. Când activează, totuși, în cadru privat, psihopoliticianul trebuie să vină în contact numai cu familiile de bogătași și cu oficialitățile Statului.

14

Distrugerea grupărilor religioase

Trebuie să menționăm că, până nu demult, întregul domeniu al dezechilibrelor mentale, de la formele ușoare, precum angoasa, și până la formele grave, ca psihoza, intra în sfera de activitate a Bisericii.

Conform tradiției, atât în țările civilizate cât și în cele barbare, sănătatea mentală a cetățenilor era dată, în întregime, în grija preoților. Ca un fapt de mare importanță pentru psihopolitician, trebuie să spunem că această tendință mai există încă și acum la populația fiecărei țări din lumea vestică și că pătrunderea ideilor științifice în această sferă de activitate, a avut loc numai în cercurile oficiale și niciodată în publicul larg.

Minunatul instrument de lucru oferit nouă de Wundt n-ar folosi la nimic dacă, așa cum se întâmplă în țările capitaliste, oficialitățile n-ar insista asupra faptului că, pentru rezolvarea problemelor mentale, trebuie să se folosească „practici științifice”. Dacă această insistență n-ar exista, sau dacă ea ar fi pentru un timp întreruptă, în problemele privitoare la starea lor de sănătate mentală masele ar urma indicațiile protesti ale preoților și, în general, ale slujitorilor Bisericii. În Europa și în America de astăzi, „practicile științifice” folosite în domeniul bolilor mentale ar dispărea curând, dacă n-ar fi foarte mult susținute de către oficialități.

Trebuie să se ascundă cu grijă faptul că incidența bolilor mentale a crescut numai după ce au fost aplicate „practicile științifice”. Este necesar să se spună mereu că pricina creșterii numărului de nevroze din lume trebuie căutată în „ritmul stresant al vieții moderne”. De fapt, pe noi nu ne interesează care e cauza acestei creșteri. Pentru noi este important să nu existe nici un fel de acțiune care să scoată la iveală unele lucruri și să furnizeze probe care să încurajeze tendința oamenilor de a se îndrepta spre biserică. Dacă sunt lăsați să gândească liber și să ia singuri decizii, fără amestecul oficialităților, când se va pune problema internării unor oameni la care țin, ei vor alege casele de sănătate organizate de cler și se vor feri, ca de ciumă, de azilurile unde se aplică „practicile științifice”.

La cea mai mică încurajare, oamenii vor fi gata să sprijine ideea că întreaga problemă a bolilor mentale trebuie lăsată în grija bisericilor. Și există biserici care de-abia așteaptă acest lucru. Acel monstru îngrozitor, care este Biserica romano-catolică, mai domină încă activitatea din domeniul bolilor mentale din întreaga lume creștină; slujitorii acestei Biserici sunt bine pregătiți și gata oricând să atragă oamenii pe calea lor. În grupurile fundamentaliste și penticostale se organizează campanii de tratare a bolilor mentale care, datorită bunelor rezultate obținute, îi atrag pe mulți oameni la creștinism. În domeniul însănătoșirii pe cale naturală, Biserica învățături lui Christos din Boston, Massachusetts, excelează în a capta bunăvoința și aprecierea publicului, și conduce un număr mare de sanatorii. Toate aceste sanatorii trebuie distruse. Oamenii Bisericii care lucrează în aceste sanatorii trebuie ridiculizați și discreditați, iar fiecare tratament indicat de ei trebuie calificat drept o înșelătorie. A cincea parte din timpul psihopoliticianului trebuie să fie închinată acțiunii de nimicire a tot ceea ce ar putea să reprezinte o amenințare. Așa cum în Rusia a trebuit să

distrugem Biserica și am făcut-o după foarte mulți ani de muncă susținută, tot astfel trebuie să distrugem credințele religioase ale oamenilor din țările pe care vrem să le cucerim.

În acțiunile lor de vindecare a bolilor mentale, oamenii Bisericii și credincioșii practicanți trebuie hărțuiți la fiecare pas. Cele mai bune rezultate ale lor trebuie transformate, prin orice mijloace, în eșecuri.

Nu trebuie să ne pese de efectul pe care îl producem asupra populației. În schimb, trebuie să avem mare grijă de efectul pe care îl producem asupra oficialităților. Trebuie să inducem în toți oamenii, care reprezintă factorii activi și influenți din țară, o ură neîmpăcată față de metodele bazate pe religie. Trebuie să-i corupem pe procurori și pe judecători și să-i facem să creadă, cu tăria cu care credeau mai înainte în Dumnezeu, că învățătura creștină sau oricare altă practică religioasă care ar putea să stea la baza unei activități de însănătoșire mentală este greșită, dăunătoare, provocatoare de nebulie, urâtă de oameni și, prin urmare, de nesuportat.

În această campanie, trebuie să atragem de partea noastră orice organizație medicală din domeniu. Pentru a izbuti, trebuie să speculăm lăcomia de bani a celor ce lucrează în aceste organizații, și să-i mituim; să speculăm chiar și sirrițământul lor de omenie, invitându-i să coopereze cu noi la acțiunea de eliminare a tuturor organizațiilor de însănătoșire mentală barate pe credință. Trebuie să fim atenți ca organizațiile pe care vrem să le atragem de partea noastră să aibă, în posturile de consilieri pentru problemele privitoare la tratarea bolilor mentale, numai comuniști bine îndoctrinați. Acest lucru este necesar pentru ca aceste organizații să poată fi folosite. Oamenii care lucrează în cadrul lor nu sunt, în general, prea deștepți și se intimidă repede. Haina și autoritatea lor pot fi folosite, cu succes, pentru a masca orice operație pe care trebuie să o ascundem. Trebuie să le facem parteneri la acțiunile noastre, astfel încât să nu poată, niciodată, să iasă de sub puterea noastră și să ne discrediteze.

În America, ne-am luptat, încă de la începutul secolului, pentru a nimici toate influențele creștine și am izbutit. Deși astăzi părem a fi îngăduitori față de cei care cred în creștinism, să nu uităm niciodată că lupta noastră pentru a influența lumea creștină, determinând-o să acționeze în sensul obiectivelor noastre, nu s-a terminat încă. După ce vom fi izbutit să o ducem la bun sfârșit, putem considera că am pus capăt influenței Bisericii de pretutindeni. Priviți-i pe credincioșii din Rusia, care arată ca niște maimuțe dresate. Dacă toate maimuțele din celelalte țări vor ajunge să creadă în noi, ei nu-și vor da seama că, de fapt, sunt ca niște animale prigonite cu o funie lungă.

Trebuie să acționăm până când termenul de „religie” va fi sinonim cu cel de „nebulie”. Trebuie să acționăm până când oficialitățile orașului și ale ținutului, precum și cei din conducerea statelor, nu vor mai sta pe gânduri și vor porni atacul împotriva grupărilor religioase etichetate drept dușmani ai poporului.

Țineți minte că toate țările sunt conduse, în fapt, de către cei puțini, care pretind doar că se consultă cu cei mulți. Nici America nu face excepție. Micul funcționar, ca și cel care face legile, pot fi aduși în situația de a crede orice vrem noi, adică până și cele mai rele lucruri despre oricine. Nu e nevoie să ne străduim să convingem masele. Este însă necesar să acționăm, fără încetare, asupra oficialităților, folosind tot felul de mijloace, precum calomnierea diferitelor persoane, minciunile sfruntate, dovezile mincinoase, și să facem o propagandă continuă pentru a le convinge să lupte împotriva Bisericii și împotriva oricărui credincios practicant.

Întocmai ca și oficialitățile, adevărații vindecători pot să ajungă să creadă orice lucru rău despre activitatea dusă în acest domeniu de Biserică, dacă li se demonstrează că Biserica reprezintă pentru ei un concurent primejdios. Dar dacă acești vindecători vor îndrăzni să atenteze la vreun drept câștigat de noi, ei vor fi eliminați, întocmai ca și cei ce cred în creștinism.

Trebuie să fim precum o viță parazită ce înconjoară un copac. Vom folosi copacul pentru a ne cățăra sus, după care, sugrumându-l, vom crește puternici, hrănindu-ne cu seva lui.

Trebuie să îndepărtăm din calea noastră orice piedică. Trebuie să folosim, drept unealtă, orice autoritate ce ne cade în mână. Până la urmă, după câteva zeci de ani, ne vom putea dispensa de orice autoritate străină și vom învinge, spre gloria Partidului.

Propuneri ce trebuie respinse

Există unele mișcări care ne-ar putea dăuna și care ar putea întrerupe procesul de cucerire psihopolitică. Aceste mișcări, ce apar din vreun colț al țării, ar putea cu timpul să câștige teren; ținând seama de asta, ele trebuie reperate, înainte de a deveni puternice, și distruse.

Grupuri mari și cu putere în Stat pot să propună ca problema tratării bolilor mentale să fie dată din nou în grija celor care s-au ocupat de ea, secole de-a rândul, în sânul populației, adică în grija preoților. Trebuie să luptăm împotriva oricărei încercări de a-i pune pe oamenii Bisericii în fruntea instituțiilor de tratare a bolilor mentale, folosind ca argumente incompetența acestora și faptul că religia provoacă dezechilibre psihice. Cel mai grav lucru, care s-ar putea întâmpla în timpul desfășurării programului psihopolitic, ar fi ca problema îngrijirii oamenilor dezechilibrați mental să fie dată în mâna preoțimii.

Dacă există spitale de boli psihice organizate de grupări religioase, ele trebuie, cu orice preț, discreditate și închise, pentru că se poate întâmpla ca cifra reală a bolnavilor vindecați în aceste instituții să ajungă să fie cunoscută și comparată cu situația din celelalte spitale din țară, unde cazurile de însănătoșire lipsesc cu totul; această comparație ar putea duce la o acțiune de plasare a preoțimii în fruntea instituțiilor ce se ocupă de problema bolilor mentale. Argumentele împotriva acestei acțiuni trebuie folosite cât mai de vreme, pentru a elimina orice posibilitate ca ea să se întâmple vreodată.

Legislația unei țări trebuie întocmită cu mare grijă, în așa fel încât să nu acorde nici un fel de drepturi persoanelor cu dezechilibre mentale. Trebuie să luptăm cu hotărâre împotriva oricăror proiecte de lege și oricăror amendamente constituționale, conform cărora vătămarea unei persoane dezechilibrate mental ar fi considerată ilegală, aducând drept argument faptul că în cazul acestor bolnavi reușesc doar măsurile violente. Dacă legea i-ar proteja pe cei dezechilibrați mental - așa cum, de obicei, nu se întâmplă-, întregul program psihopolitic ar putea să se prăbușească.

Trebuie să combatem orice acțiune de a pune sub supraveghere actele cerute la internarea în spital a bolnavului dezechilibrat psihic. Acest lucru trebuie lăsat cu totul în mâinile persoanelor ce se află sub controlul agenților psihopolitici. Internarea trebuie să comporte un minimum de formalități, iar ieșirea bolnavului din spital să nu fie posibilă prin puterea legilor. Orice încercare de a completa demersurile legale, necesare pentru reținerea și eliberarea bolnavilor din aziluri, trebuie combătută pe motiv că toate aceste cazuri sunt urgente. Pentru a înlătura o asemenea încercare, cel mai bun lucru este să înființăm câte un pavilion de psihiatrie și de claustrare a bolnavilor psihici în fiecare spital din țară.

Trebuie să împiedicăm orice acțiune care ar putea scoate la lumină, din întâmplare, vreo lucrare de natură psihopolitică. Întreaga literatură ce se ocupă de bolile mentale și de tratamentul lor trebuie ascunsă cu grijă, în primul rând păstrând-o în condiții de reală securitate și, în al doilea rând, prin folosirea unui limbaj complicat care s-o facă de neînțeles. Numărul real al cazurilor de însănătoșire și al deceselor nu trebuie publicat niciodată în ziare. Orice cercetare care încearcă să descopere dacă psihiatria sau psihologia au vindecat vreodată pe cineva trebuie combătută și luată în derâdere; pentru această acțiune trebuie mobilizați toți agenții psihopolitici. La început, această cercetare trebuie ignorată; dacă acest lucru se dovedește a nu fi cu putință, trebuie să intre în acțiune toți agenții psihopolitici din țară, cu întreaga lor autoritate și capacitate de luptă. Pentru prevenirea unor asemenea investigații, poate fi folosită orice tactică. Pentru a le împiedica, trebuie să avem pregătite documente cu aparență tehnică, din care să reiasă că există un număr uriaș de cazuri de vindecare prin mijloacele psihiatriei și ale psihologiei; ori de câte ori se poate, trebuie să se treacă în aceste documente procente de vindecare, oricât de false ar fi ele. În acest fel se alcătuiește o bază de „probe” care poate zădărnici orice încercare de a identifica vreo persoană care a fost vindecată prin mijloacele psihiatriei sau ale psihologiei.

Dacă iese la iveală că psihopoliticianul are legături cu comuniștii, aceste legături trebuie atribuite propriei sale neglijențe, iar psihopoliticianul trebuie etichetat de urgență ca un tip care trece drept un original printre cei din profesia sa.

Autorii lucrărilor care încearcă să prezinte imaginea unei societăți aflate sub un control mental total și lipsite de libertate reală trebuie împinși spre fapte infamante sau spre sinucidere, spre a li se discredita operele.

Orice lege care liberalizează vreo practică de tratament trebuie imediat combătută și anulată. Toate practicile de tratament trebuie să se apropie de cele admise de autorități; nu trebuie să îngăduim nici un fel de alte opinii, pentru că ele ar putea scoate la lumină adevărul.

Acțiunile ce-și propun să ridice nivelul tineretului trebuie zădărnicate de oamenii noștri, pentru că ele ar putea anihila munca noastră de introducere în rândul tinerilor a delincvenței, a consumului de droguri, a alcoolismului și a promiscuității sexuale.

Comuniștii ce lucrează în presă și la radio trebuie să fie protejați ori de câte ori e cu putință, eliminându-se, prin metodele Psihopoliticii, orice persoană care-i atacă în forță. La rândul lor, comuniștii din presă și de la radio trebuie convinși să folosească orice prilej pentru a face publicitate în favoarea acțiunilor psihopolitice, în cadrul emisiunii de „știință”.

Între granițele Rusiei și ale sateliților săi, nu trebuie să fie îngăduită existența nici unei grupări care să se ocupe de problemele mentale. Aici pot să continue să lucreze doar agenții psihopolitici bine verificați, activitatea lor desfășurându-se numai în beneficiul guvernului sau împotriva deținuților dușmănoși regimului.

Trebuie combătută orice acțiune menită să-i excludă pe psihiatri și pe psihologi din serviciile armatei.

Orice anchetă privitoare la „sinuciderea” sau la dereglarea mentală subită a unui lider politic trebuie condusă numai de agenții psihopolitici sau de acoliții lor, indiferent dacă este sau nu de vină Psihopolitica.

Folosirea violenței împotriva persoanelor care atacă doctrina comunistă, sau uciderea lor, trebuie evitate, fiind declarate interzise. Asta pentru că actele de violență îndreptate contra dușmanilor comunismului ar putea să facă din aceștia niște martiri. Metodele ce trebuie folosite împotriva lor sunt discreditarea și acuzarea de nebunie, fapt ce-i va face să ajungă, până la urmă, sub îngrijirea agenților psihopolitici, adică a psihiatrilor și a psihologilor controlați de noi.

CONCLUZII

În această epocă a înarmării nelimitate și a antagonismelor naționale, când declanșarea unui război atomic cu țările capitaliste este oricând posibilă, Psihopolitica trebuie să fie mai eficientă ca oricând.

Toate programele psihopolitice trebuie să fie extinse pentru a sprijini și a promova activitățile tuturor celorlalți agenți comuniști ce lucrează în cadrul națiunii vizate.

Eșecul Psihopoliticii ar putea atrage după sine bombardarea atomică a țării mamă.

Dacă Psihopolitica reușește să-și îndeplinească misiunea sa în cadrul țărilor capitaliste din lume, primejdia războiului atomic este eliminată pentru totdeauna-, căci Rusia își va fi subjugat toți dușmanii.

Comunismul s-a răspândit pe o șesime din partea locuită a globului. Doctrina marxistă a pătruns și în restul lumii. Extinderea ordinii sociale comuniste învinge pretutindeni. Răspândirea comunismului în lume nu s-a făcut niciodată prin puterea bătlăilor, ci prin cucerirea minții oamenilor; în cadrul Psihopoliticii, metodele de cucerire a minții oamenilor au fost perfecționate în cel mai înalt grad.

Agentul psihopolitic trebuie să reușească în activitatea sa, fiindcă succesul său duce la instaurarea păcii în lume. În schimb, eșecul său poate să ducă la distrugerea părților civilizate ale pământului, de vreme ce niște capitaliști nebuni au în mâinile lor puterea atomică.

Scopul justifică mijloacele. Degradarea oamenilor este mai puțin inumană decât nimicirea lor prin explozia atomică, pentru că, pentru orice animal care trăiește numai o singură dată, orice fel de viață este mai bună decât moartea.

Scopul urmărit prin război este acela de a pune stăpânire pe poporul cucerit. Dacă un popor poate fi cucerit și stăpânit fără război, scopul urmărit este atins fără să fi avut loc distrugerile inerente războiului. Este un obiectiv de cea mai mare valoare.

Psihopoliticianul își află răsplata în controlul, aproape nelimitat, pe care îl deține asupra oamenilor, în exercitarea liberă a pasiunilor sale și în triumful comunismului asupra prostiei dușmanilor poporului.

SFÂRȘIT

Adevăratul chip al comunismului

Experții în strategia comunistă arată că întregul plan de cucerire a lumii s-ar putea prăbuși dacă Occidentul se va trezi și va lua inițiativa de a lupta, pe toate fronturile, împotriva comunismului. Ei spun că o gravă greșală a Occidentului a fost aceea că, pentru a domoli un dușman care era, în realitate, slab, a acceptat, tot timpul, coexistența comunismului, a privit sistemul comunist ca pe o realitate imuabilă, a considerat că toate cuceririle comuniste sunt de nezdruccinat, a ignorat faptul că liderii roșii au admis, ei înșiși, că au mai multe motive să se teamă de o acțiune militară decât Occidentul și au îngăduit ca unele popoare libere să fie intimidat și înșelate.

Cum s-a realizat acest lucru?

Importanța războiului psihologic

Cea mai mare greșală a Occidentului a fost aceea că și-a permis să cadă într-o stare de lăncezeală mentală, de apatie și de inactivitate. În unele cercuri, motivațiile patriotice, loialitatea și tradiționalul vis de „libertate pentru toți oamenii” au zăcut amorțite sau au fost paralizate de un nou și straniu fel de a gândi. Specialiștii spun că se impune, de urgență, o schimbare revoluționară a stării noastre de spirit.

Dar ce e greșit în această „stare de spirit”?

În primul rând, faptul că am gândit așa cum au vrut să ne facă să gândim comuniștii. Străbunii noștri ar fi îngrijorați dacă ar ști câtă confuzie există în mintea multor americani cu privire la problemele fundamentale cum ar fi coexistența pașnică, dezarmarea, libertatea comerțului, Națiunile Unite, recunoașterea Chinei Roșii și multe altele. În loc să ne menținem într-o stare de continuă vigilență intelectuală, am luat sloganurile comuniste drept premise majore pentru multe dintre concluziile noastre. Dăm mai jos o listă cu obiectivele strategice curente pe care comuniștii și tovarășii lor de drum încearcă să le atingă. Ele fac parte din campania dusă de aceștia pentru slăbirea Americii, în vederea cuceririi ei finale. Trebuie să ținem minte că mulți americani cinstiți lucrează pentru îndeplinirea aceluiași obiective, căci nu-și dau seama că aceste obiective sunt menite să ne distrugă țara.

W. CLEON SKOUSEN

Obiectivele roșii

Cele patruzeci și cinci de „Obiective comuniste curente”, trecute în lista de mai jos, au apărut în Documentele Congresului din 10 ianuarie 1963. Ele au fost luate din lucrarea „Adevăratul chip al comunismului” de W. Cleon Skousen^{*}, care și-a început studiul său extensiv asupra comunismului în timpul celor șaisprezece ani de lucru cu Biroul Federal de Investigații. Obiectivele comuniste curente sunt următoarele:

1. Acceptarea, de către Statele Unite, a ideii coexistenței pașnice ca unică alternativă la războiul atomic.
2. Să facem în așa fel încât Statele Unite să prefere să capituleze decât să se angajeze într-un război atomic.
3. Să dezvoltăm iluzia că dezarmarea totală inițiată de Statele Unite ar fi o demonstrație a tăriei morale.
4. Acceptarea comerțului liber între toate țările lumii, fără să se țină seamă de afilierea unora la comunism și de faptul că materialele comercializate ar putea fi folosite pentru un posibil război.

5. Extinderea împrumuturilor pe termen lung acordate Rusiei și sateliților săi.
6. Acordarea ajutorului american tuturor țărilor, chiar dacă sunt comuniste.
7. Recunoașterea Chinei Roșii. Admiterea Chinei Roșii în Organizația Națiunilor Unite.
8. Recunoașterea Germaniei de Est și de Vest ca fiind două state separate, în ciuda promisiunii făcute de Hrușciov, în 1955, de a rezolva problema Germaniei prin alegeri libere, sub supravegherea Națiunilor Unite.
9. Continuarea conferințelor pe tema interzicerii experiențelor atomice, dat fiind că Statele Unite au acceptat să-și suspende propriile experiențe atâta timp cât negocierile fac progrese.
10. Permisivitatea ca fiecare satelit al Uniunii Sovietice să-și aibă reprezentanții săi la Națiunile Unite.
11. Promovarea Organizației Națiunilor Unite ca fiind singura speranță pentru omenire. Dacă se va rescrie carta sa, trebuie să se ceară să fie organizată ca un for de conducere a lumii, având propriile sale forțe armate. (Unii comuniști consideră că guvernarea lumii poate fi preluată de Națiunile Unite la fel de bine ca și de Moscova. Uneori aceste două centre își fac unul altuia concurență, așa cum se întâmplă acum în Congo).
12. Respingerea oricărei încercări de a scoate Partidul comunist în afara legii.
13. Eliminarea tuturor jurămintelor de loialitate.
14. Continuarea acordării dreptului de acces al Rusiei la Oficiul de invenții al Statelor Unite.
15. Captarea unuia sau a ambelor partide politice din Statele Unite.
16. Folosirea deciziilor tehnice ale justiției pentru slăbirea instituțiilor de bază din America, declarând că activitățile lor violează drepturile civile.
17. Obținerea controlului asupra școlilor. Folosirea lor drept curele de transmisie pentru socialiști și pentru propaganda comunistă. Obținerea controlului asupra asociațiilor de profesori. Introducerea ideologiei Partidului în manualele școlare.
18. Obținerea controlului asupra tuturor ziarelor studențești.
19. Folosirea demonstrațiilor studențești pentru a alimenta protestele publice împotriva programelor și organizațiilor atacate de comuniști.
20. Realizarea unui control asupra celor ce lucrează la prezentarea cărților, a editorialelor și la stabilirea politicii ziarelor.
21. Obținerea controlului asupra pozițiilor cheie din radio, televiziune și cinematografie.
22. Continuarea discreditării culturii americane prin degradarea tuturor formelor de expresie artistică. O grupare comunistă americană a fost instruită pentru „a elimina orice sculptură de valoare din parcuri și din clădiri, înlocuindu-le cu statui diforme, stângace și lipsite de orice sens”.
23. Controlul asupra criticilor de artă și a directorilor de muzee. „Planul nostru este de a promova arta respingătoare și lipsită de sens”.
24. Eliminarea tuturor legilor ce țin în frâu obscenitatea, calificându-le ca „mijloace de cenzură” și de violare a libertății cuvântului și a presei.
25. Distrugerea standardelor culturale de moralitate, promovând pornografia și obscenitatea, prin cărți, reviste, filme, radio și televiziune.

26. Prezentarea homosexualității, a perversiunilor sexuale și a promiscuității drept lucruri „normale, naturale și sănătoase”.
27. Infiltrarea Bisericii și înlocuirea religiei revelate cu religia „socială”. Discreditarea Bibliei și sublinierea necesității de maturitate intelectuală care nu are nevoie de „sprijin religios”.
28. Eliminarea rugăciunii și a oricărei manifestări religioase din școli pe motiv că violează principiul „separării Bisericii de Stat”.
29. Discreditarea Constituției americane prin calificarea ei drept neadecvată, demodată, incapabilă să facă față problemelor lumii moderne, o piedică în calea cooperării dintre popoarele lumii.
30. Discreditarea străbunilor. Prezentarea lor drept niște aristocrați egoiști care nu aveau nici un fel de grijă de „oamenii de rând”.
31. Discreditarea tuturor formelor americane de cultură și descurajarea celor ce predau istoria americană în școli, pe motiv că ea nu reprezintă decât o mică parte din „marea istorie a lumii”. Să se pună accentul pe istoria Rusiei, de după preluarea puterii de către comuniști.
32. Sprijinirea oricărei mișcări socialiste ce duce la controlul centralizat asupra tuturor instituțiilor cultural-educative și sociale, programelor de asistență socială, clinicilor psihiatrice, etc.
33. Eliminarea tuturor legilor și procedurilor care interferează cu operațiunile aparatului comunist.
34. Eliminarea Comitetului de Control asupra Activităților antiamericane.
35. Discreditarea și, eventual, dezorganizarea F.B.I.
36. Infiltrarea și realizarea controlului asupra cât mai multor sindicate.
37. Infiltrarea și realizarea controlului asupra marilor afaceri.
38. Transferarea unei părți din puterea de a aresta, pe care o deține poliția, la organizațiile sociale. Tratarea tuturor problemelor de comportament ca fiind dezechilibre psihice pe care nu le pot înțelege și vindeca decât psihiatrii.
39. Dominarea categoriei profesionale a psihiatrilor și folosirea legilor privitoare la sănătatea mentală ca mijloc de obținere a controlului coercitiv asupra celor ce se opun comunismului.
40. Discreditarea familiei ca instituție. Încurajarea promiscuității și simplificarea formalităților de divorț.
41. Sublinierea necesității de a-i crește pe copii departe de influența negativă a părinților. Blocajele mentale și retardarea copiilor trebuie să fie atribuite influenței opresive a părinților. Crearea impresiei că violența și revolta sunt aspecte legitime ale tradiției americane; că studenții și anumite grupuri interesate trebuie să se ridice și să-și „unească forțele” pentru a rezolva problemele economice, politice și sociale.
43. Eliminarea tuturor stăpânirilor coloniale înainte ca populațiile băștinașe să fie pregătite să se guverneze singure.
44. Internaționalizarea Canalului Panama. Abrogarea amendamentului Connally, astfel încât Statele Unite să nu poată să împiedice Curtea Internațională de Justiție să preia jurisdicția asupra problemelor interne. Să se acorde Curții Internaționale de Justiție jurisdicția asupra popoarelor și indivizilor.
45. Abrogarea amendamentului Connally, astfel încât Statele Unite să nu poată să împiedice Curtea Internațională de Justiție să preia jurisdicția asupra problemelor interne. Să se acorde Curții Internaționale de Justiție jurisdicția asupra popoarelor și indivizilor.

CHINA: Directive secrete pentru distrugerea catolicismului

«Ordin secret», venit de la Biroul 106

Catolicismul și protestantismul sunt două organizații aflate în slujba spionajului și a imperialismului capitalist. Ele urmăresc să pătrundă în sânul Partidului pentru a exploata și a oprima poporul. Aceste biserici există în toate orașele din toate țările lumii și răspândesc peste tot veninul doctrinei lor, pentru a combate socialismul comunist.

Iată de ce, urmând directivele conducătorilor Partidului, activiștii noștri trebuie să găsească metoda care să le permită să pătrundă în inima fiecărei Biserici, să se pună în slujba noii organizații a politicii secrete, să desfășoare o importantă activitate în cadrul tuturor organizațiilor ecleziastice, să declanșeze un atac de mare anvergură, să se angajeze profund în această acțiune, ajungând până la a cere chiar și ajutorul lui Dumnezeu și, pentru a reuși să formeze un front unic, să se folosească de farmecul și de forța de seducție a sexului feminin.

În consecință, în vederea atingerii acestui scop, pentru a diviza Bisericile din interiorul lor și a ațâța diferitele organizații religioase unele împotriva celorlalte, organele de partid au dat următoarele 9 dispoziții:

1. Activiștii de partid trebuie să se introducă în școlile înființate de aceste Biserici și dominate de doctrinele lor otrăvite; să-i spioneze pe reacționari pentru a vedea care le sunt activitățile; să se amestece printre elevi, să se adapteze la felul lor de a simți, să se pună la curent cu activitățile lor regionale, să le supravegheze și, în chip metodic, să se insereze în toate sectoarele activității ecleziastice.
2. Fiecare activist trebuie să găsească o metodă pentru a deveni, prin botez, membru al Bisericii; să se înscrie în Legiunea Sfintei Marii, sau - dacă e vorba de protestanți - să se alăture „Cruciaților” (Crusadore). Ajunși aici, ei vor desfășura o activitate cât mai bogată, folosindu-se de fraze frumoase pentru a-i mișca și atrage pe credincioși, făcând apel la iubirea față de Dumnezeu și PLEDÂND CAUZA PĂCII.
3. Activiștii de partid vor trebui să asiste la toate serviciile religioase și, cu blândețe, folosindu-se în mod inteligent de cele mai diferite metode, să se apropie cât mai mult de cler și să-i spioneze acțiunile.
4. Școlile reprezintă, pentru infiltrarea noastră, un câmp ideal. Mimând cea mai mare bunăvoință, activiștii noștri trebuie să aplice următoarea lege dublă: „să-și apropie dușmanul pentru a-1 suprima”. Ei trebuie să se introducă printre directorii școlilor, printre profesori și printre elevi, pentru a-i putea domina, aplicând principiul: „A diviza înseamnă a stăpâni”. Printre altele, ei trebuie să caute să stabilească contacte cu șefii elevilor.
5. Activiștii noștri trebuie să ia inițiativa în toate acțiunile, să pătrundă în toate organizațiile ecleziastice și să câștige simpatia credincioșilor; în felul acesta, vor putea să se amestece chiar și în conducerea Bisericii.
6. Astfel, ascultând de directivele Partidului, celula de comandă își va atinge ținta fixată: aceea de a pătrunde în toate organizațiile ecleziastice, **de a promova acțiunile pentru PACE și, în acest fel, de a-și exercita influența în toate sectoarele.**
7. Pe baza principiului de fier: „**Zdrobește-1 pe dușman, folosindu-te de el**”, unul dintre membrii importanți ai Bisericii va fi convins să vină în China, procurându-i-se documentele și autorizațiile necesare. Cu prilejul acestei vizite, va ieși la lumină adevărata față și adevărata situație a Bisericii.
8. Activiștii de partid trebuie să aibă spirit de inițiativă, să descopere punctele slabe ale dușmanului, să exploateze neînțelegerile dintre grupuri și să neutralizeze veninul religios și ecleziastic, instilând antidotul nostru.
9. Orice tovarăș trebuie să înțeleagă bine că Biserica catolică trebuie lovită și distrusă din temelii. Protestantismul, care comite eroarea de a urma o politică de coexistență, trebuie împiedicat să facă noi cuceriri, dar poate fi lăsat să moară de moarte naturală.

Document al Partidului Comunist Vietnamesez

- Sarcina noastră cu privire la Biserica catolică -

1. Natura și situația Bisericii catolice din Vietnam

Biserica catolică din Vietnam este un element al Bisericii catolice mondiale, a cărei conducere se află la Vatican. Vaticanul este un grup de exploatare de mare anvergură, legat din totdeauna de imperialismul antirevoluționar și anticomunist. El se aliază, în general, cu imperialismul cel mai puternic, în momentul de față cu imperialismul american. În fața dezvoltării victorioase a revoluției sociale, a științelor și a tehnicii în lume, Vaticanul, ca de altfel imperialismul, se află într-o stare de slăbiciune.

Pentru a restabili situația, Vaticanul este pe cale să-și schimbe politica și tacticile. El le adaptează noilor vremuri. În același timp, încearcă să intre în legătură cu țările socialiste pentru a salva Biserica din țările unde ea există. Vaticanul a făcut asemenea încercări și în Vietnam unde încearcă să controleze și să dirijeze Biserica catolică, pentru ca ea să-i aplice politica și concepțiile.

Biserica a fost mereu legată de imperialism (mai întâi în Franța și apoi în Statele Unite), opunându-se Revoluției, Partidului nostru, acțiunii de eliberare națională și noului regim instaurat de popor. În Vietnam, Biserica și-a sporit cel mai mult puterea în epoca dominată de americani. Într-o vreme, sub NGO DINH DIEM, catolicismul aproape că devenise religia de stat a Vietnamului de Sud. (...)

În zilele de dinaintea eliberării complete a Vietnamului de Sud, Biserica s-a pregătit să facă față unei noi stări de lucruri: ea accepta să conviețuiască cu comuniștii și să se adapteze la noua situație pentru a subzista (Arhiepiscopia de Hue publica broșura „**Cu bucurie**”, pentru a-i călăuzi pe preoți și pe credincioși). Profitând de faptul că situația era încă tulbură și anormală, Biserica s-a grăbit să hirotonisească preoți noi, pentru a crea noi parohii și noi dioceze; ea a mutat un număr de preoți, pentru a le ascunde adevărată față și pentru a-și repartiza mai bine forțele. O parte din preoții și călugării vinovați de crime grave au fugit pe urmele dușmanului; alții au rămas în țară și s-au opus cu îndârjire Revoluției. Astfel, în sânul Bisericii, contradicțiile și scindările se agravau din ce în ce mai mult.

Până în prezent, natura anticomunistă a Bisericii nu s-a schimbat. Mulți episcopi și preoți continuă să caute metodele prin care să se opună liniei revoluționare a Partidului nostru. În unele locuri, există reacționari primejdioși și impenitenți ce continuă să ni se opună cu hotărâre. Imperialismul - în primul rând imperialismul american - n-a renunțat la intenția sa de a folosi religia, și mai ales catolicismul, pentru a sabota opera noastră revoluționară.

Astăzi, pentru că se simte vinovată față de popor și de țară, pentru că a pierdut sprijinul imperialismului american, pentru că vrea să i se uite vechea față și să-și găsească un loc în noua societate, pentru că este influențată de noua linie de conduită a Conciliului Vatican II, Biserica catolică din Vietnamul de Sud preconizează, în mod oficial, aplicarea concepțiilor Conciliului la situația Vietnamului și adaptarea la noul regim, cu scopul de a continua să controleze credincioșii și ca să poată continua să existe.(...)

Astfel, în Biserica catolică din Vietnamul de Sud există noi contradicții și noi divizări: sunt contradicțiile dintre reacționarii inveterați, anticomuniști fanatici, și partizanii adaptării. În afară de lupta decisivă dintre Revoluție și Contrarevoluție, această nouă linie de adaptare dă naștere unei noi lupte între Revoluție și Biserică: această luptă se desfășoară atât pe plan ideologic cât și în planul organizării complexe și persistente care tinde să păstreze controlul asupra masei de credincioși. Oricum, această politică a adaptării dovedește slăbiciunea Bisericii.(...)

II. Sarcina noastră cu privire la Biserică

Sarcina noastră cu privire la Biserică este unul din cele trei elemente ce alcătuiesc acțiunea globală pe care trebuie să o ducem pe lângă compatrioții noștri catolici. Îndeplinirea corectă a acestei sarcini ne va îngădui să creăm condiții favorabile pentru activitățile noastre de pe lângă masele catolice, să eliminăm natura lor politică reacționară și să limităm caracterul retrograd și conservator al catolicismului.

Deși foarte complexă, Biserica este necesară credincioșilor. Dat fiind că masa credincioșilor nu poate renunța la preoți și episcopi, viața ei religioasă este strâns legată de această categorie de oameni. Pentru a garanta libertatea credinței, a răspunde nevoilor de activitate religioasă ale maselor catolice, a le potoli și a le determina să aibă încredere în Partid, pentru ca ele să facă Revoluția și să lupte împotriva tentativelor adversarilor noștri de a folosi religia, trebuie să reformăm, în mod corect, Biserica catolică. Opera revoluționară a poporului nostru se află acum într-o nouă etapă. Întreaga țară merge înainte spre socialism. Pentru a realiza reforma socialistă și a construi socialismul, trebuie să întărim dictatura proletariatului, să dezvoltăm puterea de conducere colectivă a poporului muncitor și să ducem la capăt cele trei revoluții (revoluția raporturilor de producție, revoluția științifică și tehnică, revoluția culturală și ideologică, cea mai importantă dintre aceste trei revoluții fiind cea științifică și tehnică). Dacă vrem să realizăm toate acestea în regiunile catolice, trebuie să dăm un mare impuls acțiunii desfășurate de noi în masele populare și să luptăm cu hotărâre împotriva încercărilor de utilizare a religiei» de către adversarii noștri. În același timp, trebuie să acționăm pentru reformarea Bisericii, pentru a o transforma treptat într-o organizație religioasă care să respecte politica și legislația Statului, să fie însuflețită de patriotism și apropiată de națiune și de socialism; toate acestea sunt necesare pentru ca Biserica să nu pună piedici mișcării revoluționare a maselor.(...)

Încercările adversarilor noștri de a utiliza religia au eșuat; reacționarii care se ascund sub o aparență religioasă au fost puternic loviți și sunt din ce în ce mai slabi și mai izolați. Divizările din rândurile clerului, din ce în ce mai mari, sunt în avantajul Revoluției. Suntem siguri că opera noastră reformatoare va triumfa.

1. Obiective.

Obiectivul global ce reprezintă și orientarea pe termen lung pe care trebuie s-o urmeze Biserica, este următorul: transformarea Bisericii, care până acum era un instrument al imperialismului și al antirevoluționarilor, într-o Biserică pusă în slujba Statului, însuflețită de patriotism, apropiată de națiune și de socialism; reformarea doctrinei, organizării, legislației și ceremoniilor sale, după o orientare progresistă.

Obiectivul imediat cere să se procedeze în așa fel încât activitățile religioase să fie conforme cu politica și cu legea Statului.(...)

2. Reforme.

Îndeplinirea acestui obiectiv comportă reformarea Bisericii pe plan politic, economic, ideologic și organizatoric:

- **Pe plan politic:** trebuie să se ducă o luptă decisivă pentru eliminarea naturii politice reacționare a Bisericii; trebuie să se facă în așa fel încât ea să respecte legile, să ducă o politică progresistă, să dea dovadă de patriotism și de atașament față de socialism.
- **Pe plan ideologic:** trebuie să fie criticate ideile retrograde; să fie demascate legile, ceremoniile, obiceiurile depășite și dăunătoare vieții civilizate moderne; să se instaureze o practică religioasă și obiceiuri conforme cu progresul.
- **Pe plan economic:** trebuie să fie eliminate întreprinderile capitaliste și exploatarea feudală și să se limiteze banii destinați cultului la o sumă rezonabilă.
- **Pe plan organizatoric:** trebuie să fie eliminate sau restrânse organizațiile care nu sunt necesare; să fie eliminate cele ce sunt dăunătoare; elementele negative să nu fie lăsate să controleze organismele importante ale Bisericii, ca episcopiile, consiliile parohiale și congregațiile religioase; să nu i se îngăduie Bisericii să pregătească pentru preoție elemente dușmănoase. (•..)

3. Orientări

Trebuie să ne sprijinim pe masa credincioșilor și să le mărim rolul; să coordonăm acțiunea Frontului cu aceea a autorităților, în reformarea și reeducarea preoților; să facem o distincție între Biserică și credincioși, între Biserică și reacționari, între realitățile istorice și realitățile prezente, între bine și rău, între elementele progresiste, elementele oportuniste și adevăratele forțe ale progresului; să-i recuperăm pe cei care sunt recuperabili și să-i doborâm pe reacționari; să reeducăm, să reformăm și, totodată, să luăm în considerare activitățile materiale și aplicarea corectă a politicii religioase; să coordonăm acțiunea globală cu aceea dusă asupra fiecărui individ; să dăm, o mare importanță politicii de divizare.

4. Strategia

Astăzi, Biserica din Vietnamul de Sud prezintă, în sânul ei, noi contradicții și divizări: contradicții între grupul reacționarilor inveterați, al anticomuniștilor fanatici și grupul partizanilor adaptării; contradicții chiar și în sânul grupului ce preconizează adaptarea. În rândurile clerului din Vietnamul de Sud, putem găsi următoarele categorii de oameni: a) grupul celor ce doresc progresul sau al progresiștilor, b) partizanii adaptării, c) nehotărâții, d) reacționarii: aici trebuie să distingem categoria reacționarilor inveterați, care se opun cu îndârjire Revoluției și categoria celor care, pentru a acționa, utilizează unele forme de adaptare.

Îi vom întări și proteja pe preoții progresiști patrioți; îi vom sprijini pe cei care au înțeles situația și care vor să progreseze. Trebuie să facem în așa fel, încât forțele doritoare de progres să se dezvolte. Aceste grupuri vor fi sprijinite pentru a deveni piloni activi ai acțiunilor noastre; ceilalți preoți vor fi atrași în lupta împotriva reacționarilor și pentru reformarea Bisericii.

Vom încuraja aspectele progresiste; vom critica concepțiile și comportamentele greșite și vom arăta o mare fermitate față de atitudinile, declarațiile și practicile reacționare. Va trebuie ca, treptat, să-i îndepărtăm pe preoți de influența reacționară.

Va trebui să folosim și să exploatăm cu inteligență contradicțiile din sânul clerului și să accentuăm divizările, în așa fel încât majoritatea preoților să se dea de partea prielnică Revoluției.(...)

Vom avea grijă să întreținem scindările din tagma episcopilor și a preoților. Vom reforma organele de conducere ale Bisericii, dând o atenție deosebită reformării Consiliilor parohiale și reformării Bisericii, la baza ei.

III. Sarcina noastră cu privire la episcopii

Dacă vrem să reformăm episcopiile, trebuie să studiem cu mare grijă care sunt acelea ce dețin puterea, să ducem o activitate energetică pe lângă episcopii care urmează linia de adaptare la timpurile noi și pe lângă cei care urmează linia progresistă, să-i atragem de partea noastră pe cei ce sunt încă nehotărâți, să-i atacăm și să-i izolăm pe cei câțiva episcopi care mai au încă o atitudine și un comportament reacționar, insolent sau dușmănos.

Cu abilitate și sub numeroase forme, trebuie să-i ajutăm pe episcopi să înțeleagă noile vremuri și să devină conștienți de schimbările revoluționare care s-au produs în țara și poporul nostru. Ca să poată reeduca și reforma, ei trebuie să înțeleagă bine linia de conduită, politica și legislația Statului nostru. Îi vom mobiliza și îi vom încuraja să facă declarații și să aibă comportamente pozitive, chiar și atunci când nu-i vorba decât de lucruri minore. Le vom critica cu fermitate și abilitate declarațiile și practicile negative.

Vom reforma organele de conducere ale episcopiei și ale Consiliului de conducere, acționând în toate felurile posibile, dar cu abilitate și hotărâre. Nu mai putem lăsa ca reacționarii și elementele dușmănoase să se infiltreze în episcopii, să-și exercite presiunea și controlul asupra episcopilor, și să dicteze Bisericii linia de conduită.

Trebuie să ajutăm episcopiile, să introducem aici patrioți progresiști sau cel puțin oameni care să nu se opună Revoluției și care să ocupe posturile cele mai importante din conducerea episcopiei.(...)

Dacă vrem să transformăm Biserica într-o organizație care să realizeze activități religioase, conform cu politica și cu legile Statului, care să respecte drepturile și datoriile civice ale credincioșilor, care să nu reprezinte o piedică în

calea mișcărilor revoluționare și progresiste, care să nu păstreze reglementări din trecut, obiceiuri și ceremonii superstițioase, trebuie să ne îndeplinim cu corectitudine sarcina pe care o avem în privința preoților. Trebuie să acordăm o atenție specială preoților, fără însă să-i uităm pe călugări.

Obiectiv: sprijinindu-ne pe masa credincioșilor, vom lupta ca să divizăm și să reformăm preoțimea și ca să-i atragem pe cei mai mulți dintre preoți spre o orientare care să respecte politica și legile Statului și să nu pună piedici acțiunilor revoluționare și patriotice ale credincioșilor.(...)

Metodologie: pe baza unor studii serioase, vom stabili distincții concrete care ne vor îngădui să adoptăm o atitudine corectă, bine adaptată față de fiecare individ și de fiecare categorie. Grosso modo, preoții din Vietnamul de Sud pot fi clasificați în cele patru categorii pe care le-am enumerat mai înainte (progresiști, partizani ai adaptării, nehotărâți și reacționari) (...)

Fiecare caz în parte va fi obiectul unui studiu aprofundat, concret și precis; vom studia originea familială și socială, declarațiile, comportamentul, atitudinile și autobiografia fiecărui individ, pentru a ne putea face o părere corectă și a hotărî ce atitudine trebuie să avem față de el. Când studiem un caz, trebuie - neapărat - să fim obiectivi și să eliminăm orice spirit partizan și orice meschinărie. Vom face diferența între atitudinea reacționară de ordin politic și anticomunismul indus de Biserică și care a devenit un fel de inconștient colectiv, între atitudinile refractare, care se explică printr-o reacție de clasă și o conștiință politică reacționară, între cei care sunt slujitorii imperialismului și spiritele retrograde și conservatoare în materie de religie, spirite care și-au însușit idei de obediență față de superiori.(...)

În ceea ce privește Regimul nostru, se vor folosi argumente profane și argumente religioase. Vor fi ridicate în slăvi puritatea și frumusețea regimului socialist, se vor pune în valoare punctele de convergență dintre regimul nostru și creștinism, justetea politicii Partidului și a Statului. Vor fi demascate tentativele imperialiștilor și ale slugilor lor de a folosi religia, precum și crimele pe care aceștia le-au împlinit împotriva religiei și a națiunii. Îi vom ajuta pe oameni să-și depășească teama de comunism și anticomunismul ce le vine din această teamă. Le vom induce în suflete voința de a rămâne aproape de națiune, de muncitori și de a adopta socialismul.(...)

V. Sarcina noastră cu privire la congregațiile religioase

Poziția noastră va fi următoarea:

Ne vom strădui să-i facem pe călugări și pe călugărițe să participe la activitățile maselor populare, în scopul reeducării lor. În privința călugărițelor, este important să fim aproape de ele, căci pot fi transformate foarte repede. În cazul călugărițelor, care au intrat într-un cadru instituțional și lucrează în anumite servicii, trebuie să ne ferim să dăm dovadă de vreo discriminare.

Trebuie să ne gândim cum să-i „normalizăm” pe călugări și cum să-i reeducăm. Atitudinea noastră va trebui să fie următoarea: cei care vor să-și continue viața de călugări, să și-o continue, cei care vor să iasă din mănăstiri, să iasă; îi vom ajuta și le vom crea condiții pentru a le ușura viața materială. Vom studia mijloacele de ^a le găsi o slujbă, ca să-și poată rezolva problemele de viață.

Printre călugări, se află unii care au cunoștințe vaste, unii au o specialitate științifică sau tehnică; pe aceștia trebuie să găsim modalitatea de a-i folosi. Îi vom educa în respectul politicii și legislației Statului. Îi vom ajuta să-și depășească teama de comunism.(...)

VI. Sarcina noastră în privința seminariilor

Linia politică a Partidului și a Statului constă în a permite religiilor să deschidă școli în care să se formeze specialiști în activitățile religioase. Dar aceste școli trebuie să se conformeze întru totul legii Statului.(...)

În ceea ce privește seminariile, este necesar să ne preocupăm de reformarea corpului profesoral și directorial. Nu trebuie să lăsăm ca elementele dușmănoase și reacționarii să-și păstreze funcțiile. Trebuie să avem grijă ca programul, conținutul și metodele de învățământ să fie conforme cu regimul, politica, orientările și legile țării. Vom

elimina din programul de învățământ orice conținut reacționar, anticomunist sau eronat în raport cu politica și cu legile noastre.(...)

Dacă în seminarii se desfășoară un învățământ de cultură generală, el va trebui să fie conceput în conformitate cu programul și la nivelul Educației Naționale; din program se vor putea totuși elimina unele detalii. Seminarul trebuie să accepte controlul organelor locale ale Educației Naționale. Serviciile de activitate religioasă din provinciile unde se află seminariile trebuie să țină o legătură strânsă cu serviciile de Securitate și cu serviciile de Educație, pentru a discuta ce trebuie să facă în mod concret pentru a garanta buna aplicare a liniei politice, în așa fel încât toți cei care se formează în aceste seminarii să fie niște buni ecleziaști, ce nu se vor opune Revoluției.(...)

VII. Sarcina noastră cu privire la consiliile parohiale

Consiliul parohial este temelia Bisericii, este organismul intermediar dintre ierarhia bisericească și laici. Consiliile parohiale din Vietnamul de Sud sunt foarte complexe și n-au putut fi reformate. Aceste organizații se află încă în mâinile unor oameni ce se bucură de sprijinul vechii puteri și al vechii armate fantomă, în multe locuri, ele continuă să controleze populația și nu-i lasă pe preoții progresiști să înainteze pe calea patriotismului și a susținerii Revoluției. Mai mult încă, ele continuă să sprijine puternic pe reacționari în acțiunile lor de sabotaj.

Poziția noastră este următoarea: să le reformăm și să ne exercităm influența asupra credincioșilor pornind de la bază, adică de la nivelul Consiliilor populare. Trebuie să reformăm și să deținem controlul asupra funcționarilor și responsabililor din parohii, să îndepărtăm din posturi și din consilii elementele negative și să ne asigurăm că membrii acestor consilii sunt persoane convenabile, care respectă legile Statului, se află alături de popor și sprijină autoritățile revoluționare.

VIII. Sarcina noastră cu privire la asociații

Asociațiile sunt organizații fondate de Biserică pentru a consolida credința, a-i controla pe credincioși, a le concentra forțele, a proteja pozițiile Bisericii, a se opune Revoluției. În cele două războaie de rezistență, anti-franceză și anti-americană, asociațiile, în ciuda caracterului lor religios sau artistic, au avut întotdeauna drept scop să întărească religia și să se opună comunismului și Rezistenței. Unele dintre ele care, oficial, purtau nume religioase, erau în realitate organizații politice reacționare și anticomuniste, ce recrutau soldați-marionete pentru adversar.

Poziția noastră va fi următoarea:

În general, nu trebuie să lăsăm Biserica să înființeze asociații, pentru că ele nu sunt necesare vieții religioase a maselor populare și, totodată, pentru că ele pot fi foarte ușor folosite de reacționari în lupta lor împotriva Revoluției. Ne vom propune ca obiectiv să le slăbim treptat până la dispariția lor completă, îndreptându-ne atenția mai ales asupra organizațiilor de tineret și de adolescenți. Nu le vom îngădui reacționarilor să le utilizeze cu scopul de a se opune revoluției; nu vom lăsa nici Biserica să se slujească de ele pentru a ridica masele împotriva noastră.

(„RELATIA FRANȚA - ASIA", Serviciul de informații MEP, Dosar n. 72 - februarie 1982)

Biserica Catolică și Cuba

- Program de acțiune -

[Acest program, avându-l ca autor pe Li Wei Han, conducătorul departamentului Frontului Unit al Partidului Comunist chinez, a fost publicat la Peking, în 1959, de către EDICONES EN LENGUAS EXTRANJERAS (Ediții în limbi străine), pentru uzul secției latino-americane a Departamentului de Relații cu Străinătatea al Partidului Comunist Chinez.

Folosind proprii săi termeni, documentul prezintă etapele procesului „de luptă dialectică dusă în sânul religiei în scopul de a înlocui treptat elementul religios prin elementul marxist. (...) și de a-i face pe catolici să distrugă, prin propria lor voință, imaginile divine pe care ei înșiși le creaseră ”.]

Biserica catolică, al cărei sediu se află la Roma, este o organizație reacționară care provoacă în sânul democrațiilor populare tot felul de acțiuni contrarevoluționare. Pentru ca democrațiile populare să poată merge înainte, pe drumul socialismului și al comunismului, trebuie - mai întâi de toate - să se pună capăt influenței Bisericii catolice și activităților pe care ea le desfășoară. Biserica catolică nu este nici sterilă și nici neputincioasă, ci dimpotrivă; trebuie deci să-i recunoaștem puterea și să luăm o întreagă serie de măsuri pentru a-i pune piedici.

O vom putea distruge atunci când lupta politică și forțele de producție vor atinge un nivel înalt de dezvoltare. Acesta e obiectivul pentru care luptăm și pe care vrem să-1 realizăm. Un asalt frontal și o lovitură dată Bisericii catolice din față, atâta vreme cât vom fi slab dezvoltați din punct de vedere material și masele nu vor fi bine educate, n-ar duce decât la creșterea puterii pe care Biserica o are asupra maselor, căci acestea vor fi atrase de partea ei și vor sprijini, în clandestinitate, acțiunile contrarevoluționare. De asemenea, trebuie să ne ferim ca șefii contrarevoluționari ai Bisericii să apară ca niște martiri. Linia de acțiune ce trebuie urmată în lupta împotriva Bisericii constă în a-i instrui, a-i educa și a-i convinge pe catolici, trezindu-le și dezvoltându-le treptat conștiința politică, în așa fel încât să-i facem să participe la cercurile de studii și la activitățile politice. Trebuie să pornim o luptă dialectică în sânul religiei, folosindu-ne de „activiști”. Treptat vom înlocui elementul religios prin elementul marxist și vom transforma conștiința falsă a catolicilor într-o conștiință adevărată, în așa fel încât ei înșiși vor ajunge să-și distrugă imaginile divine pe care și le creaseră. Aceasta este linia noastră de acțiune în lupta dusă pentru a înfrânge Biserica catolică contrarevoluționară.

Vom prezenta mai jos un program de tactici, folosite cu succes în Republica Populară Chineză, pentru a elibera poporul chinez de sub influența Bisericii catolice, imperialiste, de la Roma.

A) Biserica și credincioșii trebuie să fie aduși în situația de a lua parte la acțiunile regimului popular pentru ca masele să-și poată exercita influența asupra lor. Nu putem îngădui ca Biserica să-și păstreze caracterul său supranațional, care o așează deasupra voinței maselor. Trebuie să creăm în sânul guvernului popular un birou însărcinat cu treburile și organizațiile religioase. Impunând Bisericii procesele centralismului democratic, prin intermediul maselor, deschidem calea spre o serie de măsuri patriotice ce vor slăbi Biserica și îi vor răsturna prestigiul. Acest birou va organiza asociații naționale, regionale sau locale care îi vor grupa pe catolici în organisme patriotice. Fiecare asociație își va arăta deschis supunerea față de legile națiunii și voința sa de a le respecta.

După ce se vor crea aceste asociații și după ce ele își vor arăta supunerea față de legile națiunii, își vor face apariția reacționarii și contrarevoluționarii. Acești contrarevoluționari, iviți din mijlocul Bisericii catolice, trebuie nimiciți imediat, cu fermitate, dar fără să se facă uz de violență. În toate cazurile, măsurile luate trebuie să fie în acord cu legea. Prin natura lor, aspirațiile contrarevoluționare conduc la acțiuni împotriva guvernului. Acest principiu ne arată ce fel de legi trebuie aplicate împotriva celor care protestează. Ei trebuie priviți ca fiind niște criminali antipatroți ce urmează instrucțiunile cu caracter imperialist venite de la sediul Bisericii catolice, adică din Cetatea Vaticanului.

B) În această perioadă, masele vor trece printr-un conflict psihologic pentru că, pe de o parte, ele vor rămâne credincioase față de Biserică și de cler și, pe de altă parte, patriotismul lor le va îndemna să sprijine guvernul popular. E bine ca acest conflict să fie privit în adâncimea lui și să fie studiat cu atenție. Dacă se acționează într-un mod pripit, fără să se țină seama de puterea acestui conflict psihologic, riscăm să izolăm partidul de mase. Dacă legăturile dintre mase și Biserică sunt foarte strânse, trebuie să se acționeze conform principiului „doi pași înainte și unul înapoi”. Făcând un pas înapoi, guvernul popular trebuie să afirme că apără libertatea religioasă și că, din voința maselor, înființează, în cadrul asociațiilor, comitete de reformă, pentru ca masele, animate de patriotism, să poată să-și exprime opiniile legate de Biserică într-un mod mai direct.

C.) Să fim vigilenți. Activiștii de partid trebuie să conducă munca comitetelor de reformă. Ei trebuie să elimine reacționarii pe care îi vor întâlni în mijlocul maselor. În această muncă trebuie să se țină seama de următoarele principii: atitudinea patriotică cere să sprijini guvernul și să respecte legile; nesupunerea este foarte antipatriotică; asociațiile trebuie să-și arate patriotismul; elementele antipatriotice trebuie îndepărtate din asociații și judecate de masele patriotice ca fiind niște criminali; datoria fiecărui cetățean este să-i pedepsească pe criminali. Activiștii de partid trebuie să dirijeze masele împotriva elementelor criminale. După ce acești criminali vor fi condamnați de mase și îndepărtați din asociații, ei vor fi judecați în conformitate cu dispozițiile legilor guvernului popular.

În același timp, asociațiile vor trebui să-și arate din nou supunerea față de legi și să se străduiască să descopere activitățile contrarevoluționare ascunse în mijlocul lor.

Cu toate că reacționarii au fost descoperiți, conflictul psihologic din mase trebuie să continue. Este important ca autoritățile ecleziastice și conducătorii Bisericii să asigure masele că, odată cu înlăturarea elementelor criminale și antipatriotice, religia a devenit mai curată. Activiștii noștri, ce fac parte din aceste asociații, au importanta sarcină să-i determine pe conducătorii Bisericii să facă aceste declarații. Tot ei trebuie să dea maselor asigurări că guvernul și partidul le respectă voința. În timpul acestei perioade, se vor ivi cu siguranță și alte neînțelegeri. Dacă se acționează într-un mod arbitrar, se va pierde controlul mișcării maselor. Guvernul popular trebuie să pună în discuție toate dezacordurile. În timpul acestor discuții, trebuie să avem grijă să-i descoperim pe contrarevoluționarii care, înainte, trecuseră neobservați. În această perioadă, ca și în cea de dinainte, se impun aceleași reguli: patriotismul îți cere să respecte legile; nesupunerea este antipatriotică și criminală. Masele trebuie să fie informate și de rezultatele discuțiilor dintre Stat și Biserică, ca și de renașterea patriotică a maselor religioase, pe cale să se substituie sentimentelor decadente, imperialiste și antipatriotice. (Cu excepția problemelor spirituale, orice indiciu sau orice lucru ce arată o legătură cu Cetatea Vaticanului va trebui condamnat ca datorându-se unor interese imperialiste și reprezentând un sprijin dat activităților contrarevoluționare). Experiența țărilor surori arată că Biserica catolică a susținut întotdeauna activitățile contrarevoluționare. Dată fiind extensiunea mondială a Bisericii catolice, aceste experiențe constituie dovezi de netăgăduit ale acțiunilor sale conspirative. (În această perioadă, trebuie să ne așteptăm ca Cetatea Vaticanului să protesteze împotriva campaniei întreprinse de noi. Aceste proteste trebuie să fie utilizate ca probe ale conspirației Bisericii ce ascultă de Cetatea Vaticanului).

D) Ajungem astfel la faza următoare a atacului nostru; obiectul lui este legătura ce există între Biserică și Cetatea Vaticanului. Trebuie să prevedem faptul că, în timpul acestui atac, clerul va reacționa cu violență pentru că își vede atins punctul său de sprijin și însăși sursa puterii sale. Trebuie să-i aducem aminte că protestele sale împotriva atacurilor al căror obiect este din pricina legăturii sale cu Vaticanul sunt antipatriotice și în opoziție cu legile Statului. (De asemenea, trebuie să-1 facem să simtă că reprezintă o încarnare a antipatriotismului). Activiștii noștri au sarcina de a convinge masele că individul poate să-și profeseze credința sa fără ca Cetatea Vaticanului să conducă treburile tuturor Bisericilor din lume. De asemenea, militanții noștri trebuie să explice oamenilor principiul coexistenței patriotismului și religiei. (În acest fel, îi îndepărtăm de mase pe cei care urmează ordinele Vaticanului și deschidem cale spre instaurarea unei Biserici independente).

Înainte ca o Biserică să fie declarată independentă, va trebui dusă o campanie de pregătire. Personalitățile clericale care n-au putut fi convinse să se supună voinței guvernului popular vor fi denunțate în fața maselor. Se va profita de protestele lor pentru a le distruge influența pe care o au asupra maselor. Cea mai bună tactică va consta în a duce o muncă simplă și anonimă. Militanții noștri trebuie să lanseze denunțuri împotriva acestor personalități. Istoria este plină de dovezi privind posibilitatea unei acțiuni legale împotriva celor care se opun separării Bisericii de Vatican.

În timpul acestei faze, trebuie să adunăm toate argumentele necesare pentru a-i convinge pe intelectualii catolici că ruptura cu Vaticanul este un pas făcut înainte și nu înapoi. (Dispozițiile legale care protejează toate religiile și istoria diferitelor mișcări protestante vor contribui la convingerea intelectualilor. În același timp, activiștii noștri vor avea sarcina de a face ca asociațiile catolice, într-o acțiune de ansamblu, să ceară guvernului popular autorizația de a instaura o Biserică independentă, pentru a spăla asociațiile catolice de orice pată antipatriotică, pricinuită de cele câteva elemente ce mai sunt încă legate de Vatican. Guvernul popular va da această autorizație și Biserica independentă va fi organizată. Trebuie să avem prezent în minte faptul că ruptura dintre Biserica catolică și Vatican nu are importanță decât pentru teologi. Masele, în practicile lor religioase, sunt slab legate de Vatican).

E) Iată-ne ajunși la ultima etapă. Separarea Bisericii de Vatican fiind făcută, putem să trecem la investirea capilor Bisericii aleși de noi. (Acest lucru va provoca cel mai viu protest al Vaticanului și o mare excomunicare. Trebuie să facem să se înțeleagă că lupta are loc departe de credincioși și nu în mijlocul lor. Asociațiile catolice vor continua să funcționeze și masele vor fi încurajate să-și practice religia în sânul noii Biserici). Dacă se acționează cu tact, liturghia nu va fi distrusă și masele nu vor percepe în Biserica cea nouă decât diferențe neînsemnate; protestele Vaticanului împotriva consacrării episcopale nu vor atinge decât ierarhia Bisericii și guvernul poporului va respinge plângerile Vaticanului. (Astfel, treptat, „vechea gardă” a Vaticanului va fi izolată și acțiunea împotriva ei va deveni tot mai legală, dat fiind că această veche gardă va simți o violentă nevoie de a protesta și de a-și avea martirii ei. Ca urmare a acestei atitudini, ea nu va face decât să se compromită în acțiuni antipatriotice.)

Cu toate că lupta noastră împotriva Bisericii catolice este deja încununată de victorie, trebuie să ne arătăm puterea de convingere cu privire la membrii obișnuiți ai clerului. Din atitudinea noastră moderată, masele vor înțelege că această conducere populară are, cu adevărat, grijă să asigure libertatea religioasă a tuturor. În același timp, protestatarii sunt așezați în categoria celor ce se opun simțămintelor poporului și ale guvernului.

În momentul în care posturile de răspundere ecleziastică vor fi în mâinile noastre și supuse guvernului popular, se va proceda la eliminarea progresivă a elementelor liturghiei, incompatibilă cu conducerea populară. Primele schimbări vor afecta sfintele taine și rugăciunile. Apoi, vom proteja masele împotriva oricărei presiuni și a oricărei obligații de a face act de prezență la biserică, de a practica religia sau de a organiza societăți care să depindă de vreun grup religios. Când practica religioasă va deveni doar o responsabilitate individuală, ea va cădea, cu încetul, în uitare. Noile generații le vor succeda celor vechi și religia nu va mai fi decât un episod al trecutului, demn să fie tratat în cadrul istoriei ce se va ocupa de mișcarea comunistă mondială.

V.

Eliminarea Bisericilor Creștine din Etiopia

[Documentul de față, publicat în Germania de „Frankfurter allgemeine Zeitung”, este mărturia luptei duse pentru eliminarea Bisericilor creștine din Etiopia. Este un program de acțiune venit, în 1981, de la centrul de formare a cadrelor politice din Addis-Abeba, „12 Yekatit”, o școală fondată în 1975, care organizează stagii de câte trei luni. Este un document secret ce a ajuns în Vest, în mod clandestin; el cuprinde o serie de instrucțiuni privitoare la modul cum pot fi eliminate Bisericile creștine sau la modul cum ele pot fi puse sub controlul Statului.]

1. Convocați adunările municipale în diminețile de duminică. Cereți să fie înregistrat fiecare locuitor ce trăiește în regiune. Aveți grijă ca toți locuitorii să participe la aceste adunări. Pedepsiți aspru (cu amendă sau închisoare) pe cei care nu vin.

2. Desemnați pe creștinii militanți să facă muncă voluntară în comună. În felul acesta, ei vor fi atât de ocupați încât nu vor mai avea timp să întreprindă vreo operă creștinească. Dacă refuză, veți avea motiv să-i băgați la închisoare.

3. Incercați să introduceți în toate grupările creștine și în toate adunările religioase tovarăși de partid cunoscuți ca fiind loiali față de acesta. Ei urmează să-i supravegheze pe cei ce se remarcă prin credința lor deosebită și pe cei care exercită funcții de conducere.

Spuneți tuturor locuitorilor din fiecare comună că trebuie să se hotărască, odată pentru totdeauna, dacă sunt sau nu creștini.

Apoi, ceva mai târziu, îi veți soma pe cei ce au declarat că sunt creștini să-și renege credința. Dacă nu vor să o facă, băgați-i la închisoare, cel puțin pentru câteva zile. La eliberare, rudele vor face presiuni asupra lor ca să-i determine să-și renege credința sau să și-o ascundă, pentru a nu crea neplăceri familiei.

5. Interziceți mai ales tinerilor să meargă la biserică. Confiscați actele de identitate ale tuturor celor ce iau parte la serviciul religios; îi veți pune cu botul pe labe, lăsându-i să le aștepte și amânându-i zile în șir, până când vor renunța. Dacă teama că vor fi închiși nu-i va îndepărta de biserică, vor interveni părinții care, cuprinși de frică, își vor împiedica copiii să meargă la slujbă.

6. Dacă interdicția de a merge la biserică rămâne fără efect, băgați la închisoare pe cei care conduc comunitățile creștine. Este bine să-i arestați pe toți conducătorii în același timp, pentru ca să nu mai rămână nimeni care să poată lua decizii. Interziceți tuturor celor ce vor să-i viziteze în închisoare pentru ca nimeni să nu știe exact ce se întâmplă.

7. Când arestați pe cineva, nu dați nici un motiv precis de acuzare. Când s-a emis o acuzație, evitați să fixați o dată precisă pentru deliberări. Aveți grijă ca salariile tuturor celor ce se află în închisori să fie suspendate. Pedepsiți-i pe toți cei ce ajută familiile celor închiși, dându-le bani sau alimente. Dacă se depune o cerere de cauțiune, fixați o sumă de bani foarte ridicată și faceți precizarea că această sumă se pierde dacă procesul este pierdut. Familiile și prietenii ne vor face mai puține greutăți dacă vor avea tot timpul sentimentul că orice agitație a lor agravează cazul rudelor aflate în închisoare.

8. Inchideți bisericile. Dați drept motiv nevoia pe care o are municipalitatea de săli de întrunire și de birouri. În biserici, ardeți sau distrugeți altarele și orice obiect cu semnificație religioasă. Investiți autoritățile locale cu puterea de a se „ocupa” de creștinii de pe teritoriul lor în modul pe care îl consideră mai potrivit. Bisericile trebuie să fie închise, întotdeauna, de funcționarii locali de rang inferior. În felul acesta guvernul nu poate fi învinuit de atitudine anticreștină.

10. Spuneți-le oamenilor, folosind toate mijloacele adecvate (radio, presă, afișe, etc.), că întreaga lor fidelitate trebuie să fie îndreptată spre patrie. Subliniați faptul că a acorda bani sau timp. Bisericii înseamnă a nu da totul țării și deci a nu sprijini, în totalitate, guvernul.

11. În ceea ce privește avansările, selectarea celor ce urmează să facă studii superioare, alocarea de burse, etc., omiteți-i întotdeauna pe creștini.

12. Puneți stăpânire pe centrele administrative, pe birouri, pe școlile și clinicele confesionale, pe locuințele funcționarilor Bisericii și ale misionarilor, și pe vehiculele lor. Spuneți că guvernul are nevoie de ele.

13. Inghețați conturile pe care le au în bancă Bisericele, școlile confesionale și grupurile de misionari, pentru ca activitatea acestora să fie paralizată din lipsă de bani.

14. Interziceți orice adunare religioasă de mare importanță. Anunțați comunitățile creștine că, pentru a organiza adunări publice, au nevoie de autorizație iar, când acestea se prezintă cu astfel de cereri, refuzați-le sau amânați răspunsul pentru o dată neprecizată. Lăsați deschise câteva biserici pentru a se putea spune că în țara noastră există libertate religioasă.

15. Profanați toate locurile pe care creștinii le consideră sacre. Distrugeți toate cimitirele și transformați-le în „locuri pentru piețe”.

Pietrele funerare mari, pe care nu izbutiți să le ridicați sau să le spargeți, vor putea folosi drept tarabe.

16. Nu acordați nimănui viză pentru a urma cursuri sau a participa la conferințe religioase, organizate în țară sau în străinătate.

17. Nu acordați misionarilor și funcționarilor Bisericii libertatea de a călători prin țară. Fie că refuzați să le dați aprobările necesare, fie că îi amânați pentru o dată neprecizată. Dacă sunteți întrebați de ce formalitățile durează atât de mult timp, spuneți-le că nu e de competența voastră să luați decizii în acest domeniu și că de asta se ocupă unul dintre superiori, al cărui nume nu aveți dreptul să-l divulgați.

18. Restrângeți, prin orice mijloace, vânzarea cărților creștine. Interziceți tipografiilor oficiale să accepte contracte de tipărire a cărților creștine. Impuneți drept condiție ca toate cărțile să treacă pe la cenzură. Găsiți pretexte ca multe dintre cărțile creștine să nu fie admise.

19. Autorizați totuși publicarea câtorva cărți creștine. Dacă se dovedește că sunt apreciate de popor și că tirajul s-a epuizat, nu îngăduiți reeditarea lor.

20. Cereți ca toate traduceri ale Bibliei să fie supuse cenzurii. Nu autorizați editarea de biblie sau de tratate în limbile tribale dacă, pe lista funcționarilor guvernului, nu există nici un cenzor profesionist care să cunoască aceste limbi. Pentru libertatea religioasă, este de ajuns să existe biblie traduse în câteva limbi principale.

21. Cereți ca în toate școlile, începând cu nivelul primar și până la cel universitar, să existe, cel puțin odată pe săptămână, un curs de educație politică. Drept condiție de promovare în clasa minimă. În cadrul acestui învățământ, subliniați ideea că oamenii ce își prețuiesc țara, mai mult decât orice altceva pe lume, nu mai au loc, în sufletul lor, pentru Dumnezeu.

22. Interziceți rugăciunea și citirea Bibliei în școli, chiar și în cele care sunt întreținute de Biserică.

23. Interziceți creștinilor să se întrunească în case particulare pentru a se ruga sau pentru a citi din Biblie.

24. Faceți-i pe copii și pe tineri să supravegheze și să denunțe activitățile creștine ale părinților lor și recompensați-i pentru acest lucru. Părinților trebuie să le fie teamă să-și manifeste credința, chiar și în casa lor.

25. Pentru a putea avea în viitor ajutorul străinătății și în interesul turismului, îngăduiți câtorva misionari să rămână în țară. Pe cei mai mulți faceți-i să renunțe, îngreunând obținerea vizei și a permisului de lucru; obținerea lor poate să dureze ani de zile. Nu vă jenați să interziceți misionarilor accesul în anumite regiuni și nici să vă însușiți bunurile misiunilor ce se află acolo. Limitați-le orice călătorie prin țară. Nu dați voie misionarilor să se întrunească între ei sau cu localnicii. Pentru toate acestea, folosiți tacticile enumerate mai înainte, emițând un refuz direct sau amânând mereu lucrurile.

26. Dacă aveți absolută nevoie să scăpați de un conducător creștin important, faceți-l să dispară. Nu lăsați să se afle că e mort. În felul acesta, familia și Biserica vor nădăjdui că e în viață și se vor feri să se facă remarcați, pentru a nu îi pune viața în primejdie.

27. Dezmințiți toate acuzațiile de persecuție religioasă, mai ales în fața presei internaționale. Insistați asupra faptului că, pentru a putea face reformele politice, e nevoie de atitudini naționaliste și că Biserica nu trebuie să se aștepte la un tratament preferențial. Și, ca să dovediți că există libertate religioasă, spuneți câte biserici sunt deschise și câți misionari există în țară.

28. Cenzurați cu regularitate corespondența și convorbirile telefonice purtate de creștini și de misionarii suspecti. Dacă e nevoie să începeți un proces împotriva lor, veți găsi o justificare adecvată. Utilizați orice tactică ce vi se pare adaptată situației. Prin această tactică, Biserica creștină va fi eliminată, fie pusă sub controlul Statului*.

Mișcarea „PAX” din Polonia

De câțva timp, dar mai ales după începutul Conciliului, gruparea PAX, care se prezintă pe sine ca fiind „*o mișcare a catolicilor progresiști din Polonia*”, și-a intensificat propaganda în țările Occidentului, mai ales în Franța, răspândind informații false sau echivoce ce fac rău Bisericii.

PAX beneficiază de *ignoranța* anumitor medii catolice occidentale în privința a ceea ce ne-am obișnuit să numim „experiența poloneză a coexistenței”, dar și de *tăcerea forțată* a episcopilor, preoților și laicilor polonezi care refuză să dea orice informații despre realitatea poloneză, știind că, la întoarcere, toate cuvintele le-ar fi trecute prin sita aparatului polițienesc și că până și cea mai mică imprudență pe care ar face-o ar duce la represalii dure.

În aceste condiții, ce favorizează proliferarea unor opinii eronate care aduc un mare prejudiciu Bisericii din Polonia, *se impun unele măsuri de apărare*.

1. PAX se prezintă în străinătate ca o „mișcare” a catolicilor progresiști polonezi. În felul acesta lumea e înclinată să o asimileze cu mișcările progresiste occidentale care, în cadrul unor regimuri democratice, își profesază în deplină libertate opiniile și simpatiile față de programele și tendințele politice din țările respective.

În realitate, PAX nu este o „mișcare”, ci un organism strict articulat al aparatului polițienesc, organism ce ține *în mod direct* de Ministerul de Interne și care execută, cu o supunere oarbă, directivele poliției secrete U.B.

Acest fapt era cunoscut în Polonia, dar se știa că e *primejdios* să vorbești despre asta. *O singură dată*, la adăpostul „dezghețului” din octombrie 1956, comuniștii și catolicii *au căzut de acord să denunțe și să stigmatizeze, în mod deschis*, caracterul și activitățile acestei agenții secrete a U.B., de factură stalinistă. A fost un mijloc de curățire a unor resentimente îndelung reprimite față de agenții dubli, binecunoscuți și temuți, al căror rol provoca repulsie nu numai catolicilor, ci și comuniștilor cinstiți. Subliniem faptul că, în acel moment, presa comunistă a fost deosebit de severă față de PAX. S-a ajuns până la a i se face publice bilanțurile, prin apariția lor într-o revistă economică, în scopul de a se arăta favorurile foarte mari de care beneficia din partea regimului, printre care scutirea de orice impozit pe venituri, concesiuni lucrative și monopolul în anumite zone ale producției (publicații religioase, artă sacră) din care făcuse un adevărat *trust capitalist sub un regim comunist*.

Libertatea de exprimare datorită „dezghețului” din 1956 a fost jugulată repede, dar poporul polonez profitase de ea ca să-și adune adevărurile de care fusese lipsit atâta vreme, și *niciodată*, după aceea, PAX nu a mai putut aspira să aibă nici cea mai mică influență efectivă asupra maselor muncitorești și țărănești de care *a fost despărțit* definitiv.

Rațiunea de a exista pe eșichierul politic al P.C. s-a redus la *eficacitatea sa în străinătate* unde colaborarea acestui organism se arată a fi prețioasă. Franța, mai ales, a fost încredințată, în mod cu totul special, serviciilor organizației PAX, susținute cu discreție de mediile diplomatice poloneze.

2. Pentru a înțelege mai bine activitățile duse de PAX, e nevoie să pornim de la înființarea sa. Fondatorul acestui organism, M. Piasecki, condamnat la moarte de sovietici pentru actele sale de rezistență, și-a salvat viața *cu prețul unui angajament formal de a pune Biserica în slujba revoluției comuniste*.

Deci PAX a avut, de la început, caracterul *unei agenții secrete de strictă obediență*. Toți membrii săi sunt *funcționari retribuiți* (formele acestei prestații variază), obligați să execute anumite planuri precise și să dea raportul de felul cum le-au executat.

Ordinele vin de la Biroul Central al Partidului Comunist. M. Piasecki *lucrează direct* cu „Oficiul de Securitate” (U.B.) și cu „Oficiul Cultelor” care dispune în prezent, în Polonia, de *o putere absolută* și, de fapt, *totalitaristă* în tot ceea ce privește Biserica catolică.

Rolul lui Piasecki n-a fost întotdeauna ușor. El a trebuit și trebuie să se miște între „Partid” și „Anti-Partid”. Căzut în dizgrație după 1956, el a reușit, treptat, să-și restabilească poziția grație serviciilor importante pe care le aduce în străinătate, mai ales în Franța.

În Polonia, organizația PAX este complet depășită de masele țărănești și muncitorești ce sunt oarecum independente și libere să-și manifeste neîncrederea. Intelectualii, și mai ales scriitorii, sunt mai vulnerabili din pricină că PAX are o editură prosperă *ce plătește bine*.

Într-o țară în care, chiar după spusele guvernului, salariile ating rareori nivelul minim de trai, ispita de a colabora cu PAX este mare și refuzul oricărei colaborări presupune o tărie de caracter rar întâlnită.

Există scriitori de talent care s-au lăsat înrolați pentru avantaje materiale. În Polonia toată lumea știe că influența relativă pe care PAX o are asupra unor intelectuali se datorează avantajelor materiale pe care le oferă și că, dacă acestea ar dispărea, PAX s-ar trezi, de la o zi la alta, lipsită de singura forță de atracție de care dispune în Polonia.

3. Deasupra acestei gloate famelice de profitori neconvinși și de traficanți de progresisme, există un cerc restrâns de „inițiați” care alcătuiesc o castă închisă și impermeabilă, legată prin angajamente și chiar prin jurăminte stricte și severe. Piasecki este conducătorul incontestabil al organizației PAX, la toate nivelurile.

Piasecki a arătat ce poate în momentul publicării, în 1955 (în timpul celei mai puternice terori staliniste și când Cardinalul Wyszyński și alți episcopi polonezi erau în închisoare), a cărții sale intitulată *„Problemele esențiale”*, carte care, după aceea, a fost condamnată de Sfântul-Oficiu. Această condamnare l-a obligat pe Piasecki să-și revizuiască pozițiile. Catolicii din Occident au făcut mare caz de supunerea sa, nebănuind că ar exista vreun motiv care să-l facă să joace pe eșichierul partidului comunist alt rol decât acela de „om supus”, acționând în INTERIORUL Bisericii și nu în AFARA ei. Independent de ceea ce putea fi meritoriu în retragerea acestei cărți și în noua orientare a revistei sale, să nu uităm că, *odată demascată, PAX nu mai avea altă ieșire*. Este semnificativ faptul că, de atunci și până la o dată foarte recentă, PAX a dat dovadă de mare grijă pentru „ortodoxia” publicațiilor sale.

4. În realitate, s-a schimbat *doar tactica* și nu *și planul strategic*.

De câteva luni încoace, PAX este pe cale să *reînvie* și să *difuzeze* ideile de bază din *«PROBLEME ESENȚIALE»*.

Să notăm faptul că anii de reclusiune a Cardinalului Wyszyński *marchează apogeul puterii* lui Piasecki. A fost epoca în care, la ordinul șefilor ei, PAX a absorbit TOATE publicațiile catolice ce fuseseră, până atunci, independente. Destalinizarea a dus la eclipsa și la punerea sub supraveghere a lui Piasecki. Steaua lui și-a reluat strălucirea doar de curând, datorită misiunii care i-a fost încredințată cu prilejul Consiliului ecumenic.

5. Înainte de a preciza caracterul acestei misiuni, să amintim pe scurt principiile care nu au încetat nici o clipă să orienteze activitățile lui Piasecki, activități care, de altfel, se încadrează întotdeauna perfect în planul partidului comunist.

„Pentru a distruge religia, a spus Lenin, este mult mai important să introducem LUPTA DE CLASĂ în sânul Bisericii decât să atacăm religia ÎN MOD DIRECT”.

Se pune deci problema de a acționa ca DIZOLVANT și de a forma nuclee de diversiune printre credincioși, *dar mai ales în mediile ecleziastice și religioase*.

Episcopii trebuie scindați în două blocuri: „integriștii” și „progresiștii”. Preoții trebuie ridicați ÎMPOTRIVA episcopilor, folosind tot felul de pretexte: «Introduceți în mase, cu subtilitate, ideea că între „reacționari” și „progresiști” există tot felul de deosebiri. Nu atacați Biserica direct, ci „pentru binele ei”, pentru „structurile ei depășite” și „abuzurile” care o desfigurează. La nevoie, arătați-vă mai catolici decât Papa. Cu lovituri abile, formați în mediile ecleziastice nuclee de „nemulțumiți” pentru ca apoi, treptat, să le atrageți „în climatul fecund al luptei de clasă”».

Se recomandă „o adaptare” lentă, făcută în timp, prin infiltrarea de noi conținuturi în ideile tradiționale. Ambivalența anumitor termeni care au cu totul alt sens în Franța și în Polonia („progresism” și „integristm”, atitudine

„deschisă" și „închisă", democrație, socialism etc.) contribuie la crearea de echivoci. În rezumat, nu se pune problema de „a lichida" Biserica, ci de a opune, înrolând-o, în slujba revoluției comuniste.

„Ne străduim să facilităm un proces istoric inevitabil care va obliga Biserica din întreaga lume să-și revizuiască pozițiile", scria Piasecki într-un editorial din 25/11/1995.

Totodată, Piasecki se străduiește să exploateze ideile mesianice ce măgulesc amorul propriu național: oare, nu cumva Polonia este sortită de Providență să slujească drept MODEL DE COEXISTENȚĂ pașnică între Biserica catolică și Statul comunist?

„Evident, scrie el, pentru ca Polonia să poată sluji drept model, trebuie *ca, foarte repede, catolicismul polonez să devină progresist și să colaboreze din ce în ce mai activ la edificarea economică a socialismului. Aceasta este datorită de zi cu zi a mișcării noastre progresiste* (Rusalii, 1956).

6. Pentru a atinge aceste scopuri, trebuie neapărat „*ca niște catolici inteligenți, preoți și laici, să găsească curajul necesar și argumentele potrivite pentru a-i convinge pe episcopi și a-i aduce la o justă evaluare a realității temporale politico-sociale*".

Aceste tentative ale organizației PAX eșuând, „*în toamna anului 1953 a fost necesar un nou și foarte mare efort pentru a asigura o dezvoltare normală a relațiilor dintre Biserică și Stat prin decizia Guvernului de a interzice Cardinalului Wyszyński orice fel de activitate* " («Probleme esențiale»).

Această „hotărâre" părea a deschide în fața lui Piasecki un câmp de acțiune nelimitat. Amețit de succes, Piasecki luă DESCHIS partea guvernului, luptând *împotriva episcopilor din închisori*.

Declarațiile sale, de o sinceritate brutală, l-au demască în fața poporului. În timpul anilor de reclusiune a Cardinalului Wyszyński, sigur de puterea sa și de cea a marilor lui șefi, Piasecki nu și-a mai ascuns jocul. Cu cinism, el nu recunoștea Bisericii din lagărul socialist decât un *rol funcțional* și anume „o funcție PRODUCTIVĂ, VERIFICABILĂ ÎN CURSUL ISTORIEI" (ibidem).

Eliberarea Cardinalului Wyszyński, în toamna anului 1956, a fost pentru Piasecki o *gravă înfrângere personală*. Resentimentul lui față de cardinal explică înverșunarea de care dă dovadă în campaniile sale de denigrare și de calomniere, îndreptate împotriva Cardinalului Wyszyński mai mult decât împotriva oricărui alt episcop polonez. Această campanie, ineficace în Polonia, are o oarecare influență asupra străinilor *care nu cunosc datele problemei*. Iată, de exemplu, câteva capete de acuzare aduse episcopilor și răspândite, pe ascuns, de serviciile lui Piasecki:

- Episcopii polonezi sunt „niște mari seniori" de stil feudal, îmbuibăți de toate bunurile acestui pământ și care păstrează distanța față de preoți și de credincioși.
- Laicii sunt „oprimați" de episcopi, care le iau orice inițiativă, promovând un sistem clerical depășit.
- În Polonia NICI UN episcop nu are cont în bancă din cauză că ar fi prins imediat de către fisc.

Fațada de „mari seniori" ascunde de fapt o sărăcie pe care nici un om din Polonia nu vrea s-o afișeze (mai ales față de străini) și care constă din a trăi, de la o zi la alta, din bunurile pe care ți le dă Providența, fără să te gândești la ziua de mâine. Mai mult decât atât. Episcopii polonezi țin mult la sărăcia lor pentru că ea îi apropie de mase. Când, cu prilejul „dezghețului" din 1956, guvernul lui Gomulka a propus episcopatului polonez restituirea bunurilor confiscate de la Biserică, adunarea plenară a episcopilor din data de 14 decembrie a luat, în unanimitate, decizia de a refuza această ofertă „pentru a rămâne în mijlocul maselor". Un episcop polonez își petrece viața făcând vizite sătenilor și se simte „la el acasă" și „în familie" printre țărani și muncitori. Acest fenomen social este necunoscut în țările unde masele sunt descreștinate.

În ceea ce privește „laicii", fiecare episcop și fiecare preot își are „consiliul" său diocesan sau parohial care face servicii neprețuite Bisericii și formează un adevărat zid de apărare împotriva măsurilor represive ale Oficiului cultelor. Când, în ciuda rezistenței pe care o opune, aceste măsuri ajung să fie aplicate, laicii protestează în tăcere, prin prezența lor ce se ridică la mii de oameni. Care episcop n-a văzut venind în tăcere la slujbă, după vreo lovitură dură

dată Bisericii în ajun, șiruri lungi de oameni, tineri și bătrâni, cu înfățișare gravă și hotărâtă? Acești laici lipsiți de mijloacele apostolatului, cunoscute în țările occidentale, reprezintă, prin calitatea și prin numărul lor, o forță de care regimul se teme și care explică, cel puțin în parte, situația deosebită de care se bucură Biserica din Polonia în timpul guvernării comuniste. Subliniem faptul că nici un membru din PAX nu face și n-ar putea să facă parte din consiliile diocezane sau parohiale.

Străinii de care se ocupă PAX, pilotându-i, nu cunosc statutul real al laicatatului polonez.

7. Cu prilejul *Conciliului*, Piasecki a fost investit cu o nouă misiune care a dat din nou greutate prestigiului său politic și financiar.

I s-a dat un credit anual de o sută de milioane de zloți (în loc de cincizeci) și, drept câmp de acțiune, o sută de districte în loc de treizeci: acesta este prețul, plătit dinainte, cu care se soldează participarea activă a lui Piasecki la exploatarea Conciliului în folosul „lagărului socialist”.

Este semnificativ faptul că episcopii polonezi sunt puși în gardă și ținuți la curent cu evenimentele de către unii comuniști, scârbiți de acțiunile lui Piasecki, pe care îl consideră un binecunoscut agent dublu. „Noi dorim o luptă ideologică dreaptă, spun ei, și nu un sistem de oprimare care, ca să-și atingă scopul, se slujește de aparatul polițienesc și de tot felul de măsuri administrative”.

Trebuie să spunem că unele grupări „de ate” polonezi îi invită uneori pe episcopi la discuții cu ușile închise asupra unor probleme care îi pasionează și pe care nu vor să le dezbată cu cei din PAX, de care se tem.

8. Deci, drept câmp de acțiune pentru PAX nu mai rămâne decât *străinătatea*. Neizbutind să strice coeziunea episcopatului polonez, PAX se străduiește acum să-1 opună lui Ioan al XXIII-lea, proclamat „Papă al coexistenței”, ca și episcopatului francez, „deschis” și „progresist”.

Această teză, dezbătută fără încetare de câțiva ani, ia deodată, după anul 1963, o mare amploare și rezonanță cu totul deosebite.

Tonul presei organizației PAX devine din ce în ce mai virulent și mai agresiv.

Enciclica PACEM IN TERRIS a fost salutăată cu mult zgomot și „cu adâncă satisfacție”, ca fiind „consacrarea oficială” și „încununarea eforturilor” depuse de multă vreme de Piasecki și de grupul său: „*Capul Bisericii dă dreptate celor ce se angajează într-o ideologie de coexistență pașnică și de colaborare cu persoane ce profesază alte ideologii, lucru ce constituie tocmai programul stângii noastre politice*”.

După PAX, datorită Papei Ioan al XXIII-lea, „era tridentină” din istoria Bisericii pare definitiv revolută și începe „o nouă epocă, mai deschisă și mai tolerantă, înclinată spre compromisuri”. Bineînțeles, „linia lui Ioan al XXIII-lea” invită episcopatul polonez „să-și revizuiască pozițiile sale perimate și tributare integrității lui Pius al X-lea”. Presa organizației PAX insinuează un lucru: Cardinalul Wyszyński și episcopii polonezi sunt plictisiți de „revoluționara” luare de poziție a Papei și, cu ajutorul „mediilor conservatoare” ale Vaticanului, fac tot posibilul pentru a minimaliza importanța acestei enciclice „istorice”.

9. Cu siguranță că optica organizației PAX refuză să vadă în PACEM IN TERRIS ceea ce contrariază pozițiile sale ideologice și că refuzul cenzurii de a publica traducerea poloneză a MATER ET MAGISTRA e trecut sub tăcere.

Dimpotrivă, datoriile episcopilor polonezi ce decurg din această mare carte de coexistență pe care o constituie, după PAX, „Pacem in Terris” sunt minuțios detaliate:

„*Baza normalizării, atât de mult așteptată, în raporturile dintre Biserică și Stat implică recunoașterea oficială de către Episcopatul polonez a stabilității regimului socialist, cu tot ceea ce implică aceasta*”.

Această declarație a lui M. JANKOWSKI, redactor șef la „*Slowo Powszechne*”, cotidianul organizației PAX, nu lasă nici o îndoială cu privire la condițiile puse de regimul de la Varșovia pentru „normalizarea atât de mult așteptată”

a relațiilor dintre Biserică și Stat. Este vorba, în rezumat, de aplicarea integrală a vestitului principiu „MAI ÎNTÂI POLITICA”, prin aservirea TOTALĂ a Bisericii în folosul revoluției comuniste.

Ca să nu existe nici o îndoială asupra acestui punct, Jankowski insistă: „ *Experiența ce rezultă din întâlnirea stângii catolice cu lumea socialistă constă mai ales în constatarea ineluctabilei necesități de a îmbogăți conținutul socialismului de către creștinii aliați ai Partidului clasei muncitoare* ” (ibidem).

Jankowski dă episcopilor polonezi directive în acest sens: Papa, recunoscând oficial primatul principiului coexistenței pașnice, „ *episcopatul polonez ar trebui să tragă de aici unele consecințe conforme cu nevoile Poloniei și să publice o declarație specială care ar fi punctul de plecare al normalizării relațiilor dintre Biserică și Stat*”.

Altfel spus, această „normalizare” nu poate avea loc decât cu prețul UNUI ANGAJAMENT FORMAL al Bisericii din Polonia în slujba unui partid politic determinat.

Or, reprezentanții organizației PAX „*se simt mandatați de Papa Ioan al XXIII-lea să treacă la acțiune*”.

Ca urmare, presa organizației PAX răspândește, la adresa episcopilor polonezi, sfaturi și chiar amenințări de-abia ascunse ce evocă, în mod frapant, campania psihologică a epocii staliniste.

În acest fel, protestele Cardinalului Wyszyński și ale episcopatului polonez față de amestecul Statului în învățământul religios, retras în incinta sanctuarelor, s-a lovit de dezaprobarea formală a organizației PAX.

Într-un editorial al ziarului *Slowo Powszechne*, din data de 11.4.63, intitulat „Responsabilități pentru o perspectivă”, citim următoarele:

„Coexistența pașnică nu este favorizată de transferul contradicțiilor filozofice evidente în domeniul politic. Trebuie să constatăm cu adâncă solicitudine că, din nefericire, unele predici ale Primatului Poloniei nu sunt lipsite de asemenea tendințe. Astfel, Cardinalul a considerat că e oportun să revină, într-o predică a sa, la problema REGLEMENTATĂ ȘI ÎN PLINĂ FUNCȚIUNE a învățământului religios din afara școlilor și aceasta într-un fel ce, din nefericire, nu favorizează soluționarea problemelor dificile și complicate pe care le pun relațiile dintre Biserică și Stat”.

Or, cu trei săptămâni înainte de acest editorial, o scrisoare pastorală a episcopatului polonez, din data de 21 martie 1963, făcuse credincioșilor o prezentare a acestei probleme aparent „reglementate și în plină funcțiune”:

- a) De la începutul anului 1963, decretele ce vizează învățământul religios devin din ce în ce mai multe.
  - b) Oficiul cultelor le interzice preoților ce aparțin institutelor religioase, chiar dacă sunt preoți sau vicari ai unor parohii, călugărițelor și chiar multor catehiști laici să propovăduiască catehismul.
  - c) Se interzice desfășurarea învățământului religios în case private, în sălile parohiale, în capele și chiar în anumite biserici.
  - d) Inspectorii din învățământul public cer de la preoți rapoarte amănunțite despre învățământul religios care se desfășoară în bisericile lor și își înmulțesc inspecțiile.
  - e) Preoții ce refuză să dea aceste rapoarte trebuie să plătească amenzi mari ce ajung până la zece mii de zlotși și chiar mai mult.
- Cei care nu pot plăti aceste sume uriașe sunt amenințați și uneori chiar închiși sau arestați.
- f) Pentru a-i împiedica pe copii să meargă la slujbă, se folosesc toate mijloacele de intimidare și chiar amenințări. Părinții care refuză să se supună sunt victimele unor sancțiuni grave. Anumitor grupări sociale (funcționari, agenți U.B. etc.) li se interzice să-și trimită copiii la slujbă, în caz contrar fiind pedepsiți cu darea afară din serviciu.
  - g) În fiecare an, în coloniile de vacanță, se adună mii de copii ce sunt împiedicați, sub nenumărate pretexte, să meargă duminica la slujba religioasă. Uneori, cât timp durează slujba religioasă, sunt ținuti închiși în curți înconjurate de garduri ghimpate.

h) Nici un preot nu are dreptul să intre în incinta coloniilor sau în taberele de vacanță.

i) Copiii care izbutesc să scape și să se ducă duminică la slujbă sunt pedepsiți.

j) Tinerii care pleacă în excursie cu un preot sunt supravegheați de poliție, adeseori din elicoptere, pentru a se verifica dacă, la adăpostul pădurii sau al muntelui, nu participă la slujbă. Prinși „în flagrant”, studenții își pierd adeseori dreptul de a-și urma studiile.

Toate aceste șicane și opreliști sunt în CONTRADICȚIE FORMALĂ nu numai cu constituția Poloniei populare și cu acordul din 1950, ci și cu legile și cartele internaționale ce garantează libertatea de conștiință și libertatea învățământului religios, recunoscute oficial de către guvernul polonez.

Alertați de Oficiul Cultelor, agenții poliției secrete au făcut turul TUTUROR preoților polonezi pentru a le interzice să citească la slujbă această scrisoare compromițătoare pentru regim.

Ca răspuns la rezistența lor, s-a trecut la amenințări:

- Așteptați-vă la consecințe grave!
- Nimic nu poate fi mai rău decât e în prezent! a răspuns

Chromanski, secretarul episcopatului polonez.

10. Atitudinea organizației PAX în lumina faptelor detaliate de scrisoarea pastorală a Episcopului polonez este elocventă.

Într-o situație îngrijorătoare, ce provoacă indignarea îndreptățită a oricărui om cinstit, chiar și dacă e necredincios, departe de a se solidariza cu protestele episcopilor, PAX declară că problema învățământului religios din Polonia, mai deschisă ca oricând, este „pe deplin reglementată și în funcțiune”. Procedând astfel, organizația se pune în slujba Partidului, în detrimentul Bisericii.

Nici un polonez nu se lasă înșelat de această tactică. Se știe dinainte că toate cuvintele de ordine ale Partidului comunist, publicate în presa oficială, vor fi reluate și valorificate de PAX.

Nu același lucru se petrece în străinătate, mai ales în Franța, unde propaganda organizației PAX se intensifică mereu, utilizând cu dibăcie simpatiile și tendințele mediilor progresiste franceze, pentru a beneficia de sprijinul lor.

Dimpotrivă, agenții organizației PAX din străinătate, veniți cu misiuni în Franța, fac mare caz de „persecuțiile” pe care le au de suferit din partea episcopatului polonez retrograd și integrist. Cardinalul Wyszynski este vizat și denigrat în mod special.

11. Dispunând de fonduri considerabile, PAX își activează, de câțva timp, contactele și propaganda, difuzând în franceză o revistă, **„Revue de la presse catholique en Pologne”**, ce îi SLUJEȘTE SCOPURILE.

Organizația PAX facilitează catolicilor francezi, preoți și laici, călătoriile în Polonia; se ocupă de ei și aceștia se întorc în Franța cu o viziune parțială și unilaterală, chiar eronată, asupra realității poloneze. Preoții francezi, ghidați de PAX, întâlnesc în Polonia „preoți patrioți”. Episcopii polonezi refuză să-i întâlnească, temându-se de indiscreții. Preoții francezi se întorc în Franța și răspândesc, adeseori prin radio, știri despre Polonia ce le onorează, poate, buna credință dar nu și adevărul.

„Nu ne este frică de comuniști”, a spus un episcop polonez. Cei ce ne umplu de teamă sunt „FALȘII FRAȚI”.

*Autorul acestui raport este cardinalul polonez Wyszynski, care își rezumă opinia în felul următor:

„1) „Pax” nu este o organizație cu scop cultural, ci numai un mijloc de propagandă deghizată, dusă pentru a denigra activitatea Bisericii din Polonia, prin răspândirea de informații false.

„2) Această mișcare primește ordine și directive de la partidul comunist ce dirijează poliția secretă și biroul afacerilor Cultului.

„3) Ca răsplată a supunerii sale, „Pax” beneficiază de sprijin și de anumite facilități ca, de exemplu, de ajutoare pentru publicațiile și întreprinderile sale comerciale”.

Documentul «Pax» a fost transmis prin Secretariatul Episcopatului Francez, Episcopilor și înalților Superiori din fruntea călugărilor ce trăiesc în Franța.

De îndată ce li se aduc la cunoștință lucruri legate de Biserică, fie și indirect, ministerele poloneze se declară „incompetente” (de exemplu, Ministerul Apărării Naționale, în cazul serviciului militar al seminariștilor înrolați ca pedeapsă împotriva unor episcopi prea „**refractari**”) și trimit cazul, automat, la Oficiul Cultelor, al cărui șef, Zabinski, vechi stalinist căzut în dizgrație în 1956, apoi reabilitat, dispune de puteri practic nelimitate în tot ceea ce privește Biserica. În Polonia se vorbește curent de „tribunalul Inchiziției comuniste” și de „Marele său Inchizitor”.

Această identitate de vederi și chiar unele formulări frapează orice cititor al presei poloneze. Publicațiile organizației PAX reproduc, în mod servil, până și expresiile presei oficiale. Un conducător nevăzut pare a orchestra până și cele mai mici detalii. Astfel, foarte recent, conformismul servil în aprecierile Conciliului de către ÎNTREAGA presă poloneză sare în ochi. Nu cunoaștem nici măcar UN SINGUR caz în care PAX să fi dat dovadă de o anumită independență, luând partea Bisericii împotriva mandatarilor săi.